

© ሚጋ አሳታሚ ድርጅት 1990
Mega Publishing Enterprise 1998

ስልክ 113190
Tel - 111825
- 128641

ፖ.ሳ.ቁ 12684
P.O.Box 22284

አዲስ አበባ
ኢትዮጵያ

Addis Ababa
Ethiopia

የመጀመሪያ እትም 1988
ሁለተኛ እትም 1990

መብቱ በህግ የተጠበቀ ነው
All Rights Reserved

የሽፋን ስዕል በኤሌክትሮኒክ ማሻሻያ

በሚጋ ግትሚያ ኢንተርፕራይዥን ታተመ

1988 ዓ.ም.። ከአንቅልፍ እንደነቃች መብራቱን አብርታ ሰዓቷን ተመለከተች። ከሌሊቱ ዘጠኝ ሰዓት። ጆሮዋን አንቅታ አዳመጠች፤ ከሩቅ ከሚሰማ የውሾች ድምጽ በቀር ሌላው ረጭ ብሏል። የሌሊት ልብስ ላይ ጋቢ ደረባችና ወደ መፀዳሻው ክፍል አመራች። ልጇ መኝታ ቤት ስትቃረብ ግን ድምጽ የሰማች መሰላትና ቆም አለች። እጅታውን ጠምዝዛ በሩን በጥንቃቄ ከፈተችና ራሷን አስቀደመች።

በመኝታ ክፍል ውስጥ ከዘጋጀችው የጽህፈት ጠረጴዛ ጀርባ ተቀምጣ የፃፈችውን ታኅብ የነበረችው ልጃገረድ በአንቅልፍ አጠት የደፈረሱ ትላልቅ ዐይኖቿን አፍጥጣ እናቷን ጥያቄ ባዘለ አስተያየት ተመለከተች።

“የአንቅልፍ ሰዓትሽ እኮ ነው ሂላን” አለችት ሀዘቷ ባዘለ ድምፀት።

“አውቃለሁ እማ...” ሂላን አንቅልፍ የተጫጫናቸውን ዐይኖቿን እያሸች አዛጋች።

“እና መተኛት አልነበረብሽም?”

“ነበረብኝ፤ ግን... ይሄን ተውኔት ደግሞ ጽፌ መጨረስ አለብኝ። አራተኛው ክፍል የራዲዮ ድራማ ነው... ሦስቱ ለሀዝብ መተላለፋቸውን ታውቂያለሽ...”

“አውቃለሁ፤ በሆንም አሁን...” ሰዓቷን ተመለከተች።

“አሁንም ጨረሰኩ...” ሂላን ጠረጴዛው ላይ የተበታተኑትን ወረቀቶች ሰብስባ በማቀፈያው ውስጥ ከተተኛችው።

“ደግሞ ሌላ ነገር እትዘንገ፤ ከረምቱ ሲያበቃ ከሌጅ ትዝያለሽ። ለዚያ ብትዘጋጁ አይኛልም?”

“ከሌጅ ላለመግባት ወስኛለሁ!”

“ምን?”

“አልገባም!” የልጅቷ ድምጽ በእርግጠኝነት ሲገላ እናቷ ደግሞ በመገረም ፈዛ ቀረች።

“ለምን?”

“ከኮሌጅ ዲግሪዬ በፊት ራሴን ማግኘት አለብኝ!”

“አልገባኝም!” እናቷቱ ፍጹም ግራ ተጋባች።

“ይሄን አልደብቅሽም እማ... ነፍሴ በትልቅ ጥያቄ ተወጥራ ልትፈነዳ የደረሰች ይመስለኛል” በርግጥም ጭንቀቷ በገጽታ ላይ ፈጠላ።

“ምን አይነት ጥያቄ ሂለን?” እናት ግምባርን ቅጭም አድርጋ በጥርጣሬ ዐይን ታስተውላት ገባችሁ
“እኔ ማን ነኝ?”

እናቷ አንድ ነገር ልትናገር አስባ አፏን ከፊተችና በዚያው ቀረችሁ ዐይኖቿ እንደተገረጠረጡኝ የግምባር ላይ የደም ሥርች እንደፈጠጡሁ አብነት መንገሻ ዛሬ እንዲህ ፊት ለፊት ልትጋፈጠውኝ ይህን ጥያቄ ስንቱን ዘመን ስትሸሸው ናራለችሁ

ክፍል አንድ ምዕራፍ አንድ

“ሮጌምና ዘልደት ለቴሎና ዲዛይንና በመቶዎች ከሚቆጠሩ ግምታት በፊት የኖሩ ሃሳብ ወለድ የፍቅር አርበኞች ናቸው። ህይወት ግን ልቦለድ አይደለችም” ትላት ነበር ሃራ። በርግጥ አይደለች ይህንን እንጃ።

ልቦለድና ህይወት፣ ህይወትና ልቦለድ የተሳሳረበት ጓደኛዋ አብነትን ግን፣ በአቴሎ ተውኔት ውስጥ ቃሲዮን ወክሎ የሚጫወተው ተዋናይ አክሁልሷት መዋሉ እውነት ነው።

ተዋናይ የጦር ልብሱን አጥልቆና ሽምባውን ታጥቆ ብቅ ሲል መቄነጥጥጧ እንዲሁም አንገቷን ማስገን ራሷንም አስገርጧቷል። በወንዳወንድ ቁመናውና በውብ ገፅታው መረታቷንም ቢሆን ፈጥና ልትገነዘበው ባይችላትም ተውኔቱ አብቅቶ መጋረጃው ከተዘጋ በኋላ አዳራሹን ለቃ የወጣችው የመጨረሻው ሰው ግን እርሷ ነበረች።

ፍዝዝ እንዳለች ከአዳራሹ ወጥታ፣ የዲዛይን ገፅ-ባህርይ ተላብሳ ትጫወት የነበረችውን ሃራን መጠበቅ ጀመረች። ሃራ አብርአደግ ጓደኛዋ ነች። የሁለተኛ ደረጃ ትምህርታቸውን በዳግማዊ ሚኒልክ ትምህርት ቤት እንዳጠናቀቁ፣ አብነት በአባቷ አስመጪና ላኪ ድርጅት ውስጥ የሂሳብ ሠራተኛ ሆና ስትመደብ ሃራ ቲያትር ቤት ተቀጠረች።

ጓደኝነታቸው ግን በዚህ የተነሣ አልተቋረጠም። ሃራ የምትሰጥበትን ተውኔቶች ሁሉ እንድትመለከትላት አብነትን ትጋብዛታለች። አብነትና ሃራ በእስተሳሰብና በዓላማ የማይጣጣሙ ቢሆንም ተለያይተው ግን አያውቁም። ዛሬም እንዲሁ።

አብነት ከቲያትር ቤቱ በር ላይ የተለጠፉትን የፊልም ማስታወቂያዎች እየቃኘች ስትንገራደድ ሃራ ከወደ ኋላዋ ጠራቻት። መካከለኛ ቁመትና ቀጠን ያለ ሰውነት ያላት ሃራ በጭሩ የተቆረጠ ፀጉሯን መሃል ለመሃል በወርቃማ ቀለም አቅልጦታለች። ረዘም ያለው ጠይም ፊቷ ስትንገራቸው በልጣብልጥ ዐይኖቿ ጎረድ ያለው አፍንጫዋ ቀይ ቀለም የተቀባው ከጎፈሯም ውበት ናቸው።

ከጉልበቷ ትንሽ ወረድ ያለ ቢጫ ሱሪና ነጭ ሽግዝ ለብላ፣ ከነትልቅ ቦርሳዋ ለተመለከታት ከጥቂት ደቂቃዎች ቀደም ሲል

የአንዲት ምስኪን ነጭ ሴት ገፅ ባህርይን ተላብሳት የተውኔት ታዳሚውን በዴዘዴዎናነቷ አሳምና በሀዘን ስታስለቅስ በቁጭት ስታገጠረጠር የነበረች አርቲስት ለመሆኗ ይጠራጠራል።

“አቢ ዘገየሁ እንዴ?” ብላ የአብነትን ወገቧን አቀፈችት።
“እንዴያውም።”

ሴቶቹ እንደ አስተሳሰባቸው ሁሉ በቁመናቸው በእጅጉ ይለያያሉ። ነግ የመሰለ የአብነት ዘማ ፀጉር ቁልቁል ዳሌዋ ላይ ወርዷል። ቀጥ ብሎ የቆመው አፍንጫዎና የባር ኳሶች የሚመስሉት ዐይኖቿ ከረገገኙም ሽፋኑቿና ነዶ ሙሉ ጥቁር ቅንድቦቿ ተደምረው ቀይ ፊቷን ግርማ ዋገሽን አላብሰውታል። ውብ ቅርጽ ያላቸው ከንፈርቿ ሲፈለቁቁም ፀሐዳ ጥርሶቿ ፍንትው ይላሉ። ዘለግና ፈርጠም ባለው ሰውነቷ ላይ የበቀሉት ጡቲቿም ገና ያልፈነዳች እንበጥ ጽጌረዳነቷን ያረጋግጣሉ።

“ሃራ የአብነትን ወገብ እንዳቀፈች ወደ አስፋልቱ እየመራችት “ቡና ልጋብዝሽ አቢገ ላዩን ባር ሳይሻለን አይቀርም ሰው ቢበዛበትም ቀለል ይለኛል” አለችት። አብነት አልመለሰችላትም። በፀጥታ ተከትላት ሄደች።

በሩ ላይ እንደደረሱ፣ የቃሲዮን ገፅ-ባህርይ ይጫወት የነበረው ተዋናይ ቡና ጠጥቶ ሲወጣ አገኙት። ሃራ ተወርውራ ተጠመጠመችበትና ግምባሩ ላይ ሳመችው። ተዋናይም ጉንጫን ሳማት።

“ጋሽ ቻርሊ ዛሬ እንዴት ነበርኩ?” አለችው ሃራ እየተጣደፈች።

“ኅፍስ ነበርሽ” አላት በአዎ “። በዓይኖቹ ግን አብነትን ከላይ ወደታች ከታች ወደላይ ላይ ታል። “ኅፍስህ ትለምልም!” ሃራ ወገቡን አቅፋ ግምባሩ ላይ ደግ ግችው።

አብነት ግራ ተጋብታ ዓይኖቿ በአርቲስቱ ላይ በመትከል በአድናቆት ትመለከተዋለች። የልቧ ምት እየፈጠነ ውስጧ መሸበር ሲጀምር ግን ዐይኖቿን ነቅላ አቀረቀረች።

“ቀና በይ እንጂ የኔ እህት ይህን ውብ ፊትኮ ዓለው ሁሉ ሊያየው የሚገባ ነው።” አላት በጣቱ ከአገጧ ቀና እያደረጋት። አብነት ፈገግ አለች። ሃራ አግሯን እንስታ እሸካካች።

“ተሃሃትኩ” ጥያቄው ለሃራ ነበር።

“አልተሃሃትኩም ቢሆንም... ግን ቢሆንም” ሃራ አንገቷን በፈዝ ላይና ታች ወዘመዘችው።

“ቢሆንም ምን?” ተዋናይ ዐይኖቹን በአብነት ዐይኖች ላይ እንደተከለ ጠየቀ።

“ዐይንህን ገቀል ጋሽ ቻርሊ!”

“ባልነቅልሰሽ?”

“በሀግ ቢያለሁ ገቀል!”

“እኮ ባልነቅልሰሽ?”

“አ አ ሃራ በሀግ!”

“ባንቺው መጀን ነቅያለሁ” አለ ቻርሊ በሃራ ሁኔታ ከልቡ እየሣቀ።

ሃራ ዶር ጫጫቶቿን ከነጣቂ ለመከላከል በከንፎቿ እንደምትጋርዳቸው አይነት በአብነት ላይ እጇቿን ዘረጋችና አንገቷን ወደ ተዋናይ መለሰ አድርጋ “የማይበሉት እህል ከአፈር አንድ ነው” አለችው።

“ምነቀ?” የቻርሊ ዐይኖች በመገረም ተበለጠጡ።

“ኩርርርርርር ...” ሃራ አብነትን እየገፋች ወደ ውስጥ ይዛት ገባች። ተዋናይ ለጥቂት ደቂቃዎች ቆም ብሎ ሲመለከታቸው ቆየና እያፈጨ መንገዱን ቀጠለ።

ነጭ ሽርጥ ያገለጸመው አስተናጋጅ በቁራጭ ጨርቅ ጠረጴዛውን ከፀዳ በኋላ ሁለት ፍንጃል ቡና ሊያመጣ እንደሄደ ሃራ አካባቢውን በዐይኗ መፈታተሽ ጀመረች። አብነት የማትወድላት አንዱ ጠባይዋ ይህ ነው። ዐይኗም ቀልቧም አንድ ቦታ ረግቶ አያውቅም። ዘወትር እንደተረብ ለውራ ትቅበዘበዛለች።

“ዛሬ እንዴት ነበርኩ አቢ? ቂቂቂቂ ...” ሰዎች በተሰበሰቡበት ሁሉ ያለ ምክንያት መሳቅ ትወዳለች። “ኅፍስ ነበርኩ! አይደል? ቂቂቂቂቂ...” የምትሳተፍባቸውን ተውኔቶች ከጋበዘችት በኋላ አንድም ቀን እንኳን ስለ ተውኔቱ ይዘት ወይም ስለ ዝግጅቱ መዋጣት አሊያም ስለሌሎች ተዋናዮች ጠይቃት አታውቅም። ትንሽ ከፍል ባትጫወትም እንኳን ስለ ራሷ አብዝታ ትወተውታለች።

“ኅፍስ ነበርሽ!” አለችት አብነት እንደሰለቸች። ዛሬ ስለ ሃራ የተውኔት ችሎታ ለመስማትም ይሁን እያደነቀች ለማወደስ

አልተዘጋጀችም። ጉጉቷ ቃሲያን ተመሰሰላችሁ ስለተጠየቁት ታዋቂ አርቲስት የግል ሕይወት መስጫት ብቻ ነው።

ሣራ ግን ፋታ አልሰጠችትም። “ወደ ተወኔቱ ፍጻሜ ላይ... ልክ እቴጌ አንቆ እንደገደለኝ ከመጀመሪያዎቹ ረድፎች መካከል ስትሰቅ ብላ የምታለቅሰሽ ሴት ድምፅ ስለሚሰማህ ሳቱን ልለቀው ነበር... ቂቂቂ... ሻይ ቅጠል ሕዝብ... እኔ ግን ነፍስ ነበርኩ፤ አይደል አቢ?”

“አዎን፤ ነፍስ ነበርሽ” አለችት አብነት በሣራ የድምጽ ቅላጼ። ሣራ ተፍላጊነቷን አብነት ግን “ቃሲያን ሆኖ የተጠየቁት አርቲስትም ነፍስ ነበር” አለችት ደፈር ብላ።

ሣራ ፊት ላይ የፈካው ደስታ በእፍታ እንደ ጉም በነፃ መስጫት የምትፈለገው ስለራሷ ብቻ ነበር። እናም “የርሱ ደግሞ ምን ነው ያሰደሰተሽ?” ስትል ግንባሯን ቋጥራ ጠየቀችት።

አብነት የሱናውን ፍንጃል በእጆቿ መሃል እያሸከረከረች ፍዝዛ ብላ ስታሰብ ቆየችና “ሁሉ ነገሩ ያሰደሰታል። ልብሱና አስተጣጠቁት ወንዳ ወንድ አቋሙ ይግርካል። ውብ ገጽታው ይጥላል። ድምጹ ራሱ የምትሃት ያህል የሚያደነዝዝ እንዳች ሃይል አለው” አለችት ዐይኖቿን ከዐይኗ እያሸሸች።

ይኼኔ ሣራ በተለመደው የሽሙጥ ዘይቤዋ ከንፈሯን እንሻፈረችና “ሥጋ ቁጠር ቤሉት ሸኸና አንድ” አለ አሉ ግንትሰ... ቀድሞ ነገር እንቼ ከመቼ ወዲህ ነው የወንድን ልጅ ውበት አድናቂ የሆንሽው?” ስትል ጠየቀችት። እውነት ነበራት ። አብነትም ከዚያ ቀደም ተናገራው የግታውቀው አድናቆት ከአንደበቷ በመውጣቱ ሆኖረት ተሰምቷት ተሸግቀችት።

ደግሞ ከአጭር ጊዜ ዝምታ በኋላ ሣራ ከርፈደያን ሁሉ ረስታ መቀበጣጠሯን ቀጠለች። “በዚህ ተወኔት ውስጥ በጣም የሚያናድደኝ ነገር ቢኖር አያንን ሳልበቀለው እንደ በግ በፀጥታ መሞቱ ነው...” አብነቷ በታሪኩ ሂደት ላይ ሊያስከትል የሚችለውን መፋለስ ግን አላሰበችውም። አያንን ስትበቀለው ለፈጠር ይችል የነበረው የተመልካች አድናቆትና ጭብጨባ መቅረቱ ብቻ ነበር የሚቆረቆራት።

“እኔ ደግሞ ያሰደሰኝ ነገር የቃሲያ ከሌላ ጥርጣራ ይሆናል። እኔም ታሪኩ ፍጻሜ ድረስ በሕይወት መቆየት መቻሉ ነው” አለች አብነት በስኩላ።

ሣራ ብላጭት ብላ ቅንድቦቿን ቋጠረችና “ምንው ቃሲያ? ቃሲያ ግልት አብሸላ? አሁን ከዚያ ሁሉ ተዋናይ የሚደነቅ ጠፍቶ ነው? ግድነት ከፈለግሽ ለምን መሪ ተዋናዩን እቴጌን አታደንቁም?” ብላ ጠረጎላውን በቡጫ እየደበደበች አፈጠጠችላት።

“ግን ግድነት ወይም አላማድነት እንዳለብኝ የምትወስኛልኝ አንቺ አይደለሽም የኔ እህት። እውነቱን መስጫት ከፈለግሽ ቃሲያን አድንቁባሁ!” አለችት ። አብነትም በስኩላ አራሰ ነብር ሆና።

“ከቃሲያሽ ጋር ገደል ገቢ ቀድሞውኑ ጥፋተኛዋ እኮ እኔ ነኝ። ስለተወኔት ምን ታውቂና እነታረክሻለሁ” አለች ሣራ በአጻጻፍ ዐይኖቿ ዙሪያዋን እያማተረች። ለዐይኗ የሚሞላ ሰው በአካባቢዋ አላየችም። ልጃቸውን ኪክ በወተት እያራሱ የሚመጡ ባልፍ ሚስቶች ቡና እያማሉ የሚተክዙ ጠረተኞች፤ ጀላቲ እየላሱ የሚያሸከቡ ልጃገረዶች፤ ግንቲም የሚቃርሙ ለግጥች ብቻ ናቸው የታዩዋት።

ዐይኖቿ ቢባዙም አሳምሮቿ ግን በጥልቀት ማሰብ ጀምሮ ነበር። “ግን አንድ የሚያስደንቀኝ ነገር ልንገርሽ?” አለች ቡዝዝ ያለ ዐይኖቿን አብነት ዐይን ላይ እንደተከለች... “ይሄ ቃሲያን ሆኖ የተጠየቁት ተዋናይ በተመልካቹ ላይ የሚደግመው አንዳች ምትሃት ሳይኖረው አይቀርም” ሁሉ የርሱ አድናቂት ሁሉ የርሱ አውብጫቢ ነው። እኮይ ገፁ ባህርይን ወክሎ ሲጫወት እንኳን ከተወኔቱ ፍጻሜ በኋላ የሚሸገደገደለት ጭብጨባና አድናቆት ልዩ ነው። ቲያትር ቤቱን ምሶሶ ሆኖ የደገፈው እርሱ የሚመሰላቸውም ብዙዎች አሉ። ይህን ሳሳብ ሁሉ ላይ ይደንቀኛል። ሌላው በመድረክ ላይ ሰንት ሰዓት ሙሉ እየተንከባለለ አባራ ሲቅም፤ ገርሮው አስከተረተር ሲመሆኖ በላቡ ሲታጠብ ያልተደነቀና ያልተወደለ፤ የታዋቂው እንግልላዊ ተዋናይ ቻርል ቻፕሊን ስም በቅጽልነት የተሰጠው ቻርል ገና መድረኩን ሲረገጥ ተመልካቹ ከመቀመጫው መቆየት የተነሱ ከአንገቱ ማስገገ ይጀምራል። ገና ቃለ-ተወኔቱን እንኳን ሳያውጣው ታዳሚው መሳቅ ወይም ከንፈር መምጠጥ ይጀምራል። ምን አይነት ምትሃት ነው?” በመገረም ራሷን ነቅታች። “በዚህ ላይ ቲኦትር ቤት ውስጥ የማይፈራው ሰው የለም። የሰላ ምላሱ የሰንቱን ቅስም ሰብርታል መሰለሽ። በሙያውም ቢሆን ራሱ ተስፋ ቆርጦ የባዙዎቹን ተስፋ እምክኗል! ወታደራዊውን መንግሥት የሚቃወም ኮሚኒስት ነው!”

እያሉ ውስጥ ውስጡን ቢያውቅም እንደ ራስ ጠገር ከበዙ ጠላቶች እንዲ እንዲን ማሰረጃ አቅርቦ አላሰረደበትም። እንደ ጥጃ እንደታሰረና እንደተፈታ ይኖራል። በዝገባ ያሉት ዐይኖቿ ወደ ውስጥ እንደ ወደ ውጭ አይመለከቱም። ድምጹም ልክ የቃለተውኔት ጥናቷን እንደምታነበንበው አይነት ነበር።

አብነት ግን ስለ ቻርሊ መስማት የፈለገችው ይህን ብቻ አልነበረም። ስለዚህም ሣራ ትረካዋን ትቀጥላለች ብላ በጉጉት ትጠባበቃት ጀመር። ያሰበችው አልተሳካም። ሣራ ከትልቁ ቦርሳዋ ውስጥ ሣንቲሞች እውጥታ ጠረጴዛው ላይ ከዘረገፈች በኋላ ለመሄድ ተነሳች። አብነትም ስለ ቻርሊ ከዚያ በላይ ለመጠየቅ አልደፈረችም።

ለገሀር ላይ አብነት ወደ በሌ መስመር፣ ሣራ ደግሞ ወደ ልደታ የሚወስዷቸውን ታክሲዎች በመጠበቅ ላይ ሳሉ፣ ሣራ የዘንጋችውን ጉዳይ አስታውሳ “እውአቤ! ሳልረሳው... ማክሰኞ ሆም ቻርቲ አለብኝ፣... ዘናጭ የዳንስ ምሽት። እና ያን ወይን ጠጁን ቀሚሰሽን እንድታውሽን ነገ በር እመጣለሁ እንዳትረሽ” አለችት።

አብነት፣ ሣራ ተውሳ ያልመለሰችቸውን ቀሚሶች፣ ሸሚዞችና ጫማዎች ብዛት አሰበችና ፈገገ አለች።

“ማሚን ደግሞ ሰላም በይልኝ ... ጉድ ናይት” አምስቱን ጣቶቿን እውለብልባ የተከፈተ ታክሲ ውስጥ ጥልቅ አለች። ለአንጋገሯ፣ ለአሰባሰቧ፣ ለአካሄዷ፣ ባጭሩ ለምንም ነገር ግድ የሌላት በመሆኗ ነው የሥራ ጓደኞቿ “ጋደም” የሚል ስም ያከናወኑት። ሣራ ግን ስለተለጠፈባት ቅጽልም ሆነ ስለ ሰዎች ግድ አልነበራትም።

አብነት ቤቷ ስትገባም ይረብሻት የነበረው ስሜት አልለቀቃትም። ሰውነቷን ከብድገ ነፍሷን ጭንቅ እንዳላት እንቅልፍ አጥታ ስትወራጭ አደረች። በተከታታይ ባሉ ቀናትም እንደዚሁ።

በሣምንት ለሣራ ጋደም ሳትነገር ተውኔቱን በድጋሚ ተመለከተችው። የሌላውን ባታውቅም ለርሷ የተውኔቱ መሪ ከክብ ቃሲቶ ነው። መድረኩ ላይ ሰወጣና በወረደ ቁጥር ነፍሱና ስጋዋ እንደተሰጠቀ ተውኔቱ ተጠናቀቀ። ምን አይነት ምትሃት ነው?

ሰኞ አለት ሣራ ጋደም እቢርዋ ደወለችላት። ለሌላ የዳንስ ምሽት ሌላ ልብስ ልትጠይቃት እንደደወለች አብነት አልተጠራጠረችም ነበር። ሣራ ግን ለዚያች አለት ብቻ ቁም ነገረኛ እንደሆነች ሁሉ “አንቺ አብነት፣ ያች እኔብ እኮ ታማ ሆስፒታል

ገባታለች አሉ። ለምን ነገ እንጠይቃትም? አለች። እኔብ የተገባሁት ቤት ጓደኛቸው ናት።

አብነት በሣራ ቁም ነገረኝነት እየተደነቀች “ምን ነነት ልጄ! ከሣምንት በፊት ደውየላት ነገር እኮ” አለች ከወጋህኛው የሰልክ ጫፍ።

“እኔ እንጃ! የዘንድር በሽታ ደግሞ ምኑ ቅጡ... ለማንኛውም ነገ ይመችሻል?”

አብነት ጠረጴዛዋ ላይ ያለውን ካላንደር ተመለከተች። ሚያዚያ 23 ቀን 1969፣ ሜይዴይ የወዛደሮች ቀን ይላል። “ነገ ሥራ እንደሌለ ግን አውቀሻል?” ስትል ጠየቀችት። ሣራ የእረፍት ቀኖችን በመዝናናት የምታሳልፍ በመሆኑ እንደማይሞላላት በመገመት።

“አውቃለሁ ... የተኛችሁ ዘውዲቱ ነው። ጠዋት ሶስት ሰዓት ለገሀር እንገናኝ። ቻው” አለችና መልስ ማትጠብቅ ስልኩን ዘጋች።

አብነት ስልኩን አስቀምጣ ማሰብ ጀመረች። ዐይኖቿ ግን ከጠረጴዛዋ ላይ ባለው ካላንደር ላይ በደማቅ ቀይ ቀለም ከተጻፈው “ሚይደይ” ከሚለው ጽሑፍ ላይ ሲነቀልላት አልቻለም። ሁሉ ጊዜም ይገርማታል። በወታደሩ መሪነት የላብ አደሩ አምባገነንነት ከየት ተነስቶ ማረፊያው የት እንደሚሆን እያሰበች ይደገቃታል።

ያ ጻመት አብነት በአፍላ ጉልበቱ ፊውዳሊዝምን በፈርጣማ ከንዱ የደቆሰበት፣ የቢሮክራሲውን ጆሮ በቁንጥጫ እያሸ አምፔሪያሊዝም ላይ የሚዘትበትና፣ በምድር ላይ ማንኛውም ኃይል አይቋቋመኝም እያሉ የሚርከርበት ነበር። እውነትም የተቋቋመው ኃይል አልነበረም። በሃያል ክርን የተደቀሰው ፊውዳሊዝም ከትቢያ ላይ ተኝቶ አከርካሪውን ያሻል። በቁንጥጥ የታሸው ቢሮክራሲ ዐይኖቹ በስጋት እንደፈጠጡ ጭራውን ወሽቆ መጭውን በትዕግሥት ይጠባበቃል። ዛቻ የተሠነዘረበት አምፔሪያሊዝም አብነትን እያሸጋጠጠ እጆቹን አጣምሮ ከሩቅ ይመለከታል።

በማግሥቱ በቀጠረችው መሠረት ለገሀር ላይ ተገናኙ። ከያትጣሚው ወደ አብነት አደባባይ የሚገርፈው ሠራተኛ ቁጥር ስፍር ስልጠናው የተገናኙት ከብዙ ችግር በኋላ ነበር። በሠልፋ መሀል እየተሸላሸሉ ሊትዮጵያ ሆቴል አካባቢ እንደደረሱም ከቸርቸር ጎዳና እየተመመ የሚመጣው የሰልፈኛ ማዕበል መንገዱን ዘጋባቸው። ሰልፈኛው ከሌሎች አቅጣጫዎች ከመጡት ለየት ይላል።

ጎዳናውን በሰፊው ጥልቀት የሚተመው ሰልፈኛ ስራዎች ስራዎችን ቸቦ አሰራሪው እየዘመረና እየረከረ ይገኛል። የማርክሰን፣ የኤንግሊሽና የሌንን ርቶግራፎች በበርካታ ቀይ ባንዲራዎች አጅቦ ይዘምራል። “የዲሞክራሲያ” ቅጂዎች ታች ታችን ይበተናሉ፤ “ጊዜያዊ ሀዘባዊ መንግሥት አሁን!” የሚለው መፈክር ከሁሉም ደምቆና ልቀ በሰልፈኛው እንደተያዘ ይታያል።

ሴቅ በደረጃዎች የታቀፉትን ካርቶን አንቀው ሲሸጉ፤ ባለመኪናች መንገድ እያሳበሩ ይበራሉ፤ ነፍስ የያዘቸው መንገደኞች ባጥፉት ቀዳዳ ሁሉ እግራ አውጭኝ ይሸመጥጡ። ከአመጸኞቹ ለመራቅ ቢቻላቸው በአየር ላይም ቢሆን ተንሳፊው ከምጽአቱ በተሰወሩ።

ለበሙሉዎቹ ሰልፈኞች ግን እጅጋዎቻቸውን እንደጠቀሱ፤ ደረታቸውን እንደነፋሩ ግንባራቸውን እንደጸጠሩ እየዘመሩ ያልፋሉ። “ለአምባገነን መንግሥት ሕዝቡን ላልወከለ፤ አይገዛም፤ ሕዝቡ ሃላ እየታገሉ... አይገዛም! አይገዛም! አይገዛም!”

አብነት ዐይናዎ በድንጋጤ ፈጠው ሰውነቷ በፍርሃት እየተገዘፈዘፈ የሣራን እጅ ጭምቅ አድርጋ ይህ “ሃርዶ ሃሪ አለቅን! ወዴት እንሸገን!” አለችት ማምለጫዋን ግራና ቀኝ እየቃኘች።

ሣራ ግን ግንባሯ እንኳን ቅጭም አላለም። መዝሙራቸው ግርካታል፤ በመፈክራቸውም እንደቷ ርዕላ፤ ልቦ መለኮታቸውም ቢሆን ወይም አጅግነውታል። እናም ሰልፋን ተቀላቅላ መዝሙሮቹን ለመዘመር፤ መፈክሮቹን ለመፈክር፤ ባንዲራዎቹን ለማውሰብላብ አቆቆበች። ዘወትር “ጀብድ የማትሠራ ነፍስ እንቅልፋም ናት” የምትለው አባባልም ትውስ አለችት። ስለዚህ ይህንንም ጀብዱ ለታላላቅ አልፈቀደችም። ለሚቀጥሉት ተከታታይ ቀናት ብዙ የምታወራበት ጉዳይ ነው። “የምን መሸሽ!” ትናንሽ ዐይናዎን እያርገዘገዘች ከገፈረን እንዳጣመመች በአብነት አፈዘችባት።

“ይልቅ አቢ እንቀላቀል” አለችት በቁርጠኝነት።

አብነት ግራ ተጋብታ “አብደሻል እንዴ?” ብላት የጀመረችውን ሳትጨርስ ሣራ እጇን ጎትታ አጠገባቸው ከነበረው የሰልፈኛ ሠራዊት መሃል ጨመረችት።

በመጀመሪያዎቹ ጥቂት ደቂቃዎች ውስጥ ትርጉሟ ሚጫታውና ጨካኝ ራዲን ሰለአዞራት የሣራን ከገድ አጥብቃ ይዘ፤ የወይን ጠጅ ጠገብ እንደሚወላገድ ሰካራም እዚህና እዚያ እየረገጠች ትናገመንም ጀመር። ከግይታ ግን ከጨካኝና ከትርጉሱ ጋር በመላመድ በአካባቢዋ የሚሆነውን ሁሉ መገንዘብ ቻለች። ሰልፋ የዘውዲቱ ሆስፒታልን አቅጣጫ ይዞ እየጎደ ነበር።

ወደ ኢየሱሌዮ ቤትመንግሥት የሚያወጣውን ዳገታማ መንገድ እንደተያያዙም አብነት መዝሙሮቹን መዘመርና መፈክሮቹን መፈክር ጀምራለች። የመዝሙሮቹን ዜማ ስትሰማና የሰልፈኞቹን ከሞት ጋር ሳይቀር የመፋለም ቁርጠኛ ወኔ ስትመለከት፤ እንዳት ሰሜት ልዲን እየፈነቀለ አልቅሽ አልቅሽ አላት። ሣራ እንዳት የሚያክል መፈክር ተሸክማ ትዘምራለች። አብነት ቀና ብላ እየችው “ላብ አደሩ ያቸገሩል!” ይላል።

በእልህና በወኔ እየዘመረና እየረከረ የሚተመው ሰልፍ አቀባቱን ጨርሶ ከቤተ መንግስት መግቢያ በር ትይዩ ባለው መንታ መንገድ ላይ ሲዳረስ ወታደሮች የጫኑ በርካታ ካሚሮኖች ደረሱ። ወታደሮቹም መሣሪያዎቻቸውን እያቀባበሉ ከካሚሮኖቹ ላይ በዝላይ ወርደው ሰልፈኛውን ከበቡት።

“ፋሽስቶቹ ደርሰዋል!” ከአብዛኛው ሰልፈኛ አንደበት የሚሰማው ቃል ነበር። የሰልፋ ገዝ ተገትቶ ሠልፈኛው እጅ ለእጅ እንደተያያዘ ለከበባው ሳይሸበር ባንድነት ቆመ። እንዳንደቹ በሰልፈኛው መሃል እየተዘዋወሩ ሠልፈኛው በወታደሮች ከበባ እንዳይሸበርና እንዳይደናገጥ ያበረታቱ ጀመር።

ቀይ ጥብጣብ ግንባሩ ላይ ያሠረ ረዘም ያለ ቀጭን ሰው እነ አብነት ወደነበሩበት አካባቢ ተጠግቶ “ጓዶች! የኛ መሸበርና መደናገጥ ለጠላቶቻችን ድል መሆኑን አትዘንጉ። ጨካኝነት የምንመሳለት ላብ አደር በጠላቶቹ ፊት እንዲያፍር በር አትከፈቱ!” ሲል ድምፁን ከቆ አድርጎ ተናገረ።

“የፈጣሪ ያለህ!” ሣራ በከንዲ አብነትን ገሽም አድርጋ ወደ ጆሮዋ ጠጋ አለችና “ቻርላክ ነው” አለችት። ዐይናዎ ፈጠራዊ ለኔም እንደተከፈተ ነው። “ለካስ ቻርላ በርግጥ ወታደራዊ ኮምንደሮችን የሚዋጋ ኮምንደት ናራልና” አለች ሣራ በሽኩሽክታ። አብነት “ኮምንደት” የሚለውን ቃል ስትሰማ ልዲ ቢደነገገም ዐይናዎ ግን ቻርሊን ተከትለውት ሄደዋል።

መሬት ስለሚሆን ስለሚሆን ስለሚሆን የተጠቀሱት ወታደሮች እንደተፋጠሙ ለአጭር ጊዜ ቆዩ። አብነትን ፍርሃት ያንዘረዘቡታል። ሃራ ግን ትልቁን መሬት እንደያዘች በዐይናዋ ዙሪያዋን ታማትራለች። "በዚህ የሞት ጥላ ባንዳለበት ቅጽበት ሳይቀር አይን ላይ ትሆን?"

የመጀመሪያዋ ጥይት ተተኮሰች፤ ብም፤ ብም፤ የሚያስለቅስ ጋዝ በምብ እንደ ካስ በሰልፈኛው ጀርባ ላይ መንጠር ጀመረ። ተኮሰና ፍንጻታው ያለማቋረጥ ቀጠለ። እጅ ለእጅ የተቆላለፉት ሰልፈኞች ተላቀቁ።

ከፊሉ ሠልፈኛ በደረቴ ተኝቷል፤ ቀሪው ባለገኘው አቅጣጫ እግራ አውጭኝ ይሸመጥጣል፤ ጥቂት ደፋሮች ግን ድንጋይ እየለቁሙ በወታደሮች ላይ ይወረውራሉ። "ሃራ ... ዛሬ አለቅን ... በቃ የመጨረሻችን ነው" አለች አብነት የሃራን ከንድ ለመያዝ አየሩን እየቆጠሰች ። ሃራ አጠገቧ አልነበረችም፤ ይዛው የነበረው መሬት በቻ በጀርባው ተንጋሎ አጠገቧ ወድቋል "ላብ አይሩ ያቸንፋል!"

በአፍታ ሰማይ ምድሩ ዘረባት። የምታየው ሁሉ እውነት የሚመስል አልነበረም። በርቀት ስታይ ወታደሩ የአንዱን ጥርስ ያራግፋል፤ በሌላ ማእዘን የጭስ ጋዝ በምብ ፊት ላይ የፈነዳበት ወጣት በባሩድ የተለበሰ ፊቱን በእጁ ሸፍኖ ይጭሃል፤ በጥይት የተመታ ሌላ ሰው በጀርባው ተንጋሎ ደሙ ወደ አስፋልቱ ይንቅረቅራል፤ ሌሎች እየረገጡት ይሸሻሉ። ሃራ ይዛው የነበረው መሬት በቻ በጀርባው እንደተንጋለሰ ቀርቷል "ላብ አይሩ ያቸንፋል!"

አብነት ካለችበት አልተነቃነቃችም። ከደምና ከሥጋ የተገባች ሀውልት መሰላ ቆማለች። ማምለጫ መንገድም የለም በየማእዘኑ ወታደር፤ በየማእዘኑ የጭስ ጋዝ በንብ በየማእዘኑ እንደ ተልባ የሚንጠጣ አፈሙዝ ወታደሮቹ በእጃቸው የገባውን ሰው ሁሉ በሰደፍ እያወጡ ከሚሆኑ ላይ ይጭናሉ። ከጥይቱና ከሰደፍ ውርድብ ስትተርፍ እንኳን በካሚየም ላይ ከመጫን እንደማታመልጥ እርግጠኛ ነበረች ።

ጭሱ ገሮሮዋን ለሐኪረው ያለ ማቋረጥ ትሰላለች፤ እንባዋ ያለማቋረጥ ይፈላል ። ዐይናዋ ፍጹም ተጨናብሰዋል። በዚህ ሁኔታ ላለች ነበር እንግዳ እጅ የግራ እጇን ጭምድድ አድርጎ ወደ ፊት እየሳተ የወሰዳት። "በቃ... ተያዘኩ ማለት ነው" አለች በሃሰቧ። በቀኝ

እጇ እንደምንም ዐይናዋን ጠራርጋ የያዛትን ሰው ለመመልከት ጥኮረች። ወታደር አልነበረም።

ነጭ ለባሽ አለመሆኑን ያወቀችውም በትርምሱ መሃል የወታደሮችን ከባባ ሲጥሱ ክለላ ሆኖ ከፊት ከፊቷ እየሮጠ የሚወርድበትን የሰደፍ ቅጥቀጣ ሲቀበል በተጨናበሱት ዐይናዋ ጭንጭል ከተመለከተች በኋላ ነበር። ወደትና ለምን ያህል ጊዜ ይህን እንደሮጠ አታውቅም። ከብዙ ሩጫ በኋላ ጫኸቱና ትርምሱ ጋብ እያለ በመሄድ ከአደጋ ለመትረፏ ተሰፋ አደረገች።

"አይዘገ፤ በመጠኑም ቢሆን ለመሮጥ ጥኮረ... ወታደሮች እየተከተሉን ስለሆነ ወደ መንደሩ እንታጠፍ" አላት እጇን ይዞ የሚሮጠው ሰውዬ ። መላወስ ያቃታትና ትንፋሽ ያጠራት ቢሆንም ይህን ድምጽ መቼና የት እንደሰማችው ከማሰላሰል አልባክችም።

በውጭ ጉዳይ ሚኒስቴርና በካርታ ሥራ ድርጅት ህገገምች መካከል ያለችን ቀጭን የአስፋልት መንገድ አቋርጠው፤ ጠጠራማ በሆነው መንገድ እየተሸለከሉ ብዙ ከሮጡ በኋላ መንደሩ ዳር የነበረች ደሳሳ ጎጆ ውስጥ እጇን እንደያዘ ዘሎ ገዛ ሲቱ ውስጥ ተቀምጠው ቡና ያፈሉ የነበሩት ባልቴት በድንጋጤ የፈጠሙ ዐይናቸውን እያቆላጩለጩ ባሉበት ደርቀው ቀሩ።

"የመልክኩ ያለህ ምንድነው እሱ ጉዳዩ... ማንን ፈለጋችሁ ወዳጆቹ?" እያሉ ሲንተባተቡ "እባክም እናቴ ለአጭር ጊዜ ያሳርፉን ... ወታደሮች እየተከተሉን ነው" አላቸው ሰውየው በላይ በላይ እየተነፈሰሰ ባልቴቷ ከመደንገጣቸው የተነሣ ለአጭር ጊዜ የሚሠሩት ሁሉ ጠፍቷቸው ይርቡተቡ ጀመር። አብነት መልሳቸውን ለመጠበቅ አቅሙም፤ ትዕግሱቱም ስላልነበራት የቤቱን ግድግዳ ተንተርሳ ወደምትታየው አግዳሚ ወንበር ሄዳ ዘጭ አለችባት።

ምን እንደተባሉ ባትሰማም ሰውየውና ባልቴቷ ጥቂት ከተነጋገሩ በኋላ በሩ ተዘግቶ መብራት በራህ ሰውየው ክፍሉ ውስጥ ጥቂት ከተንጎራደደ በኋላም ከአብነት ፊት ለፊት ባርጨማ ላይ ተቀምጦ ጣቶቹን እያፍተላተለና እያንቋቋ ያስተውላት ጀመር።

ከብዙ መፋጠጥ በኋላ "ተርፈኛል ጓድ?" ቢል ጠየቅት። አልመለሰችለትም። ላደረገት ውለታም አላመሰገንችውም። ከተጠየቀችው ጥያቄ ይልቅ ያን ለሰለሰ ብሎ በመግባት ህሊና ውስጥ እንደ አሌክሳንደር የሚነዘረውን ጠንካራ ድምፅ የት እንደሰማች ለመቶኛ ጊዜ ለማስታወስ እየጣረች ነበር።

"ከር ጋዜ ዐይነትን ላይነቱ የቀረ..." ገና ገንገሩን ሳይጨርስ ግንኙነት ለየቸው "ከምኒሰት" ገርቢ ነው "አምላክ እገባህ እርሳችን" ስትል አምላክን በልዩ ተግባራት ስለከምኒዎና ስለ ከሚኒሰተች ግንኙነት በምዕራባውያን የተጻፉ ጥቂት መጽሀፍት አንብባ ስለነበር በውስጡ የሰረጸው ጥላቻ ፍርሃት ሆኖ ሰውነቷን ያንቀጠቅጠው ጀመር።

የተጨናበሱትን ዐይናቿን አፍጥጣ ስትመለከት በግንባሩ ላይ እስርት የነበረው ቀይ ጥብጣብ የለም። ግንባሩ ተፈንክቶ የደረቀ ደም በፊቱ ላይ ተረፎቷል። የለበሰው ጃኬት ከአጅጌው ተተርትሮ ቀኝ ከንዱ ራቁት ነው። በሩን ከፍተሽ ... ብረሪ ብረሪ የሚል ስሜት ከውስጥ ይተናነቃት ያዘ።

ከዚህ ነጭ መሀረብ በማውጣት ባልቴቷ በኖ ሲያፈሉ ካቀረቡት የጣላ ውሃ አፍሰሶ ካረጠበው በኋላ "ዐይናችሽ በጣም አብጠዋል... በውሃ በኖጥባቸው ምናልባት እብጠቱን ይቀንሰዋል" ወደእርሷ በመቅረብ ከአገጭ ቀኖ አድርጎ ዐይናቿን ያሸቸው ጀመር።

ልዩ ደረጃን ቀዳ ልትወጣ እየታገለች ደም! ደም! ደም! አለች። ሰውነቷ በላብ ሲዘፈቅ ታወቃት። ፍርሃቷን እንዳያውቅባት ማድረግ የምትችልበትን ዘዴ ስታሰላሰልም ባልቴቷ ከወደ ጓላቸው "... ላይቸግራችሁ እኮ ነው! ሰው እንበላ ብልሃት ያልቃል!" ሲሉ ተሰማት።

"አየሞቱ ነው ትግል እናቴ እየወደቁ ነው ድል!" አለና እጆቿን ከዐይና ላይ ሳያንሳ መለሰላቸው።

"አምላክ የተከለውን እርሱ እንጂ ሌላ ላይነቅለው... እንዲያው አለቁ ጠገኙ እንጂ አውነተኛ መግጥሙትን ያህል ነገር በናንተ እጅ ይፈረሳል? መጥፈያችሁ በእጃችሁ ይሁን ቢላችሁ ነው!" ሲሉ ግንኙነት።

"ሰጪዎች እንንበረከክም እናቴ" ከግንገሩ ይዘት እኩል ድምጹ አንዳች የማሸበር ኃይል አለው። "እነዚህ አሁን ዐይናችሽን ግለጫቸው" አላት የልመና ቃና ባለው ድምፅ-ገለጠኞቻቸው። እኖም ለመጀመሪያ ጊዜ በአጭር ርቀት ላይን ውሃውን እየቸጠ በዚያች ቅጽበት ልቧን እኩል ለእኩል ሰንጥቆ እርግጥጧቷ ድረስ የዘለቀ አንዳች ስሜት ነገሯት አለፈ። የፍርሃት፤

የድንገቱ ወይንም የጥላቻ እንግልጋቢ ግን እርግጠኛ ነች። ምናልባት የፍቅር አምላክ በገርቢ ተመሳሳይ ለግርካት ይሆን? በረከሙ ተንፍሳ ዐይኗን ለበረች። ይኼ በውስጡ ሲወራጭ የነበረው ፍሬቻ ተነቅሎ ሲወጣና ቀለል ለላትም ታወቃት። ስለደረገላት ውለታ ለታመሰገነው ብትፈልግም አንዳችም ቃል ከአንደበቷ ሊወጣ አልቻለም። ቆይታ "የተፈነከትከውን በውሀ ባጥብልህና ደሙን ብጠራርግልህ አይሻልም?" ስትል እየተንተባተባች ጠየቀችው። ያች ሰዓት በአይወቅ ውስጥ እሷነቷን ረስታ ከባህሪዋ ውጭ የሆነችበት ሰዓት ነበረች።

በጣቶቹ ግንባሩን ከደባበሰ በኋላ የያዘውን መሃረብ ሰጥቷት በርጨማው ላይ ተመቻችቶ በመቀመጥ ከጭንቅላቱ ቀኖ አለላት። የሰጣትን መሀረብ ውሃ ለመንከር ዞር ስትል ባልቴቷ በሩ ላይ በደረታቸው ተለጥፈው በጭላንጭል ውጭውን ያስተውላሉ። ሁኔታቸው አስገርጧት ፈገግ አለች።

አገጨን በግራ እጅ ደገፍ አደርጋ ከግንባሩ በስተግራ ያለውን ፍንክት ስትጠራርግለት በሆነ ፀጉሩ መሃል የተበተነ ሽቦቶች ታይቶት። ከግንባሩ ላይ የነበረው ደረቅ ደም ሲፀዳም ገጹ አንዳች ፀዳል መርጨት ጀመረ። ረዘም ብሎ ቀጥ ያለው አፍንጫው በልዩ ትእዛዝ ተቀርጾ የተተከለለት ይመስላል። የተጨረሱት ሳይኖቹን ቁልቁል ስትመለከታቸው ሽፋኖቻቸውን ቀደው ለመውጣት የሚወራጩ መሰላት። ስለ ከንፈሮቹ ቢደርቁም ማራኪ ቅርጾቻቸውን አላጠም።

አብነት፤ ይህ ውብ ገጽታ የኮሚኒስት መሆኑ እውን ነው? ይህ ሰውስ አሸባሪ፤ ነፍሰ ገዳይ፤ እምነት የለሽ አረመኔ ሊሆን ይችላል? ስትል ራሷን ጠየቀች። ፈጥኖ መርሃማ እሾህ ካለው ከዚህ ውብ አበባ እንድትጠነቀቅ አዕምሮዋ ውስጥ አንዳች የአደጋ ማስጠንቀቂያ ደወል ደጋግሞ በመሮሙ እያሰሰባት መሰላት። ሽሚዙ ላይ የተንጠባጠበውን ደም ስትጠራርግለት በተገለጠው ሽሚዙ መሀል ደረቱ ላይ የከከብ ቅርጽ ያለው የብር ጌጥ ተንጠልጥሎ ተመለከተች።

ባልቴቷ ካፈሉት በኖ አንዳንድ ስኒ ጠጥተውና አመሰግኖቻቸው ሲወጡ ነበር አብነት የአንድ እግር ጫማ ተረከዘ መጎመዱን ያስተዋለችው። የደረበችውም ሹራብ የለም። ነጩ ገርድ ቀሚሷ የፊት ለፊት ከፈፍ ተተርትሮና አባራ ጠጥቶ ተኸገርገሯል።

በጠጠራማው መንገድ ሲጓዙ ሚዛኗን ጠብቃ መራመድ ባለመቻሏ የግራ ከንዱን ጥብቅ እደርጋ በመያዝ ስርቃ ተመለከተችው። የደከመ የሰለቸና ተሰፋ የቆረጠ ይመስላል። በመድረክ

ላይ ደጋግጦ ያየቸውና ዛሬም በሰልፍ ላይ የተመለከተው ጥልቅ የሆነን ትንት ስሜት በገዱ ላይ እንዳጠላ ነው።

“ደከመሽ ጌድ!” አላት ጠቡ ከተገዙ በኋላ።

ግንባርን ቅጭም አድርጋ ቀና ብላ አየችው። አይመለከታትም። ደከም ያሉት ዐይኖቹ ከፊት ለፊታቸው በተዘረጋው ጠጠራማ መንገድ ላይ ተተክለዋል። “እኔ እኮ... ከምኒስት ለይደሉሁም... ለምን ጌድ እያልክ ትጠራኛለህ?”

“ቢሆንም የትግላችን አንድ ለካል ነሽ!”

“ተሳስተሃል ... ባይገርምህ ከምኒስቶችን ከሚጠሉት አንዷ ነኝ!”

“ለምን?”

“አሸባሪዎች የኔሰ ገዳዮችና እምነት የለሾች ስለሆኑ!” ለቅጽበት ያህል መልስ ብሎ አስተዋላት። ቀዝቃዛና መርዛማ አስተያየቱ ልቡን ምን ያህል እንዳቆሰለችው አሳዩዋት። “ለኮሚኒስቶች ጥላቻ ቢኖርሽ እይደንቀኝም ግን ስለኮሚኒዝም ያለሽ እውቀት ምን ያህል ነው?” ድምጹ ግን በንግግር ቅር የተሰኘ አያሰመሰለውም።

ስለ ኮምኒዝም ያነበባቸውን መጻሕፍት በመጠቀም የኮምኒስቶችን ማንነት በሚገባ እንደምታውቅ ስትገልፅለት ግን በቅሬታ ፈገግታ “የምትጠቅሻቸው መጻሕፍት የተጻፉት የኮሚኒዝም ደመኞች በሆኑ ምዕራባውያን ነው፤ ለዚያውም ደግሞ ልብወለዶች ናቸው። ታዲያ እነዚያን ፀረ-ኮምኒዝም መጻሕፍት በማንበብሽ ብቻ ኮሚኒስቶችን መጥላት ያለብሽ ይመስልሻል?” ሲል ጠየቃት።

ሳትሟገት ተረታች።

በዚያ ሰዓት ከጠጠራማው መንገድ ወጥተው አሰፋሉቱን በመሻገር በሰልፈኞቹና በወታደሮቹ መካከል ግጭት የተካሄደበትን አደባባይ አልፈው ነበር። መንገዶቹ ጭር ብለዋል። በዚያ ቀን የልጇን በድን የታቀፈች እናት፤ ባሉቸው እንደወጡ የቀሩባቸው ሚስቶች “አባታችንን!” እያሉ የሚጮሁ ያለ አሳዳጊ የቀሩ ህፃናት ቁጥራቸው ምን ያህል ይሆን?

አብነት የቻረገ ከንድ ይዛ በዱልዱም ጫማ የተተረተረ ቀሚሷን እንደለበሰች መንገደኛው ሁሉ ፊቱን እያዘረ አልያም እየቆመ ያስተውላታል። የአብዮት አደባባይን አቋርጠው ፍላሚንጎ ባር አካባቢ ሲደርሱ ከኋላቸው የመኪና ጥሩምባ ሰማችና ዞር አሰች። አሮጌዋ የሰዓሊው አጎቷ ሽልሰዋንን ቆማለች።

ሰውነቷ በሀፍረት ተሸግቀቀ። አሰባሰቧ ጠግግ ጫግግ ሲታሰቧት ደግሞ መሬት ተቀጥቶ ብትውጣት ወደደች። ቻረገ ተና ብላ አየችው። ዐይኖቹ በመገረም ፈጠዋል፤ ገጽታውም ጥርጣሬ ይነሳጠታል። ለመሰነዘብና አድራሻ ለመለዋወጥ እንኳን ጊዜ ስላልነበራት ከቆመበት ጥላው የመኪናውን በር ከፍታ ገዛች።

አጎቷም በመገረም ሲመለከታት ቆይቶ “ዐይኖቼን ግመን አልቻልኩም አብነት። ሠራተኞች በጫሩት እመፅ ውስጥ ተካፋይ ነበርሽ? ይህን ብቻ መልሽልኝ?” አላት በሰጋት የሚቀለጠጠው ዐይኖቹን በዐይኖቿ ላይ እንደተከለ።

“አምን ነበርኩ!” አለችው ከስተር ብላ።

ከወትር ሲናደድና መንፈሱ ሲሸበር እንደሚያደርገው፤ እየተጣደፈ ኪሶቹን በመበርበር ሲጋራና ኩብሬት አውጥቶ ከለኮሰ በኋላ የመኪናዋን ሞተር ቀስቅሶ የቦሌን አቅጣጫ በመያዝ ወደ አብነት ሰፈር አመራ።

“መላው ቤተሰብ እንኛን ፍለጋ በስተማው ውስጥ ተበትኗል። እኔ እንኳን ያልደረሰኩበት ፖሊስ ጣቢያ፤ ያልነበገሁት ሆስፒታል የለም። በሠራተኞቹ አመጽ ሰልፍ ላይ ነበርኩ ነው ያልሸኘን? ይህን ግመን አልቻልኩም። እስኪያም አብደሽ ጨርቅሽን ጥለሻል ማለት ነው!” አላት የመኪናውን መሪ እየቀጠቀጠ። አልመለሰችለትም።

“ማን ነበር አብርሽ ያየሁት ሰው?” አንገቱን መለስ አድርጎ ሲጠይቀው ዐይኖቹ ላይ ያየችው ስጋት ፈጥና መልስ ከመስጠት እንድትቆጠብ አደረጋት።

“ጎሪኝ እንጂ!” ጮሽባት።

ልትዋሸው አልፈለገችም። እውነትን ይዞ በተቃውሞና በአደጋ ፊት በፅናት መቆምን ገና ከልጅነቷ ጀምሮ የቀረፀባት እርሱ እራሱ ነውና። “ኮሚኒስት ነው!” አለችው ሳትጠራጠር።

“በትክክል ነው ያዳመጥኩሽ?” ዐይኖቹ ፈጠጡ።

“አምን ጋሼ፤ ቻረገ የሚሰኘው ተዋናይ እርሱ ነው። ከምኒስት ነው” እያለች እውነቱን አፍረጠጠችለት። ሰዓሊው ያቀጣጠለውን ሲጋራ በመስኮት ወርውር በዝምታ ማሸከርከሩን ቀጠለ።

“ኮምኒስቶችን ትጠላለህ እንዴ?” ስትል እየተጠራጠረች ጠየቀችው። አልመለሰችም። የመኪናዋን ፍጥነት እያበረደ የመንገዱን ጠርዝ አሰይዞ ካቆማት በኋላ ሌላ ሲጋራ ለኮሰና በረዥሙ ተነፈሰ።

“ከምኒህምን እንጂ ከምኒህቶችን የምጠበት የጠቆረ ልብ የለኝም ቢሥነተ-ሰብ ሰብሰባ ለመላው የሰው ዘር ፍቅርና ርኅራኄ እንጂ ጥላቻ ሊሰጥ የለኝም” የምጠላው አንድ ሃገር ቢኖር በአንቺ ላይ እያገኘህ ያለውን አደጋ ብቻ ነው አብነት፤ በዚህ ግለሰብ ላይ እንኛ ውጫዊውን ግለሰብ የምታገኝው የመጨረሻዎ ድልድይ እንቺ ብቻ አንደህንሽ ታውቂያለሽ... ይህ ድልድይ እንዲለበር ደግሞ አልፏልም” አላት። እውነት አለው። የህይወት አዘመን በሞያው ያጠረፈ ብቸኛ ፍጡር ነው። የእናቷ ወንድም አንደመሆኑ ከቤታቸው አዘውትሮ ሲሄድም፤ ከአባትና ከእናቷ ይልቅ የሚገባባው እርሷ ጋር ነው። ለእርሷ ልዩ ፍቅር አለው እርሷም ለእርሱ። አንገቷን ደፍታ ድምጺን ወጣለች። አይቷት እንደገና ቀጠለ። “የእውነተኛ ከምኒህት ሥነ ምግባር ምን እንደሆነ ታውቂያለሽ? ራሱን አቀባትና ቁልቁለት ለማይለየው ግለሰብ ለከምኒህም በመስዋዕትነት ማቅረብ ነው። ከምትጋራ እየተጋቱ መኖር። በተለይ ሃሬ፤ በሺ የሚቆጠሩ ዜጎች በሚረገፉበት ከቶ ጊዜ በሥራተኞች አመጽ ላይ ተሳትፈ ነበር አልሸኝ?” እንደመተከዝ ብሎ በረጅሙ ተነፈሰ። አልመለሰለችላትም።

“አብነት፤ ይህን እድምጭኝ እንደ አርቲስትነቱ ተፈጥሮ አብዝታ ወብትን የገለጸችብሽ ድንቅ ሥራዎ በመሆንሽ መኖር፤ መኖር፤ ገና ብዙ መኖር አለብሽ... እላለሁ። በሲጋ ደግሞ የአንድ አሁኑ ልጅ በመሆንሽ የሥጋና የመንፈስ ስቃይሽ የኔም ስቃይ ነው” ሊቀበቅሳት ትከሻዋን መታመታ አደረገ።

“በመጨረሻ ልግርሽ የምፈልገው፤ የመንገሻ የኔህ ልጅ መሆንሽንም ምንጊዜም እንዳትከናወኑ ነው። የአብራኩ ክፋይ አንቺ ብቻ እንደመሆንሽ የዚያ ሁሉ ሀብቱ ብቸኛ ወራሽም አንቺው መሆንሽን ላሰታውሰሽ እወግላለሁ። እና ዐይንሽ እያየ በሚንቀለቀል እቶን ውስጥ የአሣት ራት ሆነሽ የምትመሰገቡትን ቢያንስ አንድ ምክንያት ንገራኝ?” አላት በቁጭት እየተንጨረጨረ።

“ጋሽጦ፤ እኔ እኮ ከምኒህት አይደለሁም። እንዲያውም ከምኒህቶችን ከሚጠሉት አንድ ነበርኩ” አለች ቀና ብላ እያየችው።

“ነበርኩ ስትይ አሁንስ ምንድነኝ ግለትሽ ነው?” ጥቂት ነበሰች በኋላ “ግለቱ ... አሁንምኩ ከምኒህቶችን አጠላለሁ” አለችው። አንደበቷ የሚናገረውን ግን እየተጠራጠረች ነበር።

“እንግዲያውስ ሾርሲ ከምትይው ሰው ልትርቂ ቃል ግቢልኝ!” ሲል ተማፀናት ሰጻለው። ሆኖም ምክንያት ልትሰጥ በማትችልበት ምክንያት አንደበቷ ተሳሳሮ በዝምታ ተዋጠች።

“አብነት፤ አብረን ባላለፍናቸው ግለሰብ ስህተት እንግዳሽላሁ ቃል ግቢልኝ!” አላት ዐይን ዐይኗን እያየ። ከልጅነቷ ጀምሮ ያባትና የልጅ ያህል፤ ያስተማሪና የተማሪ ያህል ሆነው ያሳለፏቸውን ድንቅ ግለሰብ እየጠራ ሲማፀናት መንፈሷ ተሸበረ።

በመጨረሻም “ጋሽጦ፤ በፈጣሪ ይሁንብህ አታስጨንቅኝ! አሁን ቃል ልገጠላህ አልችልም” ስትል መልሳ ተማፀናችው።

ሰጻለው ተስፋ በቆረጠ ስሜት ለረሽም ጊዜ በዝምታ ሲመለከታት ቆይቶ በቅሬታ ራሱን ወዘመዘና “አብነት፤ ወደ ህይወትና ወደ ሞት በሚያመራ መንታ መንገድ ላይ እንደቆምሽ ይሰማኛል። እርግጠኛ ነኝ አሁን ልጅ አይደለሽም፤ የሃያ አምስት ግመት እድሜ የሚፋጀውን እሳትና የሚቀዘቅዘውን ውሃ ለመለየት ትንሽ እድሜ አይደለም። የአፈር መፍጫዎቹ ግመታት አልፏል። ከንግዲህ ለራሽሽ እውቀት፤ ምርጫሽ የህይወትን ጎዳና መከተል እንደሚሆን ግን አምናለሁ” አላት ትንፋሹን ሳግ እያነቀው።

መኪናዋ አብነት መኖሪያ ቤት በር ላይ እስከትደርስ ድረስ አንዲትም ቃል ከአንዳቸውም አንደበት አልወጣችም። በሩን ለማስከፈት የመኪናዋን ጥሩምባ እያሰሙሽ “በዚህ ሁኔታ አባትሽ ቢያዩሽ ምን እንደሚፈጥሩ ለመገመት ትችላለሽ?” ሲል ጭንቀቱን ሳይደብቅ ጠየቃት። አልመለሰችላትም።

“ግላሽን ለመታጠቢያና ለሰብሰብን ለመቀየሪያ ጊዜ እንድታገኚ አባትሽ እቤት እንዳይኖሩ ፀልይ” አላት ግንባሩን እንደዳጠረ።

“አምላኬ፤ እባክህ እርዳኝ!” ስትል አገተመተመች። አባቷ አለመኖራቸውን ያረጋገጠችው ጥቁር ግርቻዳሳ በግቢው ውስጥ አለመኖሩን ከተመለከተች በኋላ ነበር። የሰጻለው መኪና ገና የግቢውን የብረት በር አልፋ እንደገባች የቤቱ ሠራተኞች ከበቧት። እናቷ አጭር ደልላሳ ሰውነታቸውን እያንከባለሉና ነጠላቸውን እየጎተቱ በላሎን በር በኩል ወጡ።

አብነት ከመኪናው እንደወጣች ሁኔታዋን ሲመለከቱም ነጠላቸውን ወርውረው ቀሚላቸውን ለመቅደድ እየታገሉ “አብነት፤ ...

ትገድይኝ? ትገድይኝ? በበሽታዬ ላይ በሽታ ሆኜ ትጨርሽኝ? እያለ መሮህ ጀመሩ።

ልቧ በሀዘን ተከማተረ። እንደዚያ ሲሆኑ ቆማ መመልከት ባለመቻላም በሁለት እጆቿ ጆሮዎቿን ደፍና በዋናው በር በኩል ወደ መኝታ ቤቷ ሮጣ ገዘች።

ገላዋን ተለቃልቃና ፒጃማዋን ለብሃ በረንዳ ላይ እንደቆመች ነበር አባቷ ከፍለጋ የተመለሱት። የውጭው በር ተከፍቶ በሾጊር የምትሸከረከረው ግርቻዳስ ወደ ቅጥር ግቢው ስትገባ አብነት በቆመችበት መንቀጥቀጥ ጀመረች።

ከመከፈው ወርደው ወደ ቤት ሲያመሩ በረንዳው ላይ ለአፍታ ዐይን ለዐይን ገጠሙ። ጎሳጎሳ ባሉት ዐይኖቻቸው ውስጥ እልህ ይንቀለቀላል። ከንገረኞቻቸው በንዴት ይንቀጠቀጣሉ። ከእግር እስከ ራሷ በግልጽ ከገረጹት በኋላ ጥለዋት ወደ ቤት ገቡ። የዘወትር ጠባያቸው ነው። የተቀየሙትን ሰው ፊት ለፊት እይጋፈጠውትም። ያርቁታል። ይንቁታል። ይበድሉታል። እያንጻጻዱ የቤት ሰው፣ እናቷንም ጨምሮ እርሳቸውን ባየ ጊዜ ለደንጋጤ የሚርደው ስፍርሃት የሚሸግቀውም በዚህ ጋግርት ጠባያቸው የተነሣ ነው። ከሁሉም በላይ ባየቻቸው ቁጥር በሰጋት ነፍስና ስጋዋ የሚበጨቀው ደግሞ የሉብነት ነው።

እናም አባቷ ጥርሷ ውስጥ በመግባቷ ሊደርስ ስለሚችለው ችግር እያለበት ከቆመችበት ሆና ትተከዝ ጀመር።

*** **A ***

አብነት የሥራ ልብሷን አውልቃ ፒጃማዋን ካጠለቀች በኋላ በረንዳው ላይ ነፋስ በመቀበል ላይ ነበረች። ሠልፋ ከተካሄደ ካንድ ሣምንት በኋላ።

መሠረቱ ከፍ ብሎ ከተሠራው ሺላ በረንዳ ላይ ቁልቁል ሲመለከቱት የግቢያቸው ልምላሚ እይታን ገዝቶ መንፈስን ይሰርቃል። የአጥሩን ግንብ ተንተርሰው የተተከሉት ረሃኸም የጥድ ዛሬች፣ መደብ ላሊ የተተከሉት ባለ ልዩ ልዩ ቀለማት አበቦች፣ በግንቡ ላይ በደረታቸው የሚሳቡ ሰፋፊ ቅጠል ያላቸው የሀረግ ተከሎች፣ ለመናፈሻ በተተወው ክልል ላይ በየጊዜው እየተከረከመ አረንጓዴ ምንጣፍ መሰሎ የተከረጋው ሃር ግቢውን ምድራዊ ጉት አስመስለውታል።

ግራና ቀኝ መደዳውን ረጃጅም የግንብ አጥርችን ተገን አደርገው የተሠሩ ትላልቅ ቤቶች የብረት በርቻቸው እንደተከረከሩ ሆኑ። በግንቦቻቸው እናት ላይ የተሰኩትን ስለታም የጠርመሰ ሰባሪዎችንና በርቻቸው ላይ የተተከሉትን የጦር ቅርጽ ያላቸው ሹል የብረት ዝንጎች ስትመለከት ውስጡ የሚኖሩት ነዋሪዎች ውጫዊውን ዓለም እንደሚፈሩ ገመተች።

የዚያ መንደር ጠባይ ይገርማታል። ጎረቤት ከጎረቤት አባል በሩ እይቃቸውም። የሰፈሩ ሀፃናት ግቢያቸው ውስጥ ተገልጻው እንጂ በጋራ ሆነው እይቀውም። እድር፣ እቁብ፣ ሰንበቴ፣ ገዘር የሚባሉት የማሳበራዊ ግንኙነቶች እይታውቁም። መንደሩ አብዛኛውን ጊዜ ጭር እንዳለ ነው። የሰው ዘር ባካባቢው ለመኖሩ የሚታወቀው ከዚህ በቀጽ ጀርባ ከተሠሩት የጭስ ቤቶች ሽቅብ የሚትገለገል ጥቁር ጭስ፣ ጣፋጭ መአዛ ያለው የምግብ ሽታ በመኖሩ ብቻ ነው። ፀጥታው የመቃብር ያህል ይከብራል። እንደ አባቷ አገላለጽ ግን ያ መንደር ከምድራዊው ሲካል ያመለጡ ብልሆች የራሳቸውን ምድራዊ ጉት ፈጥረው የተሸሸጉበት ለምባ ነው። በምድር ሲካል የሚጠባቡ ገበዳሎች የሚቃጠል ገሳ እንዳይሸታቸው፣ ዋይታቸው እንዳያደነቁራቸው፣ እንደ ከሩቤል ሰዶ፣ የሚቆጥሩትን ረገገኸም የግንብ አጥር ከለላ አደርገውታል።

ከመኖሪያ ቤቷ ትይዩ ባለው ሰፊ ሚዳ ላይ ደግሞ ብቻውን የቆመ ግዙፍ ባህር ዛፍ ከእናቱ ወደ ግራ አዘንብሏል። የግንቦት ፀሐይ ሳያደክመው እንዳልቀረ ገመተች።

ይህን ትልቅ ባህር ዛፍ ባየች ቁጥር ደመ - ነፍስ እንዳች እውነት የነገራት ያህል ዘወትር ልቧ በዘዘን ይወጋል። ዛፋ ቅርንጫፎች ላይ አሞሮች ማማ ሠርተውበታል። አለዋፍ ጎጂቸውን አንጠልጥለውበታል። አሞሮቹ ትላልቅ ከንጅቻቸውን እያራገቡ ሲነሱና ሲያርፉ መንፈሷን በነፃነትና በደስታ ለሚቶች እንደሚያመጥቁባት ሁሉ ጭንቅላታቸውን ከንጅቻቸው ውስጥ ሸገጠው በዝናብ ሲቀጠቀጡ ማስተዋሉም በመንፈሷ ውስጥ እንዳች የዘዘን ደብዘን ይጭሩባታል።

የዛለው ሰውነቷና የደከመው መንፈሷ አረፍት ቢፈልግም፤ ጀንበር አስከትልቅ ግን ካላችበት ለልተንቀሳቀሰችም። ከዚህና ለማሸሽ የምትፈልገው የቻርሊ ምሳል ከፈኩት አበቦች መሀል ብቅ እያለ፣ ግዙፍ ባህር ዛፍ ቅርንጫፎች ላይ እየተንጠለጠለ እንዲሁም የበረንዳውን ጌጠኛ የብረት ግእዛኞች እየተደገፈ "... ቢሆንም የትግላችን አንድ አካል ነሽ..." እያለ በዐይኖቹ ሲያባጠሉት።

በረገግታው ሲያሳይ ለሌሎች ይታያል። ጭንቀትና ፍርሃት ያጠቅረው የሰዓሊው ገጽታ ደግሞ የቻርሊን ምስል እየሻረ “አባገ ወደ ሀይወትና ወደ ሞት በሚያመራ መንታ መንገድ ላይ እንደቆምኝ ይሰማኛል” እያለ ሲማገግና ሲያስጠነቅቅታት “ሃራ ጋዴም ዐይኖቿን እያርገዝገዝቶ ከንፈሯን እያገሻፈረች በምጽት ስትሰቅባት መላ ቅጡ የጠፋ የሃግብ ግዕዝ ሲደፍቃትና ሲያንገግፍት አመሸች።

በውስጧ የተፈጠረውን ቅሬታ ግልታረቅ አለመቻሏና ገና ከልጅነቷ ዓመታት ጀምሮ እንደ አባት እንደ ወንድምና እንደ አሰተማሪ ሆኖ ያሳደጋትን የላጎቷን ግስጠንቀቂያ ከቁባ ሳትቆጥር ለቻርሊ ፈገግታ መረታቷ ራሷንም አስገርጧታል። ወንዶችን መረቅና ከፍቅር ጣጣ ነፃ ሆኖ መኖር የሀይወቷ መሠረታዊ መርህ ከሆኑ ቁም ነገሮች አንዱ ነበር።

እናቷ ገና ትንሽ ልጅ ሃለች ከምትተኛበት ክፍል እየመጡ ከአንቅልፏ ይቀሰቅሷት ነበር። ያይ ፀጉሯ የሸፈነውን ከሰና ድንብሯ ፊት በትናንሽ ጣቶቿ እየገለጠች እንቅልፍ ያልጠገቡ ዐይኖቿን በመጻፍ እያሸገች አንድ ዐይኗን አጨናቆራ ሽቅብ ትመለከታቸዋል። እናቷም ከአልጋው ውስጥ ታቅፈው ካወጧት በኋላ በውስጥ ልብሷ ላይ የራሳቸውን ጋቢ ደርበውና ነጠላ ጫማን አጫምተው እጆቿን እየጎተቱ ወደ መኝታ ቤታቸው ይወስዷታል።

አልጋቸው ላይ አስቀምጠው ግራ እጃቸውን ትከሻ ላይ ጣል ያደርጉና በቀኝ እጃቸው እምቡጥ ባቁላ የመሳሰሉትን ጣቶቿን እያፍተለተሉ “አብነቲ ሃራ ብቻዬን ነኝና ከኔ ጋር ነው የምታድራው። ብቻዬን ስሆን አፈራሰህ” ይሏታል ህዘን በሰበረው ድምጽ።

“አባባሰ?” ብላ ትጠይቃለች፤ ዘወትር መልስ የማታገኝለትን ጥያቄ እናቷ በወፍራሙና ለሰላሳ ከንጻቸው እቅፍ አድርገዋት ሲተኙም ቢሆን እንቅልፍ እይወስጻትም ትገሹ አይምርጥ በሀሳብ ባህር ውስጥ እየዋኘ ዐይኖቿን እንዳፈጠጠች ለብዙ ጊዜ ትቆያለች።

ግንቀላቷን ለማረጋገጥ ቀና ሲሉ ዐይን ለዐይን ይጋጩና ተፋጠው ይቀራሉ። በገንጫቸው ላይ መንታ መንታ ሆኖ ኩልል እያለ የሚወርደውን አንገቶችና የደረረሱ ዐይኖቻቸውን ስትመለከት ደግሞ ምክንያቱ ባይገባትም የእርሷም አንገ አብሮ ይወርዳል። ዐይኗም አብሮ ይተላል።

የዘወትሩ የእናቷ አንገ እንቅልፍን በትንሹም ቢሆን የተፈታላት ትንሽ ካደገች በኋላ ነበር። አንድ ጠዋት ከናቷ ጋር አድራ

በጸላጅው ሰር ላይ የማለፍ ፀሐይ በመሞቅ ላይ ሃለች፤ በሠራተኞች ቤት ውስጥ የሰማችው ግቅና ሹክሹክታ ይሰባትና እንደዋሃ ጅርዎቿን ጣል ታደርጋለች።

“ጌቶችኮ ሃሬም እንደ ልግዳቸው ቤት አላደሩም” አለች አልጋ አንጣፈዋ።

“የታደሉ ሰውዬ፤ በሚሰት ላይ ሚሰት፤ በቅምጥ ላይ ቅምጥ አለልፈው ለቤታቸው አልጋ መች ጊዜ ይኖራቸዋል?” አለ ወጥቤታቸው በሽሙጥ።

“አረ እኔስ የበሽታ ነው የሚመስለኝ... ሆሆሆይ! ሰውየውኮ በቁማቸው ማለቃቸው ነው!” አለች አልጋ አንጣፈዋ መልሷ።

ሳቃቸው ከጣራ በላይ ሲዘልቅ በብሽቀት ወደ መኝታ ክፍል ሮጣ ገባች።

“በቅምጥ ላይ ቅምጥ” የሚለው አማርኛ ባይገባትም “በሚሰት ላይ ሚሰት” የሚለት ቃላት ግን ለእናቷ እንገ ምክንያቱ ምን እንደሆነ ገለጹላት። በህዘን ተውጣ በመስኮት በኩል ወደ ውጭ ስትመለከት፤ አባቷ ከመኪና ወርደው በደካም ዝሎ የጎበጠ ረዥም፤ ቀዋን ሰውነታቸውን እየጎተቱ ዐይኖቻቸው አብጠና ቀልቶ ሲንጠራውዙ ስታይ ሰይጣን መሰሏት። ሳታሰበው አንጻች የጥላቻ ስሜት ወረራት። ከዚያን ጊዜ ወዲህም አባቷን ትፈራቸው፤ ትሸሻቸውና በሆዴ ታንቋሽሻቸው ጀመር።

እያደገች ስትመጣም በየቤቱ ጣራ ሥራ በትዳር ስም የተቀመጡ ሴቶች ሁሉ ባሎቻቸው በባርነት የገዟቸው ምስኪኖች መሰለው ይታዩዋት ነበር። ሁሉም እንደናቷ በቅናት እየተንገዘገቡ የሚቃጠሉ፤ ወንዶቻቸውም እንደአባቷ ባርቻቸውን ዘወትር የሚያስለቅሱና ርህራሄ የሌላቸው ህሊና ቢላ አውራጆች እንደሆኑ አመነች።

በመሆኑም ትምህርት ቤት ለምታያቸው ወንዶች ሁሉ የነበራት አስተያየት ለአባቷ ከነበራት ግምት ያልተሻለና ፍራቻም የከፋ ሆነ። እናም እሁን እምነቱን በውል የማትረዳውና ማገኘቱን በውል የማታውቀው ሰው ይህን አብሯት ያደገና ከደሚ የተዋሃደ ፍራቻ አስወግዶ እንደምን ሊፈታተናት እንደቻለ ይገርማታል። ምናልባት ለውበት ጣኦት ተንበረከካ መሰገድ መጀመሯ ይሆን?!

የደረሰችውን ጋቢ አስተካክላ የሃላ ሰውነቷን እየጎተተች ወደ መኝታ ክፍል ገባታ በእበባ ምንጣፍ ባሸበረቀው የአልጋዋ ጠርዝ ላይ

አረፍ አላችሁ እነሱትና ጠረፋሳ ላይ ራቷ በካቢና ተከድኖ ተቀምጧል፤ በሰለቱ ዐይኖቿ ገረመውትዎታል። የምግብ ፍላጎት ጠፍቷል። ከሰዓሊው የተዋሰኙት ወላጅ የአንግሊዝኛ ልብ ወለድ መጽሀፍትም በመጽሀፍ መደርደሪያ ላይ እንደተቀመጡ ናቸው። በዚህ ሰዓት በልብ ወለድ ገፀ-ባህሪያት ተመሰግኖ ራሷን መርሳት አልፈለገችም። ምናልባትም የገዢን ዓለም እውነት ለመጋፈጥ ገና ዐይኖቿን እየገለጠች ይሆናል።

የለበሰችውን ጋቢ ጥላ መኝታ ክፍሏ ማእዘን ላይ ወደቆመው የቁም ሣጥን መስተዋት በማምራት ፊት ለፊት ቁማ የምታየውን ምስል ከቻርሊ ቁመና ጋር ማወዳደር ጀመረች።

አልረካችም። ከርሷ ይልቅ የቻርሊ ውበት ጎሳባት፤ ከርሷ ቁመና ይልቅ የርሱ አካል ገዘፈባት። “ሰዓሊው... ተፈጥሮ አብዝታ ውበትን የገለጸችሽ ልዩ የኪነጥበብ ሥራዎ ነሽ የሚሉኝ ለየትኛው ውበቱ ነው?” ስትልም ራሷን አጣጥላ ጠየቀች።

ተከድኖ የተቀመጠው ሣህን የበግ ወጥ አልጫ ፍትፍት እንደያዘ ተከድኖአል። አብነት በጣቷ ቆንጦር አድርጋ ቀመሰችው። አላምጣ መዋጥ ግን አልቻለችም። ያነሣችውን የሣህን ክፍን ከአበረበት መልሳ የጎረበችውን እንደ ምንም ታግላ ዋጠች።

ጥቅልል ብላ ለመተኛት ሞክረች። አልሆነችም። ሀሊናዎ ግድግዳ ላይ ከተለጠፈው የቻርሊ ምስል ጋር እንደ ተፋጠጠች የንጋት ወፍ በዝማሬዎ የምሽቱን ማብቃት አበሰረችት።

በመጨዎቹ ተከታታይ ቀናትም ቢሆን የቆሰለ ልቧን ስታስታምምና ስታባብል ሰነዳት። የቻርሊ ምስል በሄደችበት ይከተላታል። ስትበላገ ስትጠጣገ ስትተኛገ ከቤተሰቦቿ ጋር ስትጫወት፤ በሥራ ቦታዋ የድርጅቱን የሂሳብ መዝገብ ስትገልጥ ሳይቀር ብቅ እያለ ይታያታል። ቤትም ውስጥ ሳለች ከንቋ እንደተሰበረ የሮግብ ጫጫት አንዱን ጥግ ተገን እድርጋ የምታሰላስለው ቻርሊን ነው። የምታየው፤ የምታሳምጠው በሰመመን የምትሳሰሰው ሁሉ ቻርሊን ነው። ለውጭውም ዓለም ፍጹም ባእድ እየሆነች መጣች። ከሰው እየራቀችና በብቸኝነት እየተከራመተች በራሷ ዓለም ውስጥ ስትሰጥም ብቻ ነው ትንሽ እርይታ የምታገኘው።

በዚያን ሰዋን ለምታደርገውም ሁሉ ምክንያት አልነበራትም። ሌላው ቀርቶ ለማፍቀሯም ይሁን ለመፈቀሯ እርግጠኛ አልነበረችም። ለረዥም ዓመታት ለወንድ ልጅ ያልተባገሩት የልቧ በርች እንዲህ

ተበርገደው እርሱን በመናፈቃቸው ተደንቃም “ምንኛ ምትዕታኛ ነው?” ስትል በገረጫታ ራስዋን ጠየቀች።

መንጋትና መምሽታቸውን በውል በማታስታውሳቸው በክሊያ ቀናት፤ እነኞ ሽፋላቸውን ቀደው ለወጡ የሚወራጩ ይመስሉ የክራት የቻርሊ ዐይኖች ለረዥም ዓመታት የምታውቃቸውን ያህል ይናፍቃት ጀመር።

ራሷን መቆጣጠር አልተቻላትም። በውስጧ የታመቀውን ሃይል አፍና መያዝ አቃታት። የልቧን ስቃይ ማስታመም እየተሳናትም ሳታስበው እንባዋ ከልል ብሎ የሚወርድበት ጊዜ መጣ። “ማፍቀር ወይስ?” “ማዘድ መጀመሪያ ይሆን?” እያሉት ትጨነቃለች።

አንድ ቀን ቢሮዋ ተቀምጣ በተገለጠው የሂሳብ መዝገብ ላይ አቀርቅራ ስትተክዝ ሣራ ጋደም በሩን አንኳኩታ ገዥ። በፈገግታ ተቀበለችት። የሣራ ዐይኖች ያረፉት ግን በአብነት ፈገግታ ላይ ሳይሆን በለበሰችው አዲስ ባለ ፈር ጃኬት ላይ ነበር።

“ጉድ አፍተር ነን እቢ! በዚህ መዝገብ ላይ እንዳቀረቀርሽ አንድ ቀን ዌንቅላትሽ ተቀንጥሶ ሳይንከባለል አይቀርም ... ቂቂቂቂ ...” እያሉት ዐይኖቿን ከአዲሱ ባለ ፈር ጃኬት ላይ ሳትነቅል እጇን ለሰላምታ ዘረጋችላት።

“ሥራ ህይወት ነው ያለው ማን ነበር?” አለችት አብነት እጇን እየጨበጠች።

“ህይወትህ ጎንብ ቂቂቂቂ ... ይሄ ሥራ የሚሉት ነገር ባይኖር ኖሮ የሰው ልጆች ስንትና ስንት የጸንሰ አይነት መፍጠር በቻሉ ነበር ... ቂቂቂቂ ...” አብነትም ከልቧ ማቀች።

“ውው አብነት! ነፍስ ጃኬት ገዝተኛል፤ የየት ሀገር ነው?” ስትል ገና መቀመጫዋ ወንበር ከመንካቱ ጠየቀችት።

“የጣሊያን ነው” አለች አብነት ጃኬቱ ገበር ላይ የተለጠፈውን ምልክት እያሳየችት ።

“ግን ነፍስ ነው። ምን ነበረበት አምላክ ጣሊያኖችን ብቻ ፈጥሮ እኛን ቢረሃን ኖሮ ... ቂቂቂቂ።”

አብነት አሁንም ማቀች።

“እኔም አንድ ማምንት እዘንጥበታለሁ፤ አይደል አቢ?”
“አንድታ!” አለች አብነት ያለ ቅሬታ።

ሁለቱም በዝምታ ለአጭር ጊዜ ከተቀመጡ በኋላ አብነት ያላሰበችውን ጥያቄ ማራ ድንገት ጠየቀችት። “አቢ? እስኪ ሳትደብቁ ንገራኝ፤ ሰሞኑን ምን ሆነሻል?”

አብነት ደነገጠች “ይሄን ያህል ሰው እስኪያውቅብኝ ድረስ የባህርይ ለውጥ አላይቻለሁ ማለት ነው?” ራሷን ጠየቀች።

“ንገራኝ እንጂ አብነት?”

“ምን ሆኛለሁ? ምንም!” አለች አብነት ከንፈሯን እንደጣለች። ቀና ብላ የሣራን ዐይኖች ለማየት ግን አልደፈረችም።

“እርግጠኛ ነሽ አቢ?”

አብነት አልመለሰችላትም። እንዳቀረቀረች ቀረች።

“አቢ፣ አብረን ማደጋችን ተረሳሽ? ባላለፍናቸው ዓመታት ውስጥ እንዲህ ተለውጠሽ አታውቂም። ገጽሽም እየረገጣ እኮ ነው። አትደብቁኝ አንድ ነገር ሆነሻል” አለችት በርህራሄ ዐይን እያየችት።

ከረጅም ዝምታ በኋላ አብነት ካቀረቀረችበት ቀና ብላ “ሣራ፣ እስኪ ስለቻርላ የምታውቂውን ያህል ንገራኝ?” አለችት እየፈራች።

ሣራም በቅብዝብዝ ዐይኖቿ ትክ ብላ ስትመለከታት ቆይታ “ቻርላ?” ስትል ሰሙን ደግሞ ጠራችው።

አብነት በአምንታ ራሷን ነቀነቀች።

የሣራ አይኖች ፈጠጡ። “ስለ ቻርላ ማወቅ የፈለግሽው ምንድን ነው?” ማራ ከመጋባቱ የተነሳ አንደበቷ መተሳሰር ጀምሯል።

“ስለ እሱ የምታውቂውን ሁሉ!”

“ግን ለምን አብነት? ለምን?”

“ማወቅ ስለምፈልግ!”

“የጠየኩሽ እኮ ስለርሱ ማወቅ የፈለግሽበትን ምክንያት ነው” አለች ሣራ ግንቧሯን ቅጭም አድርጋ።

አብነት በዝምታ ማሳብ ጀመረች። “ለምን ችግራን ሁሉ ዘርዝራ አልገባራትም” ስትል አሰበች። “ጭንቀትን ለሁለተኛ ሰው ሲያካፍሉት ይቀላል፤ ተራራ ያክለው ችግር ይኖራል” ሲሉ ስምታለች። እናም በሚይ ዴይ አለት የሆነውን ሁሉ በዝርዝር አጫወተችት።

ሣራ በርጋታ ካዳመጠችት በኋላ በመጀመሪያ የዝ ጆርግን ቀጥሎ ደግሞ የጓደኛዋን ጤንነት ተጠራጠረች። ግንቧሯን ቅጭም ዐይኖቿን ፍጥጥ ሽፋሎቿን እርግብግብ አደረገችና “አብነት የምትናገራው ሁሉ የምር ነው ወይንስ ትቀልጃለሽ?” አለችት።

አብነት ሁሉም ነገር የቀልድ መሆኑን ተመኝታ የቅሬታ ፈገግታ ፈነጠቀችላት። ይኸ “ለሆነ አይችልም አብነት! ይሄ ፈፅሞ ሲሆን አይችልም” እያለች ሣራ ሣታሰበው ጮሽች።

አብነት የወንድ ጓደኛ እንድትይዝ ሣራ ያላደረገችው ጥረት አልነበረም። ከትምህርት ቤት ጀምሮ። ሁለቱም ሥራ ከያዙ በኋላ እንዲን ከብዙ ሰዎች ጋር አስተዋውቃታለች። አብነት ግን የወንድ ጥላቻ ጋግርት ሁሉ እያገረሸባት ቀልቧ እንዳቸውንም አልመረጠም።

አሁን ታዲ ልቅልቁ የሚተው ሰው ነበረ? የጠራ ብርጭቆ የሚመስል ዐይኑ ስንቷን እንዳልጣለ፣ የተሸለመ ዘንግ የመሰለ ቁመናው ስንቷን ፀጉር ለፀጉር እንዳላናጨ፤ ከአብነት ጋር ብታስተዋውቃት “ይሄ አሻንጉሊት የመሰለ ሰው፣ እንደ ሰው በደም ሥፍ ውስጥ ሞቃት ደም ይመላለሳል ብለሽ ነው? አይመስለኝም። ሞዳ ኖሻ ሱቅ ውስጥ ከቆሙት አሻንጉሊቶች በምን ይለያል?” ብላ የሣራን ወሽመጥ ቆርጣዋለች።

ጌራንስ ቢሆን “የዚህ ሉጫ ፀጉር ትንሽ ረዘም ብሎ ከዓለው ለቀቅ ቢል ኖሮ እኔን ይመስል ነበር። የተቀባው ሽቶኮ ልክ እማዬ የምትቀባውን አይነት ነው” ስትል አፈዛበታለች።

ታዩን ብታስተዋውቃት፤ የፈረጠመ ጡንቻውንና እንደ ኳስ ያበጠ ደረቱን አይታ “ይሄ ጥሩ ቦቅሰኛ እንጂ ጥሩ አፍቃሪ ሲሆን አይችልም” ስትል አጣጣለችው። ታዩ የሚያሸከረከራት አንደ ውሃ የምትፈሰውና ለከተማው አዲስ የሆነችው መኪና እየቆጨችት ሣራ አብነትን በሆዱ ረገመች።

ተስፋ ሳትቆርጥ የዐይን እሸትን ደግሞ አስተዋውቀችት። “ይሄ ቅንዝረኛ ይመስላል” ስትላት ግን ሣራ ብሽቅ ብላ “ላንች የሚሆን ቦይ ፍራንድ በልዩ ትእዛዝ በጃፓን ፋብሪካዎች ባንዱ ተሠርቶ እስኪመጣልሽ አፍሽን ከፍተሽ ተቀመጭ። በሃያ አምስት ዓመት እድሜሽ ልጃገረድ ነኝ ብለሽ ማውራት የሚያሳፍር እንጂ የሚያስከብር እንዳይመስልሽ። ያለሽበት ዘመንኮ ሃያ አንደኛው ክፍለ

አትቀላረቡት። ሮሚያና ሆሎት፣ አቴላና ደዝደሞና በመቶች ከሚቆጠሩ አመታት በፊት የኖሩ ሀሳብ ወለድ የፍቅር አርበኞች ናቸው። ሕይወት ደግሞ ልብ ወለድ አይደለችም። አለችት እጅግን እያወናወደች።

አብነት ከዚያ በላይ አልጠየቀችትም። የእጇን ጥፍርች በጥርቧ ለየከረከመች አገገቷን እንጥረቀረቅቶ ቀረች።

ግራ በቻርሊና በአብነት መካከል ያለው የሰማይና የመሬት ያህል ርቀት ሲታሰባት ከልቧ አዘነች። በህሊናዋ የመጣው የመጀመሪያው ጥያቄም "ሀይወት ደጋጎችን ስለምን አብዝታ ታሰቃያለችን?" የሚል ነበር።

ምዕራፍ ሁለት

የገንቦት ልደታ ልሳት ቻርሊ ሞቶ ብሉት ነበር ወደ ለፈሩ የተመለሰው ሚክኪክ አደባባይ የተሣረረባት ታክሲ በቁራ መንገድ ላይ ከሚገኘው በግ ተራ ስትደርስ አስቆሞ ወረደ። ዛሬም ከሌታው ላይ ሁሉ ጊዜ የምትጠይም ነጭ ሸሚዝና ከአፍንጫዋ ቀና የምትል ጥቁር ጫግውን አድርጓል።

"ሰይጣን ሰፈር" ተብሎ ወደሚጠራው መንደሩ ሲታጠፍ ቀን መጨለም ጀምሯል። ሴቱ ከመግባቱ በፊት ወደ ትንሿ የሸቀጣሽቀጥ መሸጫ ስቅ ሳራ ብሉ፤ ወሩን ሙሉ ሲወሰድ የሰነዳተውን የሲጋራ፣ የቪዲዮ፣ የሰርዲንና የአምቦ ውሃ ዱቤ መክፈል ነበረበት።

የመንደሩ ጎረምቶች እንደ አሊባ ሙሉው፣ እንደ ታሪኩ ከራራው ከሱቅ አጠገብ የተተከለውን የሰልክ ምሰሶ ከበው ያወራሉ። ሰላምታ ስጥቷቸው አለፈና የሱቁን ባንኮኒ እየደበደበ "አሳም አሊኩም ጀግል" ሲል ተጣራ። ጀግል ከጫት መቃሚያው ካርቶን ላይ ፍንጥር ብሎ ተነሳና "ዋ አሊኩም ሰላም... ጋሽ ቻርሊ" አለው። በልደታ ቀን ቻርሊን በማየቱ ፊቱ በደስታ በርቷል።

"ታዲያስ፤ ሂሳብን ደግመርከው? አብዛሃኸው?" ሲል ጠየቀው ቻርሊ በፊቱ ላይ ስጋት እየተነበበት።

"በሚገባ እንጂ ጋሽ ቻርሊ... በሚገባ" የነጋዴው ጉንጭ በጫት ተወጥሯል፤ ዐይኖቹ በምርቃና ፈጠረዋል። ወደ ግራ ዘመም ያለችውን ነጭን ከብ ከፍያውን ካስተካከለ በኋላ አንድ አርጌ ደብተር በማገለጠጥ ድምሩን አየ። "የዚህ ወር ሰማንያ አምስት ብር ብቻ ነው!"

ቻርሊ በመገረም አፏጫ "ሰማንያ አምስት ብር?!"
"ይኼው ነው ጋሽ ቻርሊ!"

ቻርሊ ሁሉ ጊዜም ደሞዝ በመጣ ቁጥር ገንዘብን ላይቀበል ይናደጻል። ምኑን ከምኑ እንደሚያደርገው፣ የትኛውን ቀዳዳ በምን ያህል ብር እንደሚደፍንው ሲያሰላስል፤ ሁሉም ነገር ዝብርቅርቅ ይልበትና ይበላጫል። ሲጋራው በዱቤ፣ መጠጡ በዱቤ፣ ቀለብ በዱቤ፣ ሁሉም በዱቤ። "ከምሞቃት ፀሐይና ከምተነፍሰው አየር በስተቀር ያለ ዱቤ የማገኘው የሀይወት መኖ ይኖር ይሆን?" እያለም ራሱን ይጠይቃል።

የጉረግ ውድነትና የርሱን አባዛኝነት ሲያስበው ደግሞ “የዱቤ ከልል ባርነግ በዱቤ ገዝቼ አለመድፋትም ሰውዬው እኔ ሆኜ ነው” በማለት በራሱ ላይ በምጸት ይስቃል።

“ይሁና መቼስ ምን ይደረጋል? ግማሹን አሁን ልክረላህና ቀሪው ደግሞ በሞዴል ይጨመርላሃል” እለው ቻርሊ እጁን ወደ ጉያው እየሰደደ። ነጋዴው ፋታ አልሰጠውም “አረ አይሆንም ጋሽ ቻርሊ፣ እስኪ ሱቱን ይመልከቱት? ባዶውን እኮ ነው!” በጣቱ ወደ መደርደሪያው አመለከተው።

የጎደለ ፅቃ አልታየውም። መደርደሪያው እንደወትሮው በቅባት ጠርመሶች፣ በሚግ ቀለም ቆርቆሮዎች፣ በሰንደል፣ በተንጠለጠሉ ማበጠሪያዎች፣ በሲጋራ ካርቶኖች፣ በቶኖ፣ በላላና በሰርዲን ቆርቆሮዎች እንደተሞላ ነው። ዐይኖቹን መለስ ሲያደርግ የሰፈሩ ጎረምቶች ካርቶን ላይ ጽፈው በሰጡትና ሱቁ መደርደሪያ ላይ በተሰጠው ማስታወቂያ ላይ አረፈ።

“ሳታንብ አትፈርም፣
በጨለማ አትሳም፣
ሳታይ አትጠግ፣
ለዱቤም አትምጣ!”

ቻርሊ ፈገግ ብሎ “አንተ ፅቃ ማውረጃ የምታጣው እኔ ገንዘብ ልክፍላህ ስመጣ ብቻ ነው?” አለው። ነጋዴው ቀልብ በሚሰርቅ ፈገግታ “ወላሂ አልኩም ጋሽ ቻርሊ፣ በጆ ላይ ሣንቲም የለም” ሲል በማግባባት መለሰለት? ቻርሊ ገንዘቡን አውጥቶ ቆጥሮ ከሰጠው በኋላ “አንድ ጠርመራ አምቦውሃና አንድ ፓኮ ኒያላ ስጠኝ” ሲል አዘዘው። ጀግል የተጠየቀውን ሁሉ አቅርቦ “ሂሳብህ ጋሽ ቻርሊ?” ሲል ጠየቀው።

“ጻፈው!”

“ገና በልደታ ጋሼ?” ነጋዴው አፋን በእጁ ያዘ።

“ጻፈው አልኩህ ጻፈው! ልደታም ሆነ ባዕታ ለኔ ሰውጥ የሰውም” አለ ቻርሊ በቁጭት ጥርሶቹን ነክሶ እያፋጨ።

ጀግል ጠሊያቹ ላብ ባጠቆራት ደብተር ላይ አዲስ ገጽ ገልጦ ውልግድግድ ባለ የእጅ ፅሁፍ ያረጁ ጻክዶዎች የሚመስሉ ለሰት ፈደላት አሠፈረ ቻ ... C... ለ፣ የዱቤው ሕይወት እንደገና ጀመረ።

ሰይጣን ሰፈር ውስጥ ቻርሊ “ጋይት ሃውስ” የሚላት ለሰት ጠባብ ክፍሎች ያሳት ቤት አለችው። ውጭኖንና ውስጡን፣ ኮርቲስ የሌለው የቆርቆሮ ጣራዋን ሳይቀር ነጭ ፍራ የተቀባችና መንገድ ላይ የምትገኝ አጥር የለሽ ቤት ናት።

ቻርሊ ከመሰል ልጁ “ሊትል ቻርሊ”ና ከሴት ልጁ ሃረገወይን ጋር የሚኖረው ጠጂች ቤት ውስጥ ነው። ቻርሊና ሃረገወይን ግን ለሰው እንጂ ብዙ ጊዜ የይት ሀውስ ውስጥ አይኖሩም።

በውስጥ የሚረባ ፅቃም የለም። የአፈር ወለል ባላት የመጀመሪያዋ ክፍል ውስጥ፣ አንድ ባህላዊ በርጫማ በአናቱ ተደፍቶ እሳት ያልነካው የሸክላ ምጣድ ተቀምጦታል። ጠርቅሞ መሆኑ ነው። በስተቀኝ የሊትል ቻርሊ ታጣፊ አልጋና ክርሱ ትይዩ ደግሞ አንድ ያረጀ የሶፋ ወንበር ተቀምጧል። በሁለተኛው ክፍል ውስጥ የቻርሊ አልጋና የልብሰ ማስቀመጫ ሳጥን፣ በሰባተኛው ደግሞ የሃረገወይን አልጋ፣ የምግብ ማብሰያና የመመገቢያ ቁሳቁሶች ይገኛሉ።

የመጀመሪያዋ ክፍል ግድግዳ ላይ ቻርሊ ለሃያ ዓመት በተዋናይነት በማገልገሉ የተሸለማት የምስክር ወረቀት ሌጣዋን በምስግር ተመትታ የቤቱ ብቸኛ የዐይን ማረፊያ ሆኗለች።

ቻርሊ የጋይት ሀውስን በር ከፍቶ ሲገባ ጨለማው የጠው። ከሙያው ቀጥሎ ተስፋ የሚያስቆርጠው ከሞለበት ውሎ ሲመለስ ባደና ጨለማ ቤቱን ከፍቶ መግባቱ ነው። “ሰው ከጨለማ ወጥቶ እንዴት ወደ ጨለማ ይገባል?” እያለ ይባላል። ልክ ጨለማን እንደሚፈራ ብላቴና እርሱም የጋይት ሀውስን በር ሲከፍት ይሰቀቃል፤ ይቀፈላል። ይህ ጨለማ ቤቱ ደግሞ ሁሉ ጊዜ የሚያስታውሰው ሚስቱን ውብትን ነው። ባንድ ወቅት የክረራውን የሞቀ ጎጂ፣ ጣፋጭ ትዳርና የማይጠገብ ሕይወት።

አሁንም የጋይት ሀውስ ጨለማ ስለቀፈፈው “ከቤቱ ጨለማ የውጭው ጨለማ ይሻላል” ብሎ የአምቦውሃውን ጠርመራ መረት አስቀምጦና የዱቤ ሲጋራውን ለኩሶ በፍ ደፍ ላይ ተቀመጠ።

ቻርሊ ገና ተማሪ ባለ በቀልደኛነቱና በአስቀኝነቱ የታወቀ ወጣት ነበር። ዛሬ ድረስ የሚደንቀውም ነገር በሀገኝነቱ ያሳለፈውን ጎምዛህ ህይወት ከውስጡ አስወግዶ በቀልድ መተካት መቻሉ ነው። አውጥቶና አውርዶ ለዚህ የህይወት ጉራማይሌው የሰጠው

መደምደቢያ ምናልባት ትንሹ ነጭ ከተዘረቀችበት ሲሌ ውስጥ ዛሬ ለማምለጥ የምታደርገው መወራጫት ይህን ይህናል። የግራ ነው።

ዓለምንሀገጥ ገና ትምህርት ቤት ላለ ነበር ቻርሊ የግራን ቅጽ ያተረፈው። አስተማሪዎቹ ማስተማር ሲሰለጁትው ቀልድ እንዲያወራ ያከታል። ይቀልጻል። “ቻርሊ ግንድ ዐይንህ አልትሰግ” ይለታል። ያለቅላል። “ጆሮዎችህን እነቃንቃቸው!” ያነቃንቃቸዋል። “ቻርሊ እስኪ ፀገርህን አቆመው”። ያቆመዋል። ምትሃት ይሁን ልዩ ተሰጥሶ ያልገባቸው ተማሪዎች በአድናቆት ያወቡዋቸዋል። ይሰቃሉ።

የትምህርት ቤቱ የበጎ አድራጎት ክብብ በሚያዘጋጀው ቴያትርም ላይ ቻርሊ ምንጊዜም መሪ ተዋናይ ነው። በወላጆች ቀን ማ ቻርሊ የማይላተናበት የኪነት እንቅስቃሴ አልነበረም።

አበረኛ ክፍል እንደደረሰም መሴ የሚባል ጓደኛ አገኘ። እርሱም እንደቻርሊ እናትና አባት አልነበሩትም። ችግረኛ አክሱኮ ዘንድ ተጠግቶ ነበር የሚናገረው። ቢሆንም ከቻርሊ ይሻላል። ቻርሊ ቃርጥ ደሪ፣ በአገኘበት አዳሪ ነበር።

እንደ ቋንጣ ደርቆ ይታይ የነበረው መሴ ሁሉ የአክሱኮን የዕለት ገርሶ ከአፋቸው በመካፈሉ ይሰቀቅ ነበር። ይህን ሃዘኑንም በወትር ለቻርሊ ያጫውተዋል። ቻርሊም በበኩሉ ኑሮውን ከርሱ ጋር በማስተያየት ሀይወቱ የተሻለ መሆኑን በማሳየት ያጽናናዋል።

መሴ አንድ ቀን ቻርሊን ጠርቶ “ለምን ትምህርቱን ትተን ሥራ አንገብም? ቀለም እኮ ጻቦ አይደለም! አንድ ቀን ጠኔ እንደሚገድለን አታውቅም?” አለው። ቻርሊ አስባባት የማያውቀው ሃገር በመሆኑ አፋን ከፍቶ ያላምጠው ጀመር።

“ሥራ ስንገባ ገንዘብ እናገኛለን። ገንዘብ ካገኘን ደግሞ ቢያንስ አንራብም። ግድ የለህም ቻርሊ፣ ሥራ አንገብ እየህ ፣ እኔን ጭንቀት ሊገድለኝ ነው። በየቀኑ ይርበኛል። ከአሮጊቷ ነጥቆ የምባለው እህል ደግሞ አፈር አፈር ነው የሚለኝ። ተመልከተኝ፤ በቆሚ ልሞት አይደለም? አለና ያደፈ ሸሚዙን ከፍቶ ደረቀን አሳየው። አጥንቶቼ ፈጠዋል፤ ቆዳው መሸብሸብ ጀምሯል። ቻርሊም በቅሬታ ፈገግ ብሎ የራሱን ደረት ገልጦ ተመለከተ። የጎድን አጥንቶቹ ፈጠዋል፤ ቆዳው ወዝ የለውም። ጭንቅላቱን በሀዘኔታ እየነቀነቀ መሴን ቀና ብሎ ተመለከተው። ዐይኖቹ እንባ አርገዘዋል።

“ለመሆኑ ሥራ የት ነው የምናገኘው? በፈለግኩት ጊዜ ከሰቅ እንደምትገዛው ጻቦ በቀላሉ የሚገኝ መሰለህ!” ሲል ጠየቀ ቻርሊ።

“ቴያትር ቤት ማስታወቂያ ተለጥፎ አይቻለው። እንዲያውም ብዙ ተማሪዎች ተመዝግበዋል። ቴያትረኛ መሆን አትመኝም ቻርሊ?”

“እውነትህን ነው መሴ?”
“ቻርሊ መት፣ እውነቱን ነው!” እጁን ስቦ መታው። አብረው ተመዘገቡ፤ አብረው ተፈተኑ። ቻርሊ አለፈ፤ መሴ ግን ወደቀ።

በቴያትር ቤቱ በር ላይ የተለጠፈውን ውጤት እንዳይ መሴ የቻርሊን ቀኝ እጅ ይዞ “አንተ እድለኛ ነህ ቻርሊ፣ እኔ ግን መድረሻ የሌለኝ ከርታታ ፍጡር ነኝ። ምናልባት ነገ ተነገ ወዲያ ጠኔ አስፋልት ላይ ጥሎኝ ተደፍቼ የምቀር ምስኪን... ይህና ሁን ቻርሊ ይቅናህ!” አለው የጨበጠውን እጅ አጥብቆ እንደያዘ።

ቻርሊ ከልቡ አዘኘ። “አይሆንም መሴ! ይህን ያህል ተስፋ አትቀረጥ። አይሆን አሁን እኔ ሥራ ከያዝኩ አንተም አትቸገርም። ያገኘኋትን አብረን እንጠላለን” እያለም ሊያጽናናው ሞከረ።

መሴ ግን የተቋጠረ እንባውን እየጠራረገ “ቻርሊ! ዳግመኛ ወደዚያ ቤት ተመልሼ የአሮጊቷን ዐይን አላይም!” ብሎት ፊቱን ለዙሮ ሄደ። ብዙም ሳይቆይ አንድ የከባድ መኪና ጋራኾ ውስጥ መፍቻ፣ እስትራችና ግራሶ አቀባይ ሆኖ ተቀጠረ። ቻርሊም አርቲስት ተብሎ ተዋናይ ሆነ።

ይህ ከሆነ ሃያ ሁለት አመት ሆነው። የሃሬው መሴ ግን የድሮው መሴ አይደለም። የሁለት ከባድ መኪና ማደሻ ጋራገቶች ባለቤት ነው። ልጆቹ ወደ ትምህርት ቤት የሚመላለሱበት ማርቻዲስ እንኳን ታይታ አትጠገብም።

ቻርሊ ሥራ በጀመረበት ዓመት “አርቲስት” የሚለው የፈረንጅኛ ቃል ተቀጥሎለት በወጣትነቱ የተከበረ ሰው ሆነ። ደስተኛ ሕይወት ይመራ ጀመረ። ያኔ ቻርሊ ላይ ዐይኗን ያልጣለች ከረዳ አልነበረችም። በመልክ መልካም ቁመናው ላይ የደረበው የ“አርቲስትነት” ካባ ሴቱን ሁሉ ወደ ቻርሊ ላባው።

ሥራ በያዘ በዓመቱም ውብትን ከቤተባዕድ አስከባል። አገባት። የናጠጠ የሀንጻ ተቋራጭ ልጅ ነበረች። ባገባት በመጀመሪያው ዓመት

ሀረገውን ለመታዘት ደግሞ ዛሬ ሰው ሁሉ "ሊትል ቻርል" እያለ የሚጠራውን ለምሳሌ ወለደችለት።

ያን ጊዜ የኖረው ሀይወት አሁን ድረስ ያጸናናል። "ተጨማሪው ከሚኖሩት የመቶ ዓመት ሀይወት የዚያ ዓይነት አጭርና ጣፋጭ ሀይወት ይመረጣል" እያለም ዛሬ ድረስ ይከርበታል። ትዝታው አሁንም በዐይኑ ላይ እንደተገገዋለለ ነው። ከሥራው ሲመለስ የመኖሪያ ቤቱ ጸድቶ፣ ቁጠማ ተገዝተዋል ቡና ተፈልጎት ምግብ በወጣ ተዘጋጅቶለት፣ ልብሰቻ ታጥበውና ተተክሰው... የውብትን ሕሊና የገንዘብ ፍቅር ሞራ ሆኖ ሳይጋርደው በፊት የቀኝ እጁ ነበረች። ወሬር ያለ ጥራዝ ያለውን ቃለ ተውኔቱን ገልጸ በቤቱ ውስጥ እየተገነራደደ ሲያሰንብት ሊትል ቻርልን አስተኝታ ሀረገውን አቅፎ ቡና የምታፈላበትን የክሰል ምድጃ እያርገገገገች ከትከት ብላ ትስቃለች። እንደ ቃጭል የሚንከለከለው ሳቄም የቻርሊን ጆር እየከረከረ ልቡን ሞቅ ያደርገዋል።

"ምን ያስቅሻል ውብደት?" ይላታል ጥራዝን ገልጸ እንደያዘ።

"አንተ ዛ..." ትለዋለች እየተሸከረመመች።

"እንዴት?" ሲል ይጠይቃል የደስ ደስ ያላቸውን ማቂታ ዐይኖቿን እየተመለከተ።

"እኔ እንጃ አንተን አይታወቅም እንጂ ሁሉ ነገርን ያስቃል። ልብ ጠዬ የተረገገን ነገር ሳሰበው ማ፣ እኛ ራሳችን በመድረክ ላይ ተውኔት እየተጫወትን ያለን ነው የሚመስለኝ። ሕይወት ካንተ ጋር አትጠገብም። ሁሉ ራሴን እንደ አዲስ ሙሽራ ነው የምቆጥረው" ትለዋለች።

ቻርሊም "ሀይወት እንዴት የማትጠገብና ጣፋጭ ነች? በዚህ ምድር ላይ እንደ እኔ ደስተኛ ሆኖ የሚኖር ሰው የለም" ይላል በሀሳቡ።

ዓመት በዓመት በተተካ ቁጥር ግን ውብት "አርቲስት" የሚለው መጠሪያ ዝናና ክብርን እንጂ ገንዘብን እንደማያፈራ ተገቢነትን ኮርኖን ስትመለከተው አድር ቃሪያ የሚባለው ዓይነት ሆነች። ዝንድር ከአምና ለውጥ የገውም። ከርሞም አዲስ ነገር እንደማይፈጠር አወቀች። ጓደኛቿ መኪና ሺላ ያላቸውን አጥብቀዋል። አንገንደኛም ትምርታቸውን ጨርሰው ሥራ ይዘዋል። ስለዚህም ውብት ተገላቀላና ከሰባ ሙታዩን ስላልወደደችው ከልጆቿ ጋር አቤት መዋልን አዘውተረች። ቻርሊንም ዘወትር በጭቅጭቅ ሸንታው፣ ግንባራን እንደቋጠረች ትቀበለው ጀመረች። እንደ ወትሮው ቤት ውስጥ እየተገነራደደ ቃለ ተውኔቱን ሲያሰንብት አልጋዋ ላይ

እንደተጋደመች "እባክህ ልተናበት ቻርሊ! ልጆቻችን ከእንትልፋቸው አትቀስቅሳቸው... እኛ ዘወትር እንደ ቁራ መጮህ አይሰለጥህም?" ትለዋለች። ይህን የቻርሊ ቆሽት እርሷ ትልፍ ጥራዝን ወርውሮ ይተኛል።

ሌላ ጊዜ ደግሞ "ኤግ? እኔስ እንዲያው ላንተ ስል የት ልድረስ? የኛ ቤት እንደ ሰው ቤት የሚመስለው መቼ ይሆን? ነጋ ጠባ እንደ ልክፍተኛ መጮህ? እንደ ታኅቶ ዶር ማንቋረር? እንደ እብድ መቀበጠር? እንዲያውስ ላለግበደህ ምን ማስረጃ አለህ? እንዲያውም የለየህ እብድ ነህ!" ትለዋለች። ቻርሊም ጥራዝን ወርውሮ ይወጣና አፍንጫው ድረስ በአልኮል ተሞልቶ ይመለሳል። እንደ እርግብ የሆነ ትመስለው የነበረችው ሴት እንደ እባብ መርዝ ስትተፋ ጆርውን ማመን ያዳገተዋል። እናም በመገረም እየተመለከታት "ውብት የምትናገረውን አስተውይ!" ይላታል። ሆኖም ሰከር በመምጣቱ ጭርሱ አራስ ነበር ትሆንበታለች።

"ይልቅ አንተው ራሳህ ምን እየሠራህ እንደሆነ አስተውል! ለምን ሌላ ሥራ ፈልገህ አትቀጠርም? ገንዘብ የምታገኝበትን? ኮሯችን የሚቃናበትን መንገድ ለምን አትፈልግም?" ትለዋለች ከዐይኗ በሚወጣልና የጥላቻ ፍላጎት እየወጋችው።

"ሙያዬን እወደዋለሁ፣ አከብረዋለሁ። ውብት ስለረግሪ ይሁንብሽ በሙያዬ አትምጭብኝ!" እያለ ይማገጃል።

"አዬ ሙያ እቴ! ነጋ ጠባ እንደ እንቁራራት እየጮሁ ጉንጭ ማላፋትም ከሙያ ተቆጠረና 'እወደዋለሁ! አፈቅረዋለሁ!' ይባላልኛል፤ እኛ እቴ...! ሆድ የማይሞላ ሙያ በአፍንጫዬ ይውጣ!" ትለዋለች አፍንጫዋን በሁለት ጣቶቿ እንደሰነገች። ሲጋራውን ለኩሳ አቀርቅሮ ይወጣል።

የሚሰኩ ዘለፋና ሽሙጥ እየበረታበት በመምጣቱም የቃለ ተውኔት ጥናቱን ሌሊት ላይ ማካሄድ ጀመረ። ውብት ግን አለለቀቀችውም። በውድቅት ለሊትም እንደ ብራት ሙሃ ቆሎውን ትገፈዋለች። "መብራት! መብራት! ለምን በከንቅ መብራት ታቃጥላለህ? እስከ ሰዓትህን ተመልከት? እኩሳ ሌሊት አልፏል... ያለፈው ወር የመብራት ከፍያችን ስንት እንደሆነ ወጋህ? የምትሰጠኝ ገንዘብ ለልጆችህም ወተት መግዣ አለብክ! ደግሞ መብራት እያቃጠልክ በረሃብ ልትፈጃቸው ነው?"

“ገናብ ሲገቡን የገዛም እግት ያቃጥላት” ይላል በሆዱ ከገፈሩት በቀዳሚት እየከሰሰ ከዚያም ቃለ-ተውኔቱን ያጥፍና መብራቱን አጥፍቶ ይተኛል። ይህችን በሙያው የመጣች ሴት አጋንንትም በምን እንደሚቋቋማት ሴት ተቀን ያስባል፣ ያስባል። መፍትሔ ግን አላገኘም።

ብዙውን ጊዜ እርሷ የምትናገረው ትክክል መሆኑን ያውቃል። ከዚያ ከሞቀ ቤቷ ወጥታ እርሱ ዘንድ ስትጎላቆል፣ የሚፈርጡ ብርቱካኖች ይመሰሉ የነበሩት ጉንጭቿ መሟሸሽ መጀመራቸውን ሲመለከት፣ በአለባበሷ ከትምህርት ሴት ጓደኞቿ ማንሷን ሲያስተውል “የፈለገችውን ብትል እውነት አላት። በእኔ ሀጢአት ስትጠብስ ለምን እንዲህ አትንጨረጨር?” እያለ በራሱ ላይ ይፈርዳል።

ሊትል ቻርሊ እግር ተክሎ ወዲያ ወዲህ መውተርተር ሲጀምር ውብት ጭርሶት አውራ ሆነች። ዱር የሚያውቃትና ፍቅርን ሰጥቶ ፍቅር የተጋራትን የኑርን ጣእም ያየባትን ሴት አልመሰሰም አላችው። ቆየት ብላም መብለጭለጭ፣ መቁለጭለጭ አዘወተረች። ለከዚያ ሁሉ ጌጦች መግዢ የሚውለውን ገንዘብ ከየት እንደምታመጣ መገመትም አልቻለም። ልጇቿን ጎረቤት እየተወች ውጭ መዋል፣ አመሻሽታ ቤት መግባቷ ግን ግራ አጋብቶታል።

አንድ ሰንበት ቻርሊ በጊዜ ቤቱ ገብቶ ሀረገውይንን ፈደል ሲያስቆጥር ሊትል ቻርሊ ደግሞ ከጓዳው ክፍል ተኝቶ ነበር። ውብት ቀትር ላይ ተኳኩላ እንደወጣች አልተመለሰችም። ሀረገውይንን እንቅልፍ ስለተሟሟናት አባቷ አስተኝቷት አዲስ የተሰጠውን ቃለ-ተውኔት ማንበብ ጀመረ።

ይሁንና የሚያስጠው ስለ ውብት ስለነበረ አዕምሮውም ሊሰበሰብለት አልቻለም። በዚያች ሰዓት ምን ልትሠራ እንደምትችል በሃሳብ እያሰላሰለ ልቡ በቅናት ይኮማተራል። ቃለ-ተውኔቱን አሥር ጊዜ እየጣለ አሥር ጊዜ ያነሳል። በላይ በላይ የሚለኩሰው ሲጋራ ጠሪም ጠባቢን ክፍል አፍኗታል። ሠዓቱን ሲመለከት ከምሽቱ ሰባት ሰዓት ይላል። የትዳሩ ሞት መቃረቡን አወቀ።

ብዙም ሳይቆይ የቤቱ በር በሃይል ሲደበደብ ሰማና በርጋታ ሂዶ ከፈተው ውብት ገፍተር አድርጋው ስትገባ የጠጣችው አልኮል ሽታ ጭምር ወደ ጓላው ገፈተረው። ፀጉሯ ተበታትኗል፣ ቀዩ ፊቷ ሣንባ መሰላል። አልፋው ወደ መኝታ ክፍል ገባች። በሩን ዘጋና የእንጨት ወንበሩ ላይ ኩርምት ብሎ ተቀመጠ።

ወዲያው እየተረገገች መጥታ ከፊት ለፊት ባለው ወንበር ላይ ተቀምጣ በፀጥታ ታስተውለው ጀመር። ምን ትሰለው? ምን ይበላት? ያስተሳሰራቸው ፍቅር ውሉ ከተፈታ ውሉ አድሯል፤ የአንድነታቸው ማግ ተንዶ በመካከላቸው ሰፊ ገደል ተዘርግቷል፤ በአንድ ጣራ ሥር አብረው ይደሩ እንጂ አንዳቸው ለአንዳቸው ባለድ ናቸው።

“ወዴት ነበርሽ?” አላላትም። የት እንደነበረች ከሁኔታዋ ይገምታል። “ምን ስትሠራ አመሽሽ” አላላትም። ምን ስትሠራ እንዳመሸች ይገምታል። ሊቋቋመው የማይችል የንጥይ ጎርፍ ፍቅረኛውን ከቤቱ ጠርጎ ወስዷታል። አባር ሊይዘው በማይችል ፍጥነት የውብት ልብ አፈትልኮ ሮጦ ወጥቷል።

“ትሰማኛለህ አርቲስት?” ምላሷ ይኮላተፋል።
“አዎን? እሰማኛለሁ ውዴ”
“ለማንኛውም ነገር መጀመሪያ እንዳለው ሁሉ መጨረሻ አለው? የለውም?”

ቻርሊ ትኩር ብሎ ይመለከታት ጀመር። ከጠየቀችው ጥያቄ ይልቅ ያሳለሰል የነበረው ስለ ሰው ልጅ ባህርይ መለዋወጥ ነበር።

“አሃ ፣ ገቀት ነው? ተጀነን። ቀድሞም የአርቲስት ከሱ ባዶ ቢሆንም ከመኔውና ከልቡ ጅንን ነው! ይሁንና ለጠየቅኩህ ጥያቄ መልስ አፈልጋለሁ። አሁኑኑ” በሌባ ጣቷ መራቱን እየጠነቀቀች አሳየችው። በእርሷ አንደበት የርሱን ጫሽት ስትመህበት ብሽቅ አለ።

“ምንድነው የምትይው?” ጥርስኛ በቁጭት መፋጨት ጀመሩ።
“ቀላል ጥያቄ ነው የጠየኩህ። ለማንኛውም ነገር መነሻ መድረሻ አለው? የለውም?” ወፊፍ አደረጋት።

ቻርሊ ጥቂት እንደማሰብ አለና “መቼም...” ገግግሩን ላይጀምር አቋረጠችው። “መቼም ብለህ ነገር አትጀምር” የደለላ፣ የሽንገል ነው የሚመስለኝ። የጠየኩህ ቀጥተኛ ጥያቄ ነው ቀጥተኛ መልሱን ስጠኝ!”

“ቢ... ሎጂካል፣ ውብት!”
“ከሎጂካል ጋር እንጠርጠስ መውረድ ትችላለህ። አሁን ስለሎጂካል እንድታወራልኝ አልፈልግም። ለጥያቄዬ ብቻ መልስ ስጠኝ!”

"እንግዲያውስ፤ እውነቱን ግወቅ ከፈለግሽ መጀመሪያና መጨረሻ ያላቸው ነገሮችና ከስተቶች እንዲሁም የሌላቸው ደግሞ ለሌላምሳሌ..."

"ለምሳሌ የኔና የአንተ እርባና የላሽ ትዳር መጨረሻው አሁን አይመስልህም?"

ቻርሊ ሁለት ጆሮዎቹን በሁለት እጆቹ ድፍን አድርጎ ያዘ።
"ውቢት! እውነት አንቺ ሃሽ ይህንን የምትናገረው?"

"አዎን እኔ ነኝ ቻርሊ" ራሷን በአዎንታ ነቀነች። ቻርሊ በልቡ ቆራጥቷን አደነቀው። ውቢት ቀጠለች። "ፍቅር የጊዜ ጉዳይ ነው። ተራሮች እንጂ ፍቅር ለዘላለም አይኖርም። እኛም በጊዜያችን ብዙ ሞከርን፤ ህይወትን ታገልን። አልሆነልንም። በግድ በእግረ ሙቅ አሰር ያቆራገን የለም። አዎን ግንም የለም።"

አሁን ደግ ቀዝቅዷል። ድምጿም ረጋ ያለ ነው። ድፍረት አጥታ የሰነበተችበትን ጉዳይ አፍረጥርግ በመንገሯ በውስጧ ይታገላት የነበረው እልህ ቀዝቅዷል። የጥላቻ ጦር ሲያዘንብበት የነበረው ዐይኗም ረግቧል።

"የበደልኩሽ ነገር አለ?" አላት ቻርሊ በተቆራረጠ ድምጽ።
የውቢት መልስ አጭር ነበር። "የለም።"

"ታዲያ?"

"በቃኝ፤ በይሉኝታ ተተብትቤ ከዚህ በላይ በችግር ወህኒ ለመግቀቅ አልፈልግም።"

"ውቢት!"

"አዎን ቻርሊ ግለሰብን በጥፍሯ አቁሞ ሲያሸከረከራት የሚኖር፤ እያንገገገገ ህያው ፍጡር በደም ሰሩ የተከተበው የንዋይ ፍቅር መሆኑን ለማስተዋል በከነት ምትሃት የተጨፈነት ዐይኖችህ ገና አሁንም አልተከፈቱም። ይህን አርቲስት የሚል ስም ይዘህ እርባን የላሽ ትዳር ከዚህ በላይ መኖር አልችልም።"

ቻርሊ የእልህ ሲቃ ተናነቀው። "ሙያዬን አከብረዋለሁ፤ አፈቅረዋለሁ" አላት ሳያሰበው እየሙሽ።

"ይሄ እንኳን ሙሉ መብትህ ነው" ትከሻዋን ሰበቀች።

"እኮ አሁን ምን ይሁን ነው የምትይው" መልሱን ቢያውቀውም ትጨካኛለች ብሎ በላልገመተ ለመጨረሻ ጊዜ ጠየቃት።

"ፈትግህ!" አላችው በቁርጠኝነት። ከዚያ በላይ አጠገቡ ተቀምጦ ዐይኖቹን ግየት አልደረገችም። ረገጥ ተነሳችና ወደ መኝታ ክፍል ሄደች። ቻርሊ ሌሊቱን ሙሉ ሲጋራውን እያጨለ በጠባይ ክፍል ውስጥ ሲንገራደደ፤ ሲቆም፤ ሲቀመጥ ነጋላት። ንጋትም ላይ ቢሆን የቀኝ እጁን እንደሚቆረጥ እያወቀ ዐይኖቹ ሊያንቀላቀላት አልቻሉም።

ጠዋት ላይ ሻይ አፍልታ፤ ቁርሱን አቀረበችለት። ሁለት የልብስ ሻንጣዎቿን አውጥታ በሩ ሥር አስቀምጣለች። ከቀረበለት ቁርስ በጣቱ ቆንጥሮ የጎረሰውን መዋጥ አቅተት ከአንድ ጉንጨ ወደ ሌላው እያመላለሰ ሲያገላገው ቆይቶ፤ አጥንት የሞጠ ያህል ፊቱን ለኩፋትር እንደ ምንም ብሎ አስገባው።

ውቢት የክት ልብሷን ለብሃና ተጊያጊጣ ፀሐይ እንደመሰለች ከመኝታ ክፍል ወጥታ ልጆቿን ሳመች። ሻንጣዎቿን እንስታም ሰረቅ አድርጋ ተመለከተችውና ወደ በሩ አመራች።

ቻርሊ አላሰችል ብሎት ተፈናጥሮ ተነሃና ከንደን ያዘ አድርጎ አስቆማት። ሁሉም ነገር እውነት አልመስላህ ቢለው "እውነት አንቺ የኔዋ ውቢት ነሽ?" ሲል ጠየቃት። ዐይኑ ኩሬ መሰላል።

ውቢት ራገግ አለች። ራገግታዋ ከፀሐይ ድምቀት አሥር እጅ የደመቀ፤ ውበቷ ከጨረቃ ውበት አሥር እጅ የላቀ ነበር። "ቻርሊ ፀሐይ በወጣችበት እንደማትጠልቅ አታውቅም? ሰውንም አስቀመጥከው ቦታ ፈልገህ አታገኘውም!" አላችው በደስታ የሚያበሩ ዐይኖቿን እያርገጠገች።

"ይህን መልክ ቀናነትህንና ሙያህን አፍቅራ ትዳር በምትለው ወህኒ ውስጥ የምትማቅቅ ሌላ ምስኪን ፈልግ። እኔስ ከአዚም ከትብትብህ ተፈታሁ በቃኝ!" በርግጥም ቅር ያላት አትመስልም።

ቻርሊ አዘ። ድሮ ድሮ ደስታው፤ ደስታዋ፤ ሀዘኑ ሀዘኗ ነበር። ሳራ ግን ሁሉም ነገር ተገለባብጠ ሀዘኑ ደስታዋ፤ ደስታዋ ሀዘኑ ሆኖ ሲያገኘው ቀስ ብሎ የያዘውን እጅ ለቀቀ። እየራቀች ስትሄድ ግን እንባው መውረድ ጀመረ፤ ሀረገውን ሰራውን ጨምሮ ይላለች። ሊትል ቻርሊን ታቅሮ ከአይታው አስከትሰውር ድረስ በዐይኑ የኮረኮንቹን መንገድ አሻገራት። አንድ ቀን ትመለሳለች የሚል እምነት ነበረው። አልተመለሰችም። ከዚያች ቀን ወዲህ ትዳርም፤ ህይወቱም ሙያው ብቻ ሆነ፤ ለሃያ ሁለት ዓመታት። ታዲያ አሁን በቅርብ የሳራ ሁለት ዓመት ገደማ ገነት ሆቴል አጠገብ ከሚገኘው የአውቶብስ

ፈርግታ ላይ ቆሞ የአውቶባን መምጣት እየተጠበቀ ያጠናውን ቃል ተወኒት በሀሊናው በግንብብ ላይ ሳለ እንደ እንደ ውሃ የምትፈላ ነጥ ፔጂ የአስፋላትን ጠርዝ ይዛ ቆሞችና ጥሩንጣዋን ፒፒ-ፒፒ አደረገችለት።

ቻርሊ ጎንበስ ብሎ በመኪናው የበር መስተዋት በኩል ሾፈሩን ተመለከተ። ከዚህ ቀደም የማያውቃት የፀሐይ መገጽር ያደረገች ሴት ናት። በእጅ እየጠቀሰች ጠራችውና ተንጠራርታ የመኪናውን በር ከፈተችለት። ቻርሊ ሳያቅማማ ዘው ብሎ ገባ። መኪናዋ ገዝባን ጀመረች። የመቀመጫዋ ምቹት ሰውነቱን ዘና አደረገው። ሴትዬዋ የተቀባችው ሽቶ መግዛም ወደ ልቡ ሲሰርግ ታወቀው።

“ወዴት ነህ?” አለችው ሰረቅ አድርጋ እየተመለከተችው። የድምጿ ቄንጥ ቻርሊን ሳበው። እናም እየተከራራ የቲያትር ቤቱን ስም ጠራ።

“አፈር በበላሁ፤ ዛሬም እዚያው መድረክ በምትለው የዶር መሰፈሪያ ቆጥ ላይ ነህ?” አለችው በአንድ እጅ መራውን፤ በሌላው እጅ ደግሞ አፈን እንደያዘች።

ቻርሊ ሽምቅቅ አለ። “ምን ለማለት ፈልገሽ ነው?” ድምጹ መንቀጥቀጥ፤ የዐይኑ ቆሶች መርገብገብ ጀመሩ።

“ተወው፤ ተወው፤ ለካስ ዛሬም ሙያህን ትወደዋለህ፤ ታከብረዋለህ” አለች ሴትየዋ ሽሙጧን በፈገግታ እያጀበች።

ገልመጥ ብሎ አስተዋለት “አንቺ ሴት ጤነኛ ነሽ? ማንው በቀትር ሽቶ የተርከፈከፈባት አጋንንት ፈትቶ የለቀቀብኛ? በቃኝ እዚህ አውርጃኝ!” አለት የቆሰለ አንበሳ ሆኖ።

“አሄሄ ... አሄሄሄ ... አዩ ቻርሊ!”
“ሴትዬ እዚህ አውርጃኝ አልኩሽ እኮ! ምን በጠራራ ፀሐይ ትልክፈኛለችኝ ... ልክፍታም! እንዴ! ባገር አማን የሰው ሰው ጠርቶ መሳደብ ምን የሚሉት ፈላጥ ነው? በቃኝ! እዚህ አውርጃኝ!”

“አሂሂ ... ሂሂሂሂሂ ...”
“ግዳ አበሽቀው፤ ራሱን መቆጣጠር አቅቶት ያን የወተት አረፋ የመሰለ ጥርጴን ሲያራግፍላት እጇን ለቡጢ ሲያመቻች “አዩ ቻርሊ! ዛሬም ድር የግውቅህ ያው የጥንቱ ቻርሊ ነህ” ሳትነጠል፤

ሳትነጠፍ፤ ሳትነጠፍ፤ ሳትነጠፍ፤ ያው አንድ ነበርከው አለህ” እውነትም ፀሐይ በወጣችበት አትጠልቅም የሚለው አባባል ለአንተ እደሠራም። እየህ ቻርሊ አንተ ብቻ ነህ ካስቀመጡበት ቦታ የማይንቀሳቀስ ተራራ ሆነህ የኖርክ፤ የዓለማችን ድንቅ ፍጥረት” በምፀት ትስቅበት ጀመረች።

“ውቢት!” ዐይኖቹ በመገረምና በደንጋጤ ፈጠጡ። መነጽሯን አውልቃ “ሃሎጋይ!” ስትል በቄንጥ ሰላም አለችው። አፍጥፍ ከመመልከት በቀር አንዳች ቃል አልተነፈሰም።

ከቲያትር ቤቱ በር ላይ አውርጻው መኪናዋን እያፈሰሰች ስትበር፤ ቆሞ ለዐይኑ እስክትሰወር ድረስ ለሁለተኛው ጊዜ ሸኛት። ለረዥም ጊዜ እጅ ከአፋ ላይ አልወረደም፤ በመገረም የፈጠጡ ዐይኖቹ አልረገቡም። ካህንቺስ ትልቅ ቡና ቤት መክፈቷን ሰማ እንጂ እንዲህ ትለዋወጣለች ብሎ በውኑ ቀርቶ በሀልሙም እንኳን አላሰበም።

የበፍ ደፍ ላይ ሆኖ ይህን ሁሉ ሲያሰላስል ቆየና ከሰመመው ሲነቃ ለምን ወብትን እንዳስታወሳት ያሰብ ጀመረ። “አምን! አምን! የጌይት ሃፊስ ጫለማ” አለ እየተጣደፈ። የጌይት ሃፊስ ጫለማ ወብትን እንዳስታወሰው ሁሉ ወብት ደግሞ በተራዋ በሚይደይ ሰልፍ ውሎው የተዋወቀትን ወጣት አስታወሰችውና በቅሬታ ረገግ አለ።

ልክ ወብትን ሲያገኛት እንደነበረችው ወጣትና አዲስ ነች። “ደስ የምትል የውብት ቁንጮ” ሲል አሰበ። የተውኔት ጥብብን አፍቅሮ ለሴት ልጅ ፍቅር ለዘለዓለሙ የተቀረቀረው ልቡ አሁንም እንደተዘጋ ነው። ሙያውን እየጠላውና ተሰፋ እየቆረጠ በሂደም፤ ቀለቡ ለሴት ልጅ ውበት አይሰረቅም ነበረ። የዚች የዛሬዋ ወጣት ልጅ ፈገግታና የሚንከባለሉ ዐይኖች ግን ምን ዐይኖቿ ብቻ፤ መሳ ሁኔታዋም የሆነ መስህብ አለው።

ቻርሊ አብነትን ከህላቡ ለማባረር እግሩ ሥር ያስቀመጠውን የአምቦ ውሃ እንበቶ ብብቱ ሥር ወሸቀና ፈጥኖ በመሃላት የቤቱን መብራት ለበራው። እና፤ እና ይሸታል። በወለሉ ላይ የሲጋራ ቁርጥራጮች ተበታተኑዋል።

የአምቦ ውሃውን ጠርመሰ በምጣድ ከተሠራው ጠረጴዛ ላይ አስቀመጠ በአሮጌው ሶፋ ላይ እግሮቹን በማጣመር ተቀመጠ። ግድግዳ ብቻ የሚለያያቸው ጎረቤቱ ሂትላር በጊዜ ገብቶ ልጅ ቡቾን ማስቃየት ጀምሯል።

ኒትላር የእንደኛ ደረጃ ትምህርት ቤት መምህር ነው። ሰይጣን ሰፈር መስጥ የግንባታና የግንባታ ሰው በውበራት ለሌላ ግንኙነት ባይቻልም፤ ኒትላር ግን ወደር የግንባታ ጠቅቶ ንትንት የግንባታ ጠቅቶ በቃኝ የግንባታ ሽንቁር ገንቦ በመሆኑ ነው። ሚስቱ አንድ ልጅን ቡቅን አስታችው ከሄደች ወዲህ ደግሞ ብዙ ይጠባል። እርሷ ሲገባ ግንኙ ተግባርም ቡቅን ግሳታየት ነው። በቀበቶ ይተሰትለዋል፤ ቀልቀል አንጠልጥሎ በዘርበራ ያገኘላል፤ እጅና እግርን አስር ያሳደረዋል። ይህን ሁሉ የሚያደርገው ሚስቱን ለመበቀል ነው።

“አንተ ተከብ! እናትህም በልታ የማትጠግብ የሰው አሳማ ክረች። በቀን ሁለት ጳቦ በልተህ ራሳን ብለህ ታለቅሃለህ!” ኒትላር ይጮሃል።

“አላለቅሰም አባይ፤ ሁለተኛ አላለቅሰም!” ቡቅ ያላዘናል።
“አባቴ - አትበለኝ - አባት ይንግህና! የናትህን ጉድ ያልሰማሁልህ መሰለህ? አንተ የኔ ልጅ ካትሆን የጣልያኑ የሲኛር ፖውሎ ዘበኛ ልጅ ነህ። ይህን የጥንቸል ጆር የመሰለ ሸጣጣ ጆሮህን ስመላከት ሁል ጊዜም ይደንቀኝ ነበር - ገና ልጅ ካለህ ጆም። የዚያ የመንደሩ አውደልዳይ ኮርማ፤ የሲኛር ፖውሎ ዘበኛም ጆሮው እንዳንተ ሸጣጣ ነበር። ቀበር ፤ የሰው ቀበር! ...” ግርጌያው ቀጥሏል፤ የልጁ ጆርባ ይጮሃል፤ አፋ ይለማመጣል።

“እናትህ የት እንዳለች ታውቃለህ?”
“አላውቅም፤ አባይ።”
“አንድ ሸግኔ አግብታ ጥበብ ለብላለች አሉ። ጣቷ ላይ ያጠለቀችው ጌጥ ቢሸጥ እኔና አንተን ይገዛል አሉ። አንተም እንደ እናትህ ብልጥ ነህ?”

“አይደለሁም አባይ።”
“እንግዲያው ባላትህ ወጥተህ ይሆናል። የሲኛር ፖውሎ ዘበኛም እንዳንተው ነጉላ ነበር። ለመሆኑ ከትምህርት ዓይነቶች የትኛውን ትመርጣለህ?”

“ሣይንስን ነው አባይ።”
“ውሽታም ልጅ ውሽታም ትምህርት ቢመርጥ አይደንቀኝም። ሣይንስ ውሽት ነው። ዝንብ የጤና ጠንቅ ነች ይላል። የዚህ የሰይጣን ሰፈር ሕዝብ በሚለዩን ከሚቆጠሩ የዝንብ አብሮ አደግ ወዳጆቹ ጋር በመከባበርና በመተባበር ሲኖር እንጂ፤ ተቅማጥና ሞት ቀርቶ ቁርጠት ይዞት አይተሃል?”

“አላየሁም አባይ!”
“ታዲያስ? እንዳንተ ያለው ውሽታም ሣይንስ ግን ብርድ የኒሞኒያ መንሰሌ ነው። ይላል። እስኪ በዚህ መንደር

እርቃናቸውን ከሚንጠለጠሉ ህጻናት አንድ እንኳን ታዋ የተኛ አይተሃል?”

“አላየሁም አባይ”
“ሣይንስ ለዚህ ምን መልስ ይሰጥሃል? የህጻናት ቆዳ ከአዎ የተሠራ ነው ለልህ ነው? የሣይንስ ውሽት በዚህ ብቻ አያቆምም። ጉንፋን ከቀሻሻና ከመጥር ሽታ ይመጣል ይላል። ለመሆኑ እዚህ ሰይጣን ሰፈር ጠላ ቤቱ አጠገብ የተከመረው ቆሻሻና የሽንት ፍሳሽ ይታይሃል? ጠላ ነጋዴዎ አርጊት እንኳን ጉንፋን ሊይዛቸው ሲያስጠግባቸው ስምተሃል?”

“አልሰማሁም አባይ!” ይላል ቡቅ እየተንቀጠቀጠ
“ሣይንስ ውሽት ነው! አንተም ውሽታም ነህ! የፖውሎ ዘበኛም ውሽታም ነበር”

“ልክ ነህ አባይ”
“ሌላ የምትወደው ትምህርት ምንድን ነው?” ግርፋቱን ቀጥሏል።

“ሀብረት! አባይ ሀብረት!”

ኒትላር ከትከት ብሎ ይሰቃል። “ከድጡ ወደ ግጡ” አሉ። ሀብረት? ይህም ለኛ ሀገር አይሠራም። በወፈረ በቀጠነው ለሚጠሩዎት አጥንት ላይ እንደ ሰፈረ የውሻ መንጋ እርስ በእርሱ በሚኖሩ ሀዘብ መሃል ሀብረት ብሎ ትምህርት ውሽት ነው! አንተም ውሽታም ነህ! ልክ እንደ ዘበኛው! ሌላ አምጣ!”

“እሽ - ታሪክ አባይ።”
ኒትላር ድምጹን ከፍ አድርጎ ከጣራ በላይ ይሰቃል። “ታሪክም ውሽት ነው! እንደኔ፤ እንዳንተ፤ እንደ ሰይጣን ሰፈር ላሉ ነዋሪዎች አይሠራም። ቀድሞ ነገር ደሃ ምን ታሪክ አለው? የደሃ ታሪክ ቀን ከሌት የማይተኛ ሆዱን ለግሽነፍ የሚያደርገው ተጋድሎ ነው። ታሪክን ለባለ ታሪኮች ተውላቸው። የሰው አሳማ! ሠርተህ ሆድህን የምትሞላበት ትምህርት አትመርጥም?”

“ኒሣብ!” አለ ቡቅ ሲፈራ ሲቸር። ኒትላር ይሰቃል። “አሁን ገና ልክ እንደ እናትህ ጠጣ ሆንክ። ኒሣብ ምን ጊዜም ትክክል ነው። አንድ ብርና አንድ ብር ዘለገለሙን ያው ሁለት ብር ነው። እንደ ሣይንስ አይሆንም። እንደ ሀብረት አያራዝም፤ እንደታሪክ ጀንበር ስትጠልቅ አይለዋወጥም”

“ልክ ነህ አባይ”
“ብራሽ ቡቅ! አራቱን የኒሣብ መደቦች አጣርተህ ካወቅህ ይሰቃሃል። እውነቱን ይዘሃል ግለት ነው። አራቱን የኒሣብ መደቦች አውቀህ ስትጠርስ ንገረኝ። ከዚያ በኋላ ወደ ትምህርት ቤት

አትሄድም። ተምረህ ከምታበድ፤ ደንቁሪህ በትራብ ይሻላል፤ እሺ በቺግ።

“እሺ አባዩ”

ሂትላር ይኸኔ ልጅን ለቅድ ይሰጣል። ራሱንም እያሻሸና ከጉያው እያሰጠው ይሄ ሸጣጣ (ጅህ ባይኖር አወደህ ገበር ቡቾ) ይለዋል።

“ታዲያ ለምን ሁልጊዜ እሱን እየህ ከምትደበድህኝ በምላጭ ክርክሮህ አታስተካክልላችኛለህ? ያገትን ለመሰሉ ይችሉ የለም ግን የሚል ምላሽ ሲሰጠው ሂትላር ደረቱን ደግፎ ትንፋሽ እስኪያጥረው ይስቃል።

ከዚያ በኋላ ፀጥታ ይሰፍናል። ጥቂት ቆይቶ ሂትላር ማንከራፋት ይጀምራል። ያን ሁሉ ጉድ ሲያጓግጥ ቻርሊንም እግሮቹን እንዳጣመረ በእርጋው ሰፋ ላይ እንቅልፍ ይዞት ጭልጥ አለ። ሊትል ቻርሊና ሀረገውን ቤታቸው አልገቡም ነበር።

ለክነት በለባቷ መኪና ወደ ሥራ ስትሄድ ልጅ እንደሰጠ ነበረች። ትላንት ምሽት አባቷ መገኘታ ቤት ድረስ መጥተው “ግ የምንገባረው በርቆ ጉዳይ ልሰ። በለዋታል።”

መሀል ፒያሣ ከሚገኘው ትልቅ ሕንፃ ሥር ደርሰው መኪናዬቱ ስትቆም አባቷ ፈጥነው በመውረድ ወደ መግቢያው በር እየተጣደፉ አመሩ። አክሱትም በርሳዋን አንግታ አጅጌ ጉርድ ሸሚዜን እያስተካከለች ተከተለችቸው።

ዘወትር እንደምታደርገው ሁሉ ቀና ብላ አንደኛው ፎቅ ላይ በጥቁር መስተዋት ላይ በወርቃማ ቀለም የተጻፈውን ማስታወቂያ ተመለከተች፤ “አክሱት አስመጭና ላኪ ድርጅት” ይላል። እንደወትሮው የኮራት ስሜት አልተሰማትም። ሃሳቧ ሁሉ ዛሬ ከአባቷ ጋር በሚፈጠረው ውዝግብ ላይ ያተኮረ ነበር።

ቢሮዋ በር ላይ ፀሐፊዋ ቅድስት በፈገገታ ተቀብላ አስገባቻት። ጠቡብ ያለችው ቢሮዋ በቆዳ የተለበጠ መጠነኛ ጠረጴዛና ወንበሮች፤ የፋይል ካቢኔትና የመጻፍት መደርደሪያ ይዛለች። ስትገባ ቀዝቃዛ አየርና እና እና የሚል ሽታ ተቀበላት። በመስኮቱ ዘልቃ የምትገባው የጠዋት ፀሐይ ገና ሙቀቷን በመርጨት ለቢሮዋ ድምቀትንና ሙቀትን አልቸረቻትም። አክሱት በርሳዋን ከጠረጴዛዋ ላይ አስቀምጣ የማዋቂያውን ሶኬት ተከለችና ሻይ አገዛ ተቀመጠች።

የአክሱት መደበኛ ተግባር የድርጅቱን ሂሳብ መከወን ነው። ትልቁን መዝገብ ጠረጴዛው ላይ ዘርግታ በማቀፊያ ካከማቸቻቸው ሰነዶች ላይ የወጪና የገቢውን ሂሳብ መመዝገብ ጀመረች። የምትሠራው ሂሳብ የተጭበረበረ መሆኑን ስለምታውቅ በዚያ ቢሮ ውስጥ የምታሳልፈው ጊዜ ሁሌም ይቆጫታል። እርሷ የምትሠራው ሂሳብ ብዙውን ጊዜ የሚያሳየው መጠነኛ ትርፍ፤ አንዳንድ ጊዜም ከሣራ ሲሆን፤ የድርጅቱ ገቢ ግን ቁጥር ሥፍር እንደሌለው ታውቃለች። አባቷን ስለዚህ ጉዳይ ጠይቃ የተሰጣት መልስ “አንድ ቀን ትረጅዋለሽ” የሚል ነበር። ያ “ቀን” ግን እጅግ ስለራቀባት የተጭበረበረ ሂሳብ ስታገላብጥ የምታቃጥለው ጊዜ ያንገባባታል።

የዘረጋችውን መዝገብ በንደት አጥፋ እጆቿን አጣምራ ተቀመጠች። ጠረጴዛዋ ላይ ያለው ካላንደር ሜይደይን አስታወሳት። ሜይደይም ቻርሊን፤ ቻርሊም ዛሬ ከአባቷ ጋር የምታደርገውን

ውግጥጥ በሚደደደ ሰልፍ ላይ ከተካፈሉት ወዲህ አባቷ እነጋግረዋት
አያውቁም። ፊታቸውን በጥላቻ እንዳጠቆሩላት ነበሩ።

ሰለ አባቷ ጭካኔ እንድታሰብ የሚያደርጋት አንድ ድርጊት
ምን ጊዜም ከሀሊናዋ አይጠፋም።

ከሁለት ዓመታት በፊት ፣ በድርጅቱ ውስጥ ሥራዋን
የጀመረች ሰዋን ነው። አባቷ ቢሮ ውስጥ ተቀምጦ ስለ ሂሳብ መዘንብ
አያያዝ ስትወያይ፣ የቢሮው በር ተንኳክቶ አንድ ጎበዳ ሰው ይገባል።
የለበሰው ሰሚያዊ ቱታ ላላይ ላይ ነትቧል፤ ጫማዎቹ ተበጣጥሰዋል፤
በተገሰጠው ደረቱ ላይ አጥንቶቹ ፈጥጠዋል። ረዘም ያለ ከሲታ ፊቱ
ላይ ዐይኖቹ በሰጋትና በጥርጣሬ ይቆላጩላሉ። በራ ጭንቅላቱ ላይ
ደግሞ የደም ሥሮቹ ትር ትር ትር ሲሉ ይታያሉ።

አብነት ደንግር ብሏት አንዴ አባቷን፤ መልህ ጎበዳውን
ሰው ስትመለከት ቆየች። አባቷ ሰውየውን በዝምታ ከተመለከቱት በኋላ
“ከሀሊ በፊት ውግኔየን አሳውቁሃሉ? አሳውቅኩህም?” ሲሉ
ተቆጥተው ጠየቁት።

ሰውየው እያገነባሰ “ጌታዬ...” ከማለቱ የጀመረውን
ሳያሰጨርሱት “የጠየኩህ አጭር ጥያቄ ነው። አጭር መልስ ብቻ
ሰጠኝ!” ሲሉ አፈጠጡበት ።

“አሳውቀውኛል ጌታዬ...” አለ በመርበትበት ።
“ታዲያስ? አሥራ አምስት ዓመት ሙሉ ድርጅቱ ውስጥ
ስትሠራ፤ አንድ ቀን እንኳን ለቃሌ ሳልታመን፤ የተናገርኩትን
ሳልፈጸም የቀረሁበት ጊዜ አለ?” ሲሉ ግንባራቸውን ቋጥረው ጠየቁት።
“የለም ጌታዬ”

“እንግዲያ፤ ከሥራ ካሰናበትኩ በኋላ ምን ልትፈጥር መጣህ?!”
ማሰብና መጨነቅ የነበረባቸው የድርጅቱን አሥር ብር እንኳን
የግያወጣ ዕቃ ለመሰረቅ እጆችህን ስትዘረጋ ነበር። በታሪክና በቅን
ሠራተኝነትህ ያላደረሱልህ ነገር አልነበረም። አሥረኛ ክፍል ድረስ ልዩ
ወዲ እየሰጡ አስተምራሃሉ። ቤተሰቦችህን እንደ ቤተሰቤ ቆጥራ
ረድቻቸዋሉ። አንተ ግን አሥር ብር ለማያወጣ ንብረት ታማኝነትህን
አንደልክ። አሁን ልወቅህ አልፈልግም፤ ሁሉን ነገር ጨርሰሃል”
አሉና ተሸከርካሪ ወንበራቸውን አኩረው ጀርባቸውን ሰጡት።

ሰውየው እንዳቀረቀረ “ጌታዬ ጥፋተኛ ነኝ” አለ።
“ጥፋተኛነትህን ያወቅኸው ዛሬ በመሆኑ በራሱ ልታገን ይገባል።
ጥፋት ከፈጸሙ በኋላ በጥፋታቸው የሚያዝኑ የጠየች ናቸው። የሰው

ልጅ ለጭር የተሰጠው ከተውን ከደገ አመክዮ እንዲለይበት
አይደለም? ወዳጂ፤ በኔ ህይወትና በድርጅቱ ውስጥ ለየሆኑት የሚሆን
በታ የለም!” አሉት ፊታቸውን እንዳዘሩ።

“ጌታዬ ምህረት ያድርጉልኝ?” አለ ሰውየው እንባ
እየተናነቀው። አልመለሱለትም ። “ሚስቴ ወልዳ አራስ ቤት ነች፤
ሰነቱ ልጆቹ የሚልሱት የሚቀምሱት ርጋሬ ዱቄት እንኳን የላቸውም።
ዐይን ሥውር እኖቱ ዛሬ ጠዋት ጠኔ ይዟት ከተኛችበት የቦንዳ አልጋ
ላይ አልተገላችም። እኔም ራሴ እህል ከቀመስኩ ዛሬ ሰሰተኛ ቀኔ ነው...
ሰድስት ወር ሙሉ ያለ ሥራ” ንግግሩን ሳይጨርስ እንባ ቀደመው።

አብነት እንባዋን እየታገለች አቀረቀረች ። አባቷ ግን
ጀርባቸውን ሳያዘሩ “እኔ መንገሽ ከደሙ ገፁ ነኝ። መሣጣት
አልነበረብህም፤ ከተሣጣትክ ደግሞ የሰህተትህን የጋ በፀጋ መቀበል
አለብህ። አሁን ሥራ ስለያዝኩ ቢሮዬን ለቀህ ወጣልኝ!” አሉት
በቆጣ።

ሰውየው ፊዞ ባዶ ስሜት ባዘሉ ዐይኖቹ ጀርባቸውን ሲመለከት
ከቆየ በኋላ እንባውን እያባሰሰ የቢሮውን በር ከፍቶ ወጣ።

አብነት ራሷን መቆጣጠር አልቻለችም። “አባብ! ይህን ምስኪን
ይቅርታ አድርገህለት የነዚያን ሁሉ ምስኪን ፍጥረታት ህይወት
ብታድንሰ?” እያለች ማልቀስ ጀመረች።

አባቷም ፊታቸውን ወደርሷ መልሰው፤ “ይቅርታን ማድረግ
የሚችል ርህራሄ ልብ ቢኖረኝ ኖሮ ዛሬ ከደረሰኩበት መድረስ
ባልቻልኩም ነበር። ምናልባትም ዕጣ ፋንታዬ ለቀን እንጀራቸው
ከሚጣስኩት ውስጥ በተራ ቁጥር አንድ መመዝገብ ነበረ” አሏት ሃዘን፤
ቅሬትና ድል እድራጊነት በተመላበት ትንሽ ፈገገታ።

አብነት በፍጥነት ወጥታ ደረጃውን እየተንደረደረች በመውረድ
ሰውየውን ህንፃው መውጫ በር ላይ አስቆመችው። ተስፋና ጥርጣሬ
በተደባለቀባቸው ዐይኖቹ እየተመለከታት ከሰጁን ሁሉ እያገለበጠች
መፈተሽ ጀመረች። ከሷ ውስጥ ያገኘችው ግን አንዲት የተጣጠፈች
ብርና ሃያ ሳንቴሞች ብቻ ነበር። ቦርሃዋን ቢሮዋ ትታቀለች።

ምን እንደምትሰጠው ጨንቋት ስታሰብ፤ የሃያ አንደኛውን
አመት ልደቷን ስታከብር ከቤተሰቦቿ የተበረከተላትን የወርቅ አምባር
እጅ ላይ ተመለከተችው አሰበች። ምርጫ አልነበራትም። ሳታመነታ

አምባሪን አውልቃ ሰጠችው። “ይህን ሽጠህ ቤተሰቦችህን መግባቸው ሥራ እስከታችን ድረስ ምናልባት አትራቡም ይሆናል።”

ሰውየው አውነት አልመሰለውም። እየተንቀጠቀጠ የተቀበላትን የወርቅ አምባሪ እንደያዘ ፊደል ቀረ። ሰባራ ሰልጻ ከሱ ባልነበረበትና ቤተሰቦቹም በረሃብ ሊያልቁ ስግታትን በሚቆጥሩበት በዚያች ጊዜ የወርቅ አምባሪን የሰጠችው የጊያ የጨካኝ ሰው ልጅ መሆኗን ተጠራጥሮ ዐይኖቹን እየጨመቀ አጣርቶ ያያት ጀመር።

“ደህና ሁን!” ብላው ፎቁን መውጣት ስትጀምር ተከትሎ አስቆማትና “እመቤት! አንቺን የማመሰግንበት እንደበት የለኝም። ምን እንደምናገር እንኳን አላውቅም... እግዚአብሔርን የምለምነው ሰው ሆኜ ውለታሽን የምመልሰበትን ቀን እዲሰጠኝ ብቻ ነው” አላት ሣግ ከሚያፍነው ልሣት ጋር እየታገለ።

“እግዚአብሔር ይርዳህ!” ብላው ደረጃውን መውጣት ስትጀምር ሰውየው ካለበት ሳይነቃነቅ ይመለከታት ነበር።

ንጽህና ቤት ገብታ ፊቷን ከታጠባችና ፀጉሯን ካስተካከለች በኋላ ወደ አባቷ ቢሮ ተመልሳ ገባች። ፊታቸውን ወደ መስኮቱ መልሰው ፒፖቸውን ለኩሰው ያጨሳሉ።

የቡናን መክፈት ሲሰሙ ፊታቸውን መልሰው አጠገባቸው በነበረው ወንበር ላይ እንድትቀመጥ በእግራቸው አመለከቷት። በርጋታ እየተራመደች ሄዳ ተቀመጧች።

በእጇ ላይ የነበረውን የወርቅ አምባሪ አለመኖሩን ሲያዩ በቅሬታ ፈገግ ብለው “በድርጊትሽ ልታፍሪ ይገባል። ተግባርሽ ያረጋገጠልኝ ብኩን ቤት መሆንሽን ነው። ይህ ድርጅት ያለ ጠንካራ ወራሽ እንደሚቀርና ከህልፈቴ በኋላም በደምና በላብ ተጨማልቁ ያረፈሁት ሀብት በሰሣቢ እንደሌለው አረዳለሁ። የዚህ ምክንያት ደግሞ ምናልባት እኔ እዚህ በታ ለመድረስ ከየት እንደተነሣሁ የማታውቁ ሥር ለቀቅ በመሆንሽ ይሆናል።” አላት እንደ በረዶ በቀክቀዙ ዐይኖች እያዩዋትና እንደ አሳት በሚለበልብ ምላሳቸው እያንገቡት ወዲያው ዓይኖቻቸውን በገዝ አርገው በሀሳባቸው ውስጥ ጠፉ።

*** *** ***

መንገሻ የኔህ የእናትና የአባት ፍትር አይቶ ያደገ ልጅ አልነበረም። አባትና እናቱ ጣልያን ኢትዮጵያን በወረረች ጊዜ ቤታቸው ውስጥ እንዳሉ ከአየር በተወነጨ ረንጂ መሞታቸውንና እርሱም የሰድስት ዓመት ልጅ እንዳለ በአባት ክብር ከጋራ ጎጂ ውስጥ ከሬሳ መሀል ተፈልፍሎ መውጣቱን የአገራው ሰዎች ጉድ እያሉ እድሜ ከጨመረ በኋላ አሜውተውታል።

ከዚያ ሰነፍሴ ያለ አንድ የነጋዴ ቤተሰብ ተጠግቶ በአሥር ዓመቱ በጎንደር ከተማ ውስጥ ለጣልያኖች እንቁላል እየገዛ የሚሸጥ የሚላላክና መጠነኛ ሥራዎችን የሚሠራ ሸቃይ ሆነ። ጦርነቱ ከተፈፀመ ከአራት ዓመት በኋላ መንገሻ አንድ አሮጌ ካሚዮን ላይ ሲኖር ፖሊስ ለሚባል ሽማግሌ ጣልያኖዊ በአውታንቲነት ለሠራ ተቀጠረ። ካሚዮኗ ከጎንደር ወረዳዎችና አውራጃዎች የሚሰበሰብ የከብት ቆዳ ወደ አዲስ አበባ የምታመላልስ ነበረች። በዚያች የወላለቀች ካሚዮን ላይ የቆዳውን ቅርናት እንደ ውድ የፈረንሳይ ሸቶ ቆጥሮ የሽማግሌውን ጭቅጭቅና ካልች እንደ ገርሻና ምርታት ተቀብሎ ለአሥር ዓመታት ያህል በትጋት በቅንነትና በታማኝነት ሠራ። ጣልያኖዊውም መቼም አንድ ጊዜ ሲፈጠር በዚህ ጥፋ ብሎታልና በኢትዮጵያ ውስጥ ቀረኝ የሚለው የሥጋ ዘመድ ስለልነበረው የወጣቱን ትጋት በማየት ሲሞት ካሚዮኗን አውርሶት እንደሚሞት ቃል ገባለት።

በአባትና በእናቱ ሞት በኢጣልያኖች ላይ ያቋመው መንገሻም፣ ሽማግሌውን በማግባባት “ሰውና እንጨት ድንገት ተሰባሪ ነውና መኪናዋን ለኔ ለማውረስህ በሕግ ሳታረጋግጥ ብትሞት ልፋቴ ሁሉ ከንቱ ይቀራል... መቼም በቃል ከተነገረ ነገር በጸሐፍና በውል የተቀመጠ ይሻላልና ውል ግባልኝ” በማለት ሌት ከቀን ይነተርከዋል።

ሽማግሌውም ንዝንዙ ሲሰለቸው ውርሱን በፍቤት ያጸድቅለትና ሰነዱን በእጁ ይዞ “እንግዲህ እስከሞት ታገስ” ይለዋል። መንገሻ በትእግስት መጠባበቅ ጀመረ። አንድ አመት አለፈ። ሽማግሌው እንኳን ሊሞት አልታመመም። ሁለተኛው ዓመት ሂደቱ ወይ ፍንክቱ! በእርጅና በገረጅፈው አካሉ ውስጥ ሲርገ ሲር የምትል ነፍሱ እንደ ጅማት ከር ቀጥናና ጠንክራ አልጠጠሰ አለች። ሰባተኛው አመት ላይ ሽማግሌው ጭራሽ ቆዳውን እንደሚገለፍፍ እባብ እየታደሰና እያሚረበት ሂደቱ መንገሻ በገዛ እድሉ አካሉ።

በአምስተኛው ዓመት የሽማግሌው እድሜ እንደ ማቀሳላህ የተራዘመችለት ስለመሰለው ፍጹም ተሰፋ ቆረጠ። መኪናዋ ከዓመት ዓመት እየወላለቀች ትሂዳለች። የጣልያኑ እድሜም እንደ መኪናዋ እየተንከራከለች ታዘማለች፤ የመንገሻ እድሜም ያለ ፋይዳ

ትባክናሰች። በመጨረሻ አብረው በተኛበት አልቤርት በገዛ ፎጣው አፍኖ ገደለው፤ ለአንዱ መካከት፤ ሌላው መውደቅ አለበት፤ ይህ በአዋጅ ያልተደገገ ማገበራዊ ሕግ ነው።

ምህረትን የሚለምኑና ይቅርታን የሚግደኑት የሽማግሌው ዐይኖች እስከ ሃሬ ከህሊናው ሠሌዳ አልተፋቁም። ... ከተኛበት አልጋ ላይ አፍና አፍንጫውን አፍኖ ሲይዘው በሚቁለጨለጨት ዐይኖቹ ምህረትን ይለምኑው ነበር፤ አልግረውም።

የሽማግሌው ሞት በልብ ድካም ተመካኝቶ መገዛቸው የወላለቆችቸው ካሚያን ብቸኛ ወራሽ ሆነ። ከዚያች ዕለት ጀምሮ በወጣትነት ጉልበቱ የህይወትን ውጣ ውረድ በመጋፈጥ ከኑሮ ጋር ብቻውን ትግል ገጠመ። አሁን አሁን ከዚያች መኪና ጋር ያደረገውን ትግል ሲያሰበው በመለኮት፤ አለበለዚያም በሰይጣን ድጋፍ እንጂ ያን ሁሉ ፈተና ብቻውን እንዳልተወጣው ይገምታል።

የእድሜ ኮንትራቷን ያገባደደችው ካሚያን ጥቂት ኪሎሜትሮች ብቻ ሂዳ ካልሆነ በታ ትቆምና አልነቃነቅ ትላለች። መገዛቸው ከጋቢናው ወርዶ ሞተሯ ሥር ይገባና አቧራና ጭቃ ላይ እየተገነባለለ አንዱን ብልሽት ይጠግናል። መኪናዋ ጥቂት ኪሎሜትሮች ብቻ በኤሊ ፍጥነት ትሂድና ደግሞ አሻፈረኝ ትላለች። ፀገሩን እየገጠ፤ በግምባሩ ላይ እንደ ውሃ የሚወርደውን ላብ እየረጨ ይወርድና እንደገና ሞተሯ ሥር ይወተፋል። በመኪናዋ ብልሽት ማቢያ ከአውራ ጋር እየተፋጠጠ፤ እንደ እሳት የሚፋጀውን የቀን ሀሩርና እንደ በረዶ የቀዘቀዘውን የሌሊት ቁር “ተመሰገን” ብሎ እየቻለ ማምንት ያህል በረሃ ያድራል።

እንደ ሰው ከደም፤ ከሥጋና ከአጥንት ማይሆን ከብረት የተገዛ “አቻዬ ዲፈር” ሆኖ ለመፈጠሩ ከራሱ ጋር የተማመነው ስድስት ቀን ያለበቱ ምግብና ውሃ በረሃ ውስጥ የተሰበረውን የመኪናዋን ሞተር ጠግኖ ካንቀሳቀሳት በኋላ ነበር።

በሰባተኛው ዓመት ላይ የኤሊዋን ሞተሮች አወላልቆ በመሸጥ፤ እንደቱን አሰር ካጠራቀመው ገንዘብ ጋር በማጣመር ትንሽ ፈጠን ያለች ልላ ኤሊ ሲገዛ ሥጋው ከገላው ላይ ተፍቆ ነጭ አጥንቱ ፊውሎጣ ምንም አልቀረው ነበር። መኪናዋ ሥጋውን አላምጣ በልታ ደሙን ጠጥታዋለች። ያችን የቆርቆሮ ደመኛ ሳትቀድመው ግን ቀደማት።

በአሥራ ሰባተኛው ዓመት ላይ ፈጣኛን ኤሊ ሽጦ አንድ የነዳጅ መጫኛ ቦቱ ገዛ። ከአምስት ዓመት በኋላ ደግሞ ሌላ፤ ደግሞ ሌላ፤ አሁንም ሌላ... በስቃይ ያሰጨነቀችው፤ ቀና ቢል እንደጦር

እኛት ሰጥቶ የሚገባ ፀሐይ፤ ዳር ቢል ሞተሯ የተሰበረ አርጌ ካሚያን አይቶ እንደ ህፃን ልጅ ስቅለቅ ብሎ ሲያለቅስ ፊቷን ያጠቆረቅበት ዓለም፤ እምስተኛውን የነዳጅ መጫኛ ቦቱ፤ የተገግለለ የእንግዳ መቀበያና ሰለት መታጠብያ ክፍሎች ያሉት ትልቅ ሺላ ቤት ከነ ሙሉ ድርጅቱ ሲገዛ፤ እያጨበጨበች አብራው ሳቸች።

ከወደቀበት ትቢያ ላይ በጁና በእግሩ ተንኳቆ በትግሉ የቆመው መገዛሻም፤ ዓለም ጥግመኛ ፊቷን እንዳታዞርበት ቀን ተሌት ጠንክሮ መሥራት ጀመረ። ማታ ማታ እየተማረም ዘጠነኛ ክፍል ድረስ ዘለቀ።

“በአንድ ሙያና በአንድ የህይወት መስመር ላይ ሙጭጭ ማለት ትርፋ እንደበሰበሰ እንቁላል ከውስጥ መሸተት ነው” የሚለው መገዛቸው የነዳጅ መጫኛ ቦቱዎቹን ሁሉ ሽጦም መሬት በመግዛት በትራክተር የሚያርስ የናጠጠ ገበሬ ሆነ። ከአመታት በኋላ ደግሞ መሬቱንና ትራክተሩን ሽጦ የመለስተኛ ህንፃዎች ሥራ ተቋራጭ ሆነ።

ህይወት እንደሳቀችለት የወሎዋን ሽጋ አርያምን እግብቶ አንድ የአስመጭና ላኪ ድርጅት ከፈተ። በሰተርጅና በወለዳት በአንድዬ ልጁ ስም ስይሞም “አብነት አስመጭና ላኪ ድርጅት” አሰኘው።

*** **

መገዛቸው ይህን ሁሉ ታሪክ በተመሰጠ ሲያሰቡ አብነት በዝግታ ክፍሉን ለቃ ወጣች።

ይህ የሆነው ከሁለት ዓመት በፊት ነበር።

እጅጅን አጣምራ ከተቀመጠችበት ወንበር ሳትነሣ ሻይ የሚያመላልሰው ልጅ ሰርቪሱን እንዳንጠልጠል በሩን አንኳኩቶ ገባ። ሻዩን ሳትጠጣው ቀዝቅዟል። ልጁ ብርጭቆውን ይዞ ሲወጣ ፀሐፊዋ ገርብብ ባለው በር ጭንቅላቷን ብቅ አድርጋ “አቢ፤ አባትሽ ቢሮ ትፈለገሃለሽ” ብላት ሂደች።

አብነት በሸሸቀት ጠረጴዛውን በቡጢ መታችው። እስከመቼ እንደ ህፃን እንቆሻብለው እንደሚይዙትና እስከመቼ ወድቆ እንደሚሰበር እንቁላል እንደሚጠነቀቁላት አይገባትም።

በልችት እንዳላት ወደ አባቷ ቢሮ በመሄድ በሩን አንኳኩታ ገባች። ሰፊው ቢሮ ኮግርማ ምገሳቸው ጋር ተደምሮ ያስፈራል። አጠገባቸው ካለው ወንበር ላይ ለመቀመጥ ስትጠጋ ልብ ከሚያቀልጥ ፈገግታ ጋር ከመቀመጫቸው ተነስተው ጨበጧት። አብነት ደገጠች።

በታ በታቸውን ደዘው ከተቀመጡ በኋላ እንኳን ለገንታቸው ከገገቸው አልጡም ከወደትከሻቸው መገባት ጀምረዋል። ጠይቆ የፈታቸው ቆዳ ዐይኖቻቸው ጠርዘና ጉንጫቸው አካባቢ መሸብሸብ ጀምሯል። ዐይኖቻቸው አልበገር ባይነትን ግንባራቸው ላይ የታረሱት የሀይወት መስመሮች ደግሞ ጭካኔና አሰፊ ሞገስን አላብሰዋቸዋል።

“በሠራተኞች አመጽ ላይ መሳተፍሽን ካወቅሁ በኋላ ያለ እንቅልፍ ነበር የሰነባትኩት። አንድ ነገር መወሰን ነበረብኝ” አሏት ፒፓቸውን ትምባህ እየጠቀጠቁ። የአብነት ልብ በፍጥነት መምታት ጀመረ።

“ገዙ ካወጣሁና ካወረደሁ በኋላ በዚያን ዕለት ተግባርሽ ላዘን እንደማይገባኝ የወሰንኩት ገና ትላንትና ነበር። ድርጊትሽ ሁለት ነገሮችን አረጋግጠልኛል። አንደኛ ከእንግዲህ ህፃን ልጅ ያለመሆንሽን፤ ሁለተኛም ልብ ሙሉና ደፋር ሴት የወጣሽ መሆኑን ነው። የምንጊዜም ስጋቴና ጭንቀቴ በሠጢያት እድፍ ጨቅይኛ፤ በላብ ተጨማሪቱ ያፈራሁት ሀብትና ከምንም በላይ ደግሞ ይህ በስምሽ የሰየምኩት ድርጅት ያለ ጠንካራ ወራሽ ይቀራል የሚል ነበር።”

“መቼስ ለወንድ ልጅ ፍሬ አላደለኝም። እያንዳንዳችን ገና ከእናታችን ግህጽን ስንወጣ የእድላችንን አሻራ በእጃችን መጻፍ ውስጥ ጨብጠናት እንወጣለን” የሚሉት የሰንበት መምህራችን እውነት አላቸው። የኔውም እድል በማታ እድሜዬ ባንድ እጅ ብዝቀው የማያልቅ ሀብት፤ በሌላው ደግሞ የወንድ ልጅ ፍሬ ማጣትን እርግጥን ማፈሴን ከተገዙበኩ ቆይቻለሁ።

“ከህልፈቴ በኋላ፤ በሰንበት ጥረት ያከማቸሁት የደለበ ሀብት እንደሞላ ሲኖድና ሲባክን፤ በደም ተጨማሪቱ ያቋቋምኩት ድርጅት ሲዘጋ ይታሰባኝና ልፋቴ ሁሉ ከንቁ እንደነበረ በመገመት አላቀቃለሁ። አንዳንድም አምላክ በኋጢያቴ እየቀጣኝ ነው ስለ እጩነታለሁ።”

ፒፓቸውን ደጋግመው ከላቡ በኋላ ገለፃቸውን ቀጠሉ። “ገና ከልጅነትሽ ድሆች የሚማሩበት ትምህርት ቤት ገብተሽ እንድትግራ ያደረኩት ያለ ምክንያት አልነበረም። ድሆትን እንድታይና እንድታወቁ ነበር። ሰው ድሆትን ከፈራ ስንፍናንም ይጠላል የሚል እምነት ነበረኝ። ያሰበኩት የተሳካልኝ አልመሰለኝም። ከዚያ የፈረገላቸው ጅምር እብድ ከሆነ ሰዓሊ አገትሽ ጋር ያሳለፍሻቸውን ጊዜያቶች ሁሉ እንደባከኑ ነው የምቆጥራቸው። አየሽ፤ የሰው ልጅ

እያንዳንዱን የሳገራም ሽራሬ ከሱ ለማስቀረት የማያውቀው ጊዜ ሁሉ የባከኑ ነው። አንዳንድ ጊዜ ሳከበው ነጮቹ በሰልጣኔና በእድገት ገዥነት እኛን ተቀጣይ የከፈር ፍርት ያደረጉን በጊዜ አጠቃቀም ብልሃታቸው እንጂ ለአዕምሯቸው በተሰጠ ልዩ ዕጋ አይደለም” የሚሉት ሴቶች እውነት አላቸው እላለሁ።

“ያም ሆነ ይህ ከእንግዲህ እኔን ተክተሽ ስለምታስተዳድራው ድርጅት ተግባርና ምስጢር ግወቅ እንዳለብሽ ወስኛለሁ። ቆሚያለሁ ማለት ዘበት ነውና ጊዜ ሳይቀድመኝ እንደቀደምኩት እንምታለሁ” አሏት በተሸከርካሪው ወንበር ላይ እየተቆጠጠው።

የአብነት ዐይኖች እንደፈጠጡ ነበሩ። የመጨረሻውን ሀረግ ሲናገሩ የምትመለከተው የአባቷ ገጽታ ደስተኛ አልነበረም። በድምፃቸው ውስጥ ቅሬታ ይጻፋል። አማራጭ በማጣት ብቻ ያደረጉት ነገር ስለነበር ከልብ አዘኝላቸው።

“የድርጅቱ ሂሳብ በየዓመቱ ለምን ከሣራ እንደሚያላይ ደጋግመሽ እንደጠየቅሽን አስታውሳለሁ። ገቢያችንን የምንደብቅበት በቂ ምክንያት አለን። ምናልባት የመንግሥት ግብር ለማስቀነስ ወይም ለማስቀረት መስሎሽ ከነበር ተሳሰተሻል” አሏት። በገንቸው ላይ እየጎላ የሚሄደውን ጭንቀት እየችና ሀዘኔታዋ ወደ ፍርሃት አጋደለ “ያች ቀን ደረሰች!” ስትል አሰበች።

ከረጅም ገምታ በኋላም “እቢይ ምክንያታችን የድርጅቱ ዋነኛ ገቢ ከኮንትራባንድ ንግድ የሚገኝ በመሆኑ ነው!” አሏት ግንባራቸውን ቁጥር አድርገው። ንግግራቸው ያሳደረባትን ስሜት ለመረዳት ዐይኖቻቸው ለቅጽበት እንኳን ከዐይኗ ላይ አልተነቀሱም። አብነት በደንጋጤ ተሸማቀቀች።

“በሶሻሊስት የኢኮኖሚ ፖሊሲ በተተባብረ የንግድ ዓለም ውስጥ በሀቀኝነት ነግጂ አተርፋለሁ የሚል ነጋዴ ቢኖር፤ አንድም ደንቆይ አለያም ገንዘቡን መጣያ ያጣ ምስኪን ነው። እሱን ተለት የግደግና የመግዘፍ ፍላጎቱ እግር ከወርች የታሠረ ካፒታል፤ ህጋዊ በሆነ መንገድ መፈናቀል ካጣ፤ የሆነን እግረ መቅ ሰብሮ ለመጻበርና ለመግዘፍ ቀዳዳ መፈለግ የራሱ የካፒታል ጠባይ በመሆኑ በድርጅቱ የኮንትራባንድ ንግድ ሥራ አላፍርበትም” አሏት ፍርጥም ብለው።

ፒፓው ውስጥ ጨባ ያለቀውን የትምባህ አመድ በሲጋራ መተርከሻው ላይ እያራገፉ ከቆዩ በኋላም “ድርጅቱ በኮንትራባንድ

ነጋዴነት ወደ ሀገር በድብቅ ከሚያስገባቸው እቃዎች ውስጥ ልዩ ልዩ መሣሪያዎች፣ መለዋወጫዎች፣ የሀገር ወጪና የግባዣ መዘናኛዎች፣ ካሜራዎች፣ የፊልም ፐርጀክተሮች፣ የጥቅር ወክና የጦር መሣሪያዎችና ፊንጂዎች ዋና ዋናዎቹ ሲሆኑ፤ ከሀገር ውስጥ እያሸለከኑ ከምንልካቸው ውስጥ ደግሞ አትራፊዎቹ ወርቅና የዱር አራዊት ቆዳ ናቸው" አሉ።

ሳታሰበው ከንፈርቿ መንቀጥቀጥ የለጅና የእግር መተግጠሬያዎቿ መሃል ጀመሩ። አባቷ ፍርሃቷን እንዳያወቁባት ከራሷ ጋር መታገል ብትጀምርም አልቻለችም።

አባቷ ቀጠሉ ። "በንግድ ዓለም ውስጥ ዋነኛው ጥያቄ ትርፍ እንዴት ተገኘ የሚለው ሳይሆን ትርፍ ራሱ ነው። ጎበዝ ነጋዴ ቀን ተሌት የሚያልመው እንደተራራ ከቆለለው የካርታል ክምር ላይ አንዲት የሳንቲም ሽራፊ እንዴት እንደሚያክልባት እንጂ ያቺ ሣንቲም ስትገኝ የተሠራው ኃጢአትና በዚያ ሳይሆን ለደርሰ የሚችለው የገንዘብ እሳት ቅጣት አይደለም።" ደንገት መሣቅ ሲጀመሩ አብነት የልጁ ምት ፈጠነ።

"ለገንዘብ እሳት ቅጣት ላይ ደህን ሀብታሙም እኩል ነው የሚለሉት ። ምክንያቱም ደህ ሆኖ መፈጠርም በራሱ ኃጢአት ነው። የደህ መነሻና መድረሻው ያው የሲጋርት የጥቅር ሲክል ነው። ምድራዊውን ሲክል ገት ለማድረግ የሚውተረተር ደህ ግን ብልህ ነው። ቢያንስ ቢያንስ ከጋላ ብረት ደስት ወደ ጋላ ብረት ደስት እየተገለበጠ እንደሚጠበቅ ሥጋ ከመሆን ያመልጣልና።

"እና አትደገግላለሁ፤ ይኼ የሀይወት ጥያቄ ነው፤ የመኖር ወይም ያለመኖር ትግል። አንድ ሰው በሀይወት ለመኖር ከወሰነ ደግሞ ከሰውነት ማለረገና ከቡሩ ጋር መኖር አለበት። አለፈ የሚተነፍስ ራሳ እንጂ ሰው አይደለም። እንደ ሰው ከሰው ተፈጥረው በሁለት እግራቸው መቆም አቅጥቶው ዘላለም እንደ እባት ልጅ በደረታቸው ሲንቀሳቀሱ የሚኖሩ ሰዎች ምን ጥገታቸው በዚህ ምድር ላይ እንደሚኖሩ አይገባም? የሀይወት ትርጉም መኖር ብቻ መሰላቸው ከሆነ ተሳሳተዋል!"

አባቷ ለምን በዚህ ዝርዝር የሀይወት ጉዳይ ውስጥ ገብተው እንደሚነገሩት ያልገባት አብነት፤ በመገረም የፈጠጡ ዐይኖቿን እያርዘገገች ከግዳመጥ በቀር አንዲትም ቃል አልተነፈሰችም።

"ይህን የምንግርሽ ... በሀይወት ካካበትኩት የእውቀት መዝገብ ላይ እየለቀምኩ ነው። በዚህ ምድር ላይ እውነትንና እውነተኛችን አገኛለሁ ብለሽ አንድ ሺ ዘመን ምድሪቱን በሰንጠር፤ ሰማዩን በጭራር እያሰሽ ፊልጌ - አታገረያቸውም። አሥር እንጀራ ለአንድ ሺ የምታሻማው ሀይወት ራሷ፤ ሰብአዊውን ፍጡር ሰብአዊነቱን ገር የጣለ፤ ከራሱ በላይ የማያሰብ አሳማ አድርጋዋለች። በአሳሞቹ ገብታ ላይ ከአሳሞች ጋር ለምግብ ቀርቦሽ እንደወፍ ብትቆነጥሪ፤ ጠኔ እዙር ይደፋሽ እንደሆን እንጂ ድርሻሽን የሚተውልሽ የለም። ይህ የሀይወት ፈተና ነው። አሥር እንጀራ ለአንድ ሺ ሰው ታሻማለች፤ ጠንካሮችና ብልሆች ጠግበው ያደራሉ፤ ደካሞችና የሆኑት ይራባሉ። በኔ ሀይወት ውስጥ ይሉኝታ፤ ሥነ - ምግባርና ይቅርታ ቦታ የላቸውም። እንቺም እኔን መሰለሽ እንድትበቅይ እፈልጋለሁ!" አሷት ፒፓቸውን አዲስ ትምባሆ ለመጠቀሙት የጥላሰቲክ ፓኬት ከኪሳቸው አያወጡ።

አብነት ስለ አባቷ ይህን ያክል አለማወቅ ገርሟት አፏን እንደከፈተች ቀረች። ትምባሆውን በርጋታ ከጠቀሙት ከብረት ጭረው ከለከሱ በኋላ "ይህን የምንግርሽ ያለምክንያት አይደለም። ድርጅታችን የኮንትራኮገድ እቃዎችን የሚያስገባበትንና የሚያስወጣበትን ዘዴዎች ስነግርሽ እንዳትደነግጩ ብዬ ነው። በዚህ ረገድ የምንጠቀምባቸው ሶስት መመሪያዎች አሉ። አንደኛው በተቻለ መጠን እቃዎቹ በምስጢር እንዲወጡና እንዲገቡ ማድረግ ነው። ይህ ሁልጊዜ የሚሳካ ነገር አይደለም። በከላ ጠባቂዎች መያዝ፤ በፊናንስ ፖሊሶች እጅ መውደቅ አለ። እንዲህ ሲሆን ሁለተኛውን ስልት ለመጠቀም እንሞክራለን። የከላ ጠባቂዎችንም ሆነ የፊናንስ ፖሊሶችን አፍ በብር ረብጣ ጠቅጥቀን ፀጥ እናሰኛቸዋለን። ለመንግሥት ባለሥልጣናት በሶስተኛ እጅ በኩል በሚሰጥ መማለጃ ጉዳዩን በማድሰስበስ ንብረቶቻችንን ለማሰለቀቅ እንጥራለን። ይህ የማይሳካ ከሆነ ግን ሶስተኛውንና አደገኛውን መመሪያ ለመጠቀም እንገደዳለን። በዚህ የመጨረሻ አማራጭ፤ በሀይል ተዋግተንና ደም አፍሰሰን፤ ራሳችንም መስዋእት በመሆን ከበባውን እንጥሳለን። የብዙ ንጹሀን ደም እንደሚፈስ ብናውቅም፤ የእንዱ ውድቀት ለሌላው ትንሳኤ ነውና አንጨነቅም።"

የትምባሆው ጭስ ቀጥ ብሎ ወደላይ ይትሰላሳል፤ የአብነት የተበለጠጡ ዐይኖችና የተከፈተው አፏ አልገጠሙም። "እና እኔ ነኝ በንጹሀን ደም ለመጨማለቅና ይህን ሁሉ ጉድ ለመሸከም የታጨሁት?" ስትልም ደጋግማ ራሷን ትጠይቃለች። "ለዚህ ድርጅት እንደ ዓይን ብሌን ሆነው የሚያገለግሉ ሁለት ሰዎችን ደግሞ ላስተዋውቅሽ..." አሉና የጠረጴዛውን መሳሪያ ከፍተው ሁለት ቢጫ ፋይሎችን

በሽታ ላይ ሄደው ከሥራ መልስ ቤት እመጣለሁና ጠብቂኝህ ጭራራ ስለምወጣ አዲሱን ባለ ፊር ጃኬትሽን ታውሽኛለሽ። ቻዎ!"

አብነት በዚያ ጭንቀቷና ሀዘኗ ውስጥ የሣራ ጋዴምን ግብታወቅ አንባባ ስትጨርስ ፈገግ አለች። በሣራ ቀጠርም ደስ አላት። ምናልባት ስለ ቻርሊ ጥቂት ነገሮችን መስማት ትችላ ይሆናል።

*** **

አብነት መኝታ ክፍል ውስጥ ሣራ ጋዴም ጫማዋን አውልቃ አልጋ ላይ ጋደም አለች። አብነትም አዲሱን ባለ ፊር ጃኬት በፈሰታል ጠቅላላ መደርደሪያው ላይ ካስቀመጠችላት በኋላ ከአልጋው ትይዩ ባለው ወንበር ላይ ተቀመጠች።

"አብነት! ፍቅር ያዘኝ የምትል ቤት ስታጋጥመኝ እንደሞኝ እንደምቆጥራት? እንደ ምስኪን እንደማዘንላት ታውቂያለሽ?"

"ለምን?"

"እንጂ። የቃሉ ትርጉም አይገባኝም። ከወንድ ጋር መቅበጥ፣ መዝናናት እንጂ ከዚያ በላይ ፍቅር እያሉ ሰዎች በራሳቸው ጭንቅላት ውስጥ የሚፈጥሩት ፈዝ አይጥመኝም" አለች ሣራ አጭር ፀጉሯን በጣቶቿ እያበጠረች። አብነት ይህችን ልዩ ፍጥረት በመገረም ታስተውላታለች - ያለመሰልቸት።

"ታዲያ አንዳንድ ቀን ሁሉም ነገር ስልቸት ሲለኝ የወንድን ልጅ ዐይን ግዩቱ ሲያስጠላኝና የገዛ ነፍሴም የባዘኝ ስትመስለኝ መኝታ ቤቴን እቅልፍና አልጋዬ ላይ ተጋድሜ አንሳሌ 360 ዲግሪ እስኪሸከረከር አሰባሉ። የሸከታ ይህን እንዴ?! እያልኩም አወሰኛለሁ። ያኔ የገዛ ሀሊናዬ መንፈሴን በወቀሳ ጦር ይሸቀሽቀዋል። 'ስብታም ነሽ ሣራ! በገዛ ሀይወትሽ መስተዋትም የራሳሽ ምስል እንጂ የሌላ ሰው አይታይሽም፣ መቀበልን ስታውቂበት መስጠት ግን አይሆንልሽም። ፍቅር እኮ ቸርነት ነው። አንቺ ግን ለራሳሽ ፍላጎት ግንጭፍ እንጂ ለሌላው የፍቅር ጥማት ቁብ የለሽም። ይህን የአሸንገላት የመሰለ ወብትሽን እንደ ጥሩ አጥልቀሽ ለማንሰርከክ እንጂ ለመንሰርከክ ድል ለማድረግ እንጂ ድል ለመሆን ስለማታልሚ፣ የፍቅር ጦር ልብሽን ቀዶ ሲገባ አይችልም። አንቺ ምንም ቢሆን ግፍቀር አትችይም። እያለ በነገር ወሰፊ ጠቅ ሲያደርገኝ ደንግጦ ከአልጋዬ እነሳፍ ጎዶሎ ሀይወት እያልኩ ጨለማ ክፍል ውስጥ ባቻዬን ተንሰቅስቄ አለቅሳለሁ።"

አብነት ልዩ በዘን ተሰባር ሁለቱን እጆቿን ደረቷ ላይ እመሳትላ በርሀራጽ ዐይን ትመለከታታለች። በዘን የጨረገው የጥራ ገፊ ትገ እፍታ ሃይቆይ በፈገገታ ተጥለቅልቆ ትቀጥላለች። "ገና ጉንጭኝን እያቃጠለ የሚወርደው ትኩስ እንባዬ ሳይደርቅ ግን ያው ሀሊናዬ ይቀየርና የለም! የለም! አንቺ አንዳችም የሀይወት ሃገካ የለብሽም ሣራ! እያለ ያሻግኛል። ወንድን ልጅ ግዝናናት ግቅበጥ አፈቀርኩ ብሎ ልቡን ሲጥል በቆመበት ገትር ግለፍ እንጂ፣ ፍቅር የሚሉት የሴትን ልጅ ወኔ ግምክኛ መተት ለአንቺ እጣ ክፍልሽ አይደለም። እያለም ያጽናናል። ለምን ከሌሎች ውድቀት አትግሪም ወዳጅ?" እያለ እውነትን ይጠቁመኛል። 'ወደድኩ፣ አፈቀርኩ ብለሽ ስትንበረከኪ ጀርባሽን እረግጠ በሌላይቱ ሄዋን ላይ ለሚንጠላጠል የአዳም ዘር እንዲች ብለሽ ልብሽን እንዳትሰጡ! እያለ ያስጠነቅቀኛል" አለችት። አብነት ግስጠንቀቂያው ለእርሷ መሆኑ ገብቷታል። "አብነት! አንቺም ተጠንቀቂ። እንደደ በገርነቷ ውሃ በላት እንዲሉ፣ አንቺንም የዋህትሽ ጠልፎ እንዳይጥልሽ ዐይኖችሽን ገልጠሽ ተመልከች"

አብነት ለምን ታስፈራራኛለች በሚል ቁጭት ከውስጥ መንደሩ ጀመረች። "አንቺ ግለት እኔ አይደለሁም ሣራ። ሁለት ሰዎች የግድ አንድ አይነት አመለካከት ሊኖራቸው አይችልም። እኔ ግን ስለ ፍቅር ሁሉን እቀበላለሁ።" አለችት በቆራጥነት።

ሣራ ከተኛችበት በዝግታ ተነስታ ጠርኩ ላይ ተቀመጠችና በመገረም ትመለከታት ጀመር። "አብነት! ቀድሞ ነገር አንቺ ስለፍቅር ምን ታውቂያለሽ?"

"ሁላችንም ከእናታችን ሆድ ስንወጣ ፍቅርን ተምረን የምንወጣ ይመስለኛል። ለግፍቀር ኮሌጅ መግባት ወይም የግድ በእድሜ መገርጃፍ አለብን?"

ሣራ ለዚህ ጥያቄ መልስ አልሰጠችም። ይልቁንም ጓደኛዋ በጥቂት ሳምንታት ውስጥ በአስተሳሰቧ በሰላ፣ በጭርደዋ ተለውጣ ጭራሽ የፍቅርን አቡጊዳ ልታስቆጥራት ሸንጧን ገትራ ስትሞግታት ዐይኖቿን እያርዘገወች፣ ከንፈሯን እያንሸፈነች "አቢ ቢያንስ ቻርሊን ያፈቀርሽበትን ምክንያት ንገራኝ" አለችት በመረታቷ እልህ ይዟት።

አሁን ደግሞ ግራ መጋባቱ የአብነት ተራ ሆነ። ፀጥ ብላ ግሰብ ጀመረች። "እውነት ያፈቀርኩት ለምንደነው? ለውብቱ መንበርከኪ ይህንን? በጭራሽ! ውበት ሊደነቅ ቢችል እንጂ የሚፈቀርሰ የሰው

ልጅ ሙሉ ስብእናውን ሙሉ ስብእናውን በውል የግዛውቀውን በው
አረን ጥልቅ አፍቅሬታው ግለት እንዴት ደረሰቱ? ወደጊዜው
የሚለው ቃል ይሻል ይሆን? ጻፍ ስልቻ ተለቀቀ፣ ቀለቀቀ ስልቻ
እንደተባለ ልዩነቱ ፀጉርን የመሰንጠቅ ያህል የቋንቋ ጫዋታ ብቻ ነው።
ለሙሉ ደጅ ተከፍቶ ስፍትር የሚቀረቀር ልብ አበቂኝ ነው
የሚመስለኝ። ሆኖም ለነገሩ የሃራ ጥያቄ ረታኝ ነው። ከራሷ ጋር
ስትጋር ቆየችና በመጨረሻ “እኔ እንጂ ሃራ፣ ሁላችንም በንጠላ
እንጂ ስናፈቅር ይህ ነው የምንለው ምክንያት የለንም። ቢኖረንም
ደግሞ በውል አናውቀውም። አይደል?” አለችት በሃራ ጥያቄ
እንዳትረታ ይህን መልስ የሰጣትን አዕምሮዋን እያደነቀች።

“ሆኖም” ይሄው ክፍል የሃራ መልስ።

አብነት ያሳለፈችውን የጭንቀት ቀናትና ያለ እንቅልፍ
የገዛችውን ለሰልጅ ሌሊቶች ቁጥር ሃራ አታውቅም። ከሰው ሽሽታ
በብቸኝነት ምን ያህል እንደተቆራመደችም ሃራ አላውቅም። ፍቅር
በነኛ ጥቂት ሃምንታት ብቻ ምን ያክል መንፈሷን እንዳደከመው
አካሏን እንዳደቀቀውም አላውቅም። አብነት ግን አልቻለችም፤
ተሸገላለች።

ሃራ ከአልጋው ላይ በፍጥነት ወርዳ ጫማዋን አጠለቀችና ወደ
ቁምሳጥ መስተዋት በመሄድ አዋሩን ፀጉርን በግቶቿ ግስተካክል
ጀመረች። ተበሳጭታለች። አብነት አቀርቅራ ታስባለች። ሃራ ፀጉር
መስተካክሉን ካረጋገጠች በኋላ ወደ አብነት በርጋታ በመቅረብ “ሰለ
ቻርሊ አንድ እውነት ግወቅ አለብሽ አብነት!” አለች ሀዘኔታና ጭካኔ
በተመላበት ድምጽ።

“ምን?” አለች አብነት እየተርበተበተች። “አ፣ ግለቴ...” ሃራ!
የአብነትን በድንጋጤ የከለለና በፍርሃት የተበለጠጡ ዐይኖች
በትመለከት ልትናገር ያሰበችውን ትታ ዐይኖቿን ግርግጥክ
ጀመረች።

አብነት ስለ ቻርሊ ልትነገራት የፈለገችው መጥሮ ነገር በምላሷ
ጫፍ ላይ መንጠልጠሉን በለተረገች መራራውን እውነት ለመለግት
ደፍራ መቀመጥ አልቻለችም። ጉልበቷ ይብረከረከ አካሏ ይንቀጠቀጥ
ጀመር።

ሃራም የአብነትን ሁኔታ ስትመለከት የመሸበርና የሰጋት
በሚት አደረባት። “አንድ እውነት” ያለችውን እውነት ለመናገር
የከፈተችውን አፍን ስትገጥም ሁለት ፍሬ የእንባ ዘለላዎች የዐይኗን
ሽፋሎች ዘለው ወደቁ። በጓደኝነት በቆዩባቸው ረጅም ዓመታት ውስጥ

ለመጀመሪያ ጊዜ በሃራ ዐይኖች ላይ እንባ ያየችው አብነትም ፍርሃትና
ድንጋጤው ለቋት በመገረም አፍጥጣ ታያት ጀመረ።

ሃራ በፈሰታል ተጠቅልሎ የተቀመጠውን ባለ ፈር ጃኪት
እንስታ በርሳዋን ካገኙት በኋላ ዐይኖቿን በመሀረብ አደራረቀች። በፍን
ከፍታ ልትወጣ ስትልም ዞር ባላ አብነትን በርሀራ ዐይን እያየችት
“አብነት እባክሽ ይህን ቻርሊ የምትይውን ሰው አርሽው፣ የግደባሉት
እህል ከአፈር አንድ ነው።” ብላት ወጣች።

ከዚያ በኋላ ሰላሳ ጥቂት ቀናት የምታስታውሰው ነገር የለም። ጠባይዎ ሁሉ ተለዋውጦ ስውሬ ሆኖላችኋል። ከቤተሰቦቿ ጋር በረባ ባለረባው መኖር የየእሳት ተግባሩ ሆነ። ከከዚህ ራሷን እንደ እብድ ከምትቆጥርባቸው ቀናት በአንደኛው ምሽት መኝታ ክፍሏ ውስጥ ልታነብ የምትታገለውን ልብ ወለድ መጽሐፍ አሸቀንጥራ አልጋዎ ላይ ወረወረችና በረከው ፒዳግዎ ላይ ጋቢዎን ደርባ ከመኝታ ክፍሏ እየተጣደፈች ወጣች። መተላለፊያውን አቆራርጣ የጀርባውን በር ስትከፍትም ቀዝቀዝ ያለ የቢጋ ነፋስ ዳብሷት አለፈ። ከዚያ በፊት በዝግታ ዘግታ ከጥርብ ድንጋይ በተሠራው ደረጃ ላይ ኩርምት ብላ ተቀመጠች።

የጨረቃ ብርሃን ሰፊውን ግቢ ወግ አድርጎታል፤ ከዋክብትም በጠቆረው የሰማይ ሰሌዳ ላይ ተሰበግጥረው ያንጸባርቃሉ፤ በቅጥር ግቢው ዙሪያ የታጠረውን ግንብ ተንተርሰው ያደጉት የጥድ ዛፎች በጎፋሱ ኃይል እየተገፉ በሻልስ ስልት ይደንባሉ። መላው ዓለም በእንቅልፍ ተውጦ ብቻዎን የቀረች እስኪመሰላት ድረስ ፀጥታ ሰፍኗል።

በጋቢዋ እንደተጠቀሰለች ሰማይ ላይ አፈጠጠች። የጨረቃው ውበት አይታይም። የከዋክብቱም ጥቅሻ አልሳባትም። የምታየው ሁሉ አልግግትም። በአካልም በመንፈስም ደንዝዛ የጨው አምድ መስላ ተጎልታለች።

ዘግይታ የሰው ድምፅ የሰማች መሰላትና ጆርዎቿን አንቅታ የድምጹን አቅጣጫ ግግራት ጀመረች። መጀመሪያ ዝግ ብሎ የሚያገረመርም የመሰላት ድምጽ እየቆየ ጥርት ብሎ ተሰማት። ከጀርባዋ ካለው የወላጆቿ መኝታ ቤት መስኮት እየዘለቀ የሚመጣ የእናትዋና የአባቷ ውይይት ዝር።

“ይኛ ልጅ ምነው ጠባይዎ ሁሉ እንዲህ ግራ ሆነብኝ?” ጎርናናው የአባቷ ድምጽ እንደ ነጎድጓድ አሰገመገመ።

“የዘመኑ ልጆች ምን መላ አላቸው ብለህ ነው? እንግዲህም እድሜዎም እየገፋ፤ እየደረሰሽ እኮ ነው” ድካም ያለው የእናቷ ድምጽ የዜግ ስልታን ጠብቆ ተንቆረቆረ።

“እስኪ እንደ ጠባይዎ ያገኙት” መቼስ ንብረቱን የሚሰበሰብና በምላሌዬ የምተከለው ወንድ ልጅ ለመውለድ አይገቡት ገብቼ፤ ወጥቸና ወርጄ እንዳልሆነልኝ ታውቂያለሽ።

“አረ እባክህ አርፈህ ተቀመጥ! በማምሻ እድሜህ የፈጣሪን ዐይን በእንጨት አትውጋ። ያለችንን እንድይ ፍሬ እርሱ እንዲጠብቅልን ሌት ተቀን መለመን እንጂ፤ ደግሞ በርሱ ሥራ ገብቶ መቀጠር ምንድነው?”

“ይሁና! እስኪ ለሁሉም እንደ አመሷ ያገኙት እጁን ካልሰጠሽን ባይም መግቢያ መውጫ አሳጥቶኛል” አሰ የአባቷ ድምጽ ቅሬታን አዘሉ።

አብነት ልቧ በውስጧ ስትፈሰ፤ የደም ሥርቷ ለከፍልፋይ ሰከንዶች ቀጥ ብለው ሲቆሙ ታወቃት።

“ታዲያ በጊዜ ድረን ፍሬዎን ብናይ አይሻልም? ወይዘሮ ሁሉግርጌሽም ይሂው እግራቸው እስኪቀጥን ይመላለሱብኛል” አሉ እናቷ።

ሁሉግርጌሽ የሚለው ስም ዘወትር ጥቁር የሆነ ልብሰና ጥቁር ሻሽ ለማይለያቸው፤ አጭር ድብልብል ብልል ቀይ ሴትዬ መሰጠቱ አብነትን ይደንቃታል።

ቤታቸው በመጡ ቁጥር የመርፌ ቀዳዳ በሚያካክሉ ትናንሽ ዐይናቸው ከላይ እስከታች እያጠፏት ለእርድ እንደሚቀርብ መክት “አሁንም ደረሰች እኮ፤ ከዚህ በላይ መገርጀፍ ነው። ለሁሉም እኮ ጊዜ አለው... ለውበትና ለልጅነት ጊዜ አለው... ለወግና ለቁም ነገርም ጊዜ አለው። ሁሉንም በጊዜ ማድረግ ይበጃል ወይዘሮ አርያም” ይሏቸዋል እናቷን ያለመታከት።

“እሷ ደግሞ ምን ፍጠሩ ነው የምትለው?” አለ ቆጣ ያለው የአባቷ ድምጽ። “ባለቤትሽን አግልጂኝ ነው የሚሉት” ፈራ ተባ የሚለውን የእናቷን ድምጽ ስትሰማ አብነት ሽምቅቅ አለች።

“ይሄ የርሶ ጠበቃ እኮ የታናሽ ወንድማቸው ልጅ ነው። እሳቸውም ሰውየውን ሲከቡት ከፈጣሪ ነው የሚያስተካክሉት። የጠባይን ሽጋት አውርተው አይጠግቡም። እዚህ አዲስ አበባ ከተማ ውስጥ ባለው የጥብቅና ቢሮው ብር በአካፋ ይዝቃል አሉ። የግዥ አባቱ ውርስም ቁጥሩ በውል አይታወቅም እያሉ ሲያደርቁኝ ነው የሰነቡቱት”

“እኩ ድን ፍጠሩ ነው የምትለው?”

“አጠቴን ካገገሁ ምኞት እገኛለሁ ብሏል አሁን መተዋወቂያ ይሁነኝ ብሎ በርሳቸው እጅ የላከላትን የወርቅ አምባር፣ የጆሮ ጉትቻና የአንገት ሀብል አንተ ካለሽ ምን ነገርን ካልቀረጥከው አይሆንም ብዬ መለስኩት ደግሞ አላደረኩ?”

አባቷ በምጽት ከጣራ በላይ ሲሰቁ ሰማች። “ይሄ ቀጣይ!... በፊት በር ማንኳኑት እንደማይሆንላት አውቆ በንር በር መሸላሸኩ ነው? ምንው አብረን ስንውል አንድ ቀን እንኳን ስፒን አላስገባን? ሸላካ ለሃገሩ ደፋር ነው። አይ መማር ከንቱ! እኔስ ፈረንጅ ሆነር ደርሰው በሻምጋኝ ታጥቀው ሲመጡ የማስተዋዳና የማመዘዛኝ ህሊናቸው ይመክናል ልበል? እስኪ እኔ ልጄ ወርቅ ችግራት አላልኩት ወይስ ማን ያላደጋት መሰለው?”

“ዘመኑ ነው አሉ እቲ! የትላንትናው አለፈ፣ እንግዲህ ሰው እንደሆነው መሆን፣ ከዘመኑ ጋር መለወጥ እንጂ የወገን ብቻ ይዞ መንገታገት ምን ይፈይዳል ብለህ ነው?”

“ይሄ ዘመኑ ነው ማለፊያ ፈሊጥ ለሰንቱ ወሽካታ ዋቢ እየሆነ እንደሚዘልቅ አላውቅም። ሁሉ በጊዜ ሲመካኝ የሰው ልጅ ክብር ረከሰ፣ ሥርዓት ቅጥ እንባሩ ጠፋው።”

“እኔስ ቶሎ ድረናት የልጃችንን ፍሬ ብናይ ይበጃል ባይነኝ ። እንደምታየው በእግዚር እጅ የተያዘኩ በሽተኛ... አንድ ቀን አልጋ፣ አንድ ቀን መሬት ነኝና የልጄን ፍሬ ላይ ከተ እንዳያገኘኝ አፈራለሁ።”

“የለም የለም! ምንም ችኩላ እያሰፈልገም። ምንው ሁሉም ልጄን እንደ ችግር ቀን እህል ተሻማት? አንዱ መጥቶ ሺላ ቤት፣ ጥሩ ደመወዝ፣ ጥሩ መኪና አለኝ ይላል። ሌላው ይከተልና በጀርባዬ ላይ ተንጠራርቶ የብር ረብጣ እየቆጠረ ሊያባብሰኝ ይከጅላል። ሄሄሄሄ... ‘ጭብጥ ቆሎ ይዘህ ካሻር ተጠጋ’ መሆኑ ይገባል?”

“ወይዘሮ ሁሉግርጌሽ እንዳሉት ይሄኛው በሀብቱ ከኛ የሚተናኝ አይደለም” ከአጭር ዝምታ በኋላ “ነገርኩሽከ! በልጄ ላይ ማንም ጣኩን አያላርፍም። እኔ የመረጥኩላት ሌላ የህይወት መስመር አላት!”

አጠገቱ ከተቀመጠችበት በረንዳ ቀስ ብላ ተነሳታ ወደ መኝታ ከፍሏ በመሄድ በአልጋዋ ላይ ተጋደመች። በዚያች ሰዓት

የምትጨነቅበት የምትሰጋበት ጉዳይ አልጠረም። በየማእዘኑ የሚታያት ሁሉ ጨለማ ነበር። በዚያ ጨለማ ውስጥ ደግሞ ፍጹም ባይነት!

በማግስቱ ጊያሳ ላይ የተገፈረችበት ታክሲ ቸርችል ኅፃናን ቁልቁል እየተምዘዘዘ? በሄራዊ ቲኦትር በር ላይ ሲያወርዳት ነበር ከቁም ቅኝት የነቃችው።

ከጥርብ ድንጋይ ተሠርቶ ለደባባይ ላይ ጉብ በማለት ተላላፊውን መንገደኛ እየገለመጠ ሚማውን የሚያስጠርግ የሚመሰለውን አንበሳ ሽቅብ እያየች ማሰብ ጀመረች። ከጊያሳ እያንደረደረ ያመጣት ወንድም ከቲኦትር ቤቱ ህንፃ ስትደርስ ተፍረክረክ "ቢንቀኝስ? እንደአልባሌ ሴት ቢቆጥረኝስ?" ራሷን ጠየቀች። መልሷ ደግሞ "አይዘንም አቤ! ደፋርና ጭስ መውጫ እያጣም... ያበጠው ይፈንዳ እንጂ ከዚህ በላይ ታናንሽ መኖር አትችይም!" በማለት ልቧን አደነደነች።

እግርጽ በጥርጣሬና በዝግታ ይራመዳሉ። "ወዴት ነው እህት?" ሰፊው የመስታወት በር ላይ የቆመ የደንብ ልብስ የለበሰ ሰው አስቆጣጥሮ የቁመቱ ማጠርና የሰውነቱ መቀጨጭ ህፃን ልጅ አስመሰሉታል። በትርፍ ጊዜው ቲያትር ይሠራ ይሆን ስትል አሰበችና ፈገግ ብላ "እባክዎ ቸርሊን ፊልጌ ነበር" አለችው።

በጣቱ ወደ ደረጃዎቹ እያመለከታት "ኛይ ቤት ወይም ስድስት ቁጥር ታገኘሃለሽ" አለና መተላለፊያውን ለቀቀላት።

ወደ ደረጃው ስታመራ በስተግራ በኩል ከሻይ ቤቱ በረንዳ ላይ የተደረደሩት አርቲስቶች በዐይናቸው ጦር ቁልቁል ይወግዙ ጀመር። "እምላኬ ሆይ! ግራ ጋደም ከመካከላቸው እንዳትኖር እርዳኝ" ስትል አገተመተመች። ቀና ብላ አላየችችውም። አንዱ ግን በአድናቆት ሲያፋጭ ሠምታለች።

ደረጃውን ወጥታ ስትጨርስ በረንዳው ላይ መጀመሪያ ያገኘችትን አርቲስት "እባክሽ የኔ እህት! ቁጥር ስድስት ወዴት ነው?" ስትል ጠየቀችት። አርቲስቷ ባንድ እጇ ሲጋራ ስለላው ደግሞ የቡና ስጅ ይዛለች። ከቡናዋ ጎንጨት ስለጋራው ማግ ማግ አድርጋ ጭሱን በአፍና በአፍንጫዋ ካትገለገለች በኋላ "በዚህ ሄደሽ ትልቁን በር አንኳኩተሽ ግዜ" አለችት ሲጋራ በያዘው ጣቷ በስተግራ ወደሚገኘው መተላለፊያ እያመለከተችት።

በጥንቃቄ እየተራመደች ደብዘው ያለ ብርሃን ከሚታይበት የቁጥር ስድስት በር ላይ ቆመች። ጨለማው ያሰፈራል፤ ቢርው ውስጥ ይኖራል ብላ የገመተችው ቸርሊንም አሰፈራት። በርቀት የሚገመገሟት አርቲስቶች ዐይንም እንዲሁ። በዚያች ወሳኝ ሰከንድ በሩን ለማንኳነት እጅጅ ሲታዘዙት አልቻሉም። ወንድም እንደከዳት ባለችበት ቆመች።

ለገሊያድ አስከሬን የተዘጋጀ የሬሳ ሣጥን በሚመሰለው ቁጥር ስድስት ውስጥ ቸርሊ ጠረጴዛው ላይ በዘረጋው የስቴይን መጽሐፍ "ዘ ዳርክ ኮሚዲ" ላይ አቀርቅሯል። ይሁን እንጂ አንዲትም ሐረግ አላነበበም። መጽሀፉ ላይ እንዳፈጠጠ ያሰባል።

አሁን አሁን ስለሙያው መጨነቅ ትቷል። አቡ አያድግ፤ ሙያው አያድግ፤ እሱም ሙያውም አድር ቃሪያ እየሆነ እንደ ግመል ሽንት ከዓመት ዓመት ወደ ኋላ የሚጓዙ እየመሰለው በመምጣቱም በሙያው ላይ የቆየባቸውን ጊዜያት "ከንቱ ዓመታት!" ይላቸዋል።

ከቅርብ ጊዜ ወዲህ አጥብቆ የሚያሰላሰለው የሚያወጣና የሚያወርደው መረን የተለቀቁ ሁለት ልጆቹን አሰባሰቦ ጓይት ሀውስን እንዴት ቤተሰባዊ ፍቅር የተመላላት፤ እንደ ሰው ቤት የሚሳቅባት፤ ጭስ የሚጨስባት ህይወት ያላት ቤት ማድረግ እንደሚችል ነው።

ይሁንና "አከብረሃለሁ፤ እወደሃለሁ" ይለው ለነበረው ሙያው ባሪያ ሆኖ እምነቱን ለመስበክ የህይወቱን ተልእኮ ከግብ ለማድረስ ቀን ከሌት ሲርጥ፤ በየከተማው በየገጠሩ ሲንከራተት፤ ወዴት ወደቃችሁ ያላላቸውን ልጆቹን ውልግድግ ባህርይ ለማቃናት ጊዜ እንደቀደመው አውቋል።

የመጀመሪያ ልጇ ሀረገወይን ገና የሰምንተኛ ከፍል ተማሪ ግለሽ ነበር ትምህርቷን አቋርጣ አባቱ የማይታወቅ ልጅ እናት የሆነችው። ቸርሊ አዘገላት እንጂ አላዘገባትም። ሰብሳቢና ተቆጭ የሌላት ልጃገረድ ከዚህም የከፋ ጉድ ይዛ ወደ ቤቷ አለመምጣቷ ብርቱ በመሆኗ ነው። ግራም ነፈሰ ቀኝ ልጇ አሁን የት እንዳለ ቸርሊ አያውቅም። ምናልባትም ሰለናቷ ሰውቢት ሰጥታው ይሆናል የሚል ግምት ቢኖረውም አልጠየቃትም። ሀረገወይን ግታ ግታ እየተማረች አሥራ አንደኛ ከፍልን ካጠናቀቀች በኋላ የመንገድ ዳር ቃፈር /ስትሬት ገርል/ ሆናለች። እነሆ በመረጠችው ህይወት ሳናም ኑርዋን ትገላለች።

የቻርሊ የወር ደመወዝ ሀረገዎቹን በየቀኑ የምትቀያይራቸውን ግግሮች ሊዝ አይችሉም። በወርሳዎ የታወቀው የሸብቱ የቅባት የሊፐራክቲካና የጥፍር ቀለም ዋጋ የት የሌሌ ነው። ሀረገዎቹን እንገዳህ በዚህ ዓይነት አስነዋሪ ህይወት ውስጥ ነው የራሷን ጉት ፈጥራ የምትኖረው። ቻርሊ ይህችን የቡኩር ልጁን በርሱ ደሞዝ እንዴት ሊያስተዳድራት ይቻላል? የተወላገደ ባህሪያዋን ገርቶ እንዴት የርሱን ኑሮ እንድትኖር ማድረግ ይችላል? ይህን ሲያስብ ተስፋው ሁሉ ይጨልምበታል።

ሌላው የቻርሊ ራሱ ምታት ሊትል ቻርሊ ነው። አባቱ በቲያትር እንደተሰከረው ሁሉ ሊትል ቻርሊም የዚህ ጥበብ አምላኪ ከመሆን አላመለጠም።

ገና ተማሪ ሆኖ እንኳን ትምህርቱ ላይ ማተካሩን ትቶ የቻርሊ ወደ ቤት ከሚወስዳቸው የተውኔት ጥራዞች ላይ አባቱ የሚጫወታቸውን ገፁ ባህሪያት ቃለ-ተውኔቶች እየተደበቀ ያጠና ነበር። ቻርሊ ማታ እያንዳንዱን ቃል እንዴት እንደሚጫወታት እንዴት እንደሚንቀሳቀሱም ልቅም አድርጎ ያይና በጭንቅላቱ ቀርጾት ይቆያል።

አባቱ ጥናቱን ጨርሶ አሮጌው ሰፋ ላይ አረፍ በማለት ሲጋራውን ለኩሶ ዘና ሲል፤ ሊትል ቻርሊ ያጠናውንና ከአባቱ ያየውን መልሶ ያሳየዋል። ቻርሊ ይደነግግል፤ ይሰላጫል። “ሰይጣን!” ይለዋል ጥርሶቹን እንደነከሰ። ብዙ ጊዜ ተቆጥቶታል፤ ገርፎታል። አልሆነለትም። ስለዚህም በምክር ሊለውጠው ሞክረ።

ጓደት ሃውስ በር ላይ አስቀምጦ ፀጉሩን እየደባበሰና ጉንጮቹን እየጎነተለ “ሊትል፤ ሞኝ አትሁን። ሞኝ ብቻ ነው ከራሱ ውድቀት የሚማር። ስለምን ብልህ ልጅ አትሆንም? ከኔ ከአባትህ ኑሮ መማር ስትችል፤ እኔ ከገባህበት ሲኦል ገብተህ ለመንጨርጨር ለምን ትጣደፋለህ? እናትህ ለምን ጥላኝ እንደሄደችህ አንተም ለምን የእናትህን ፍቅር ሳታይ እንዳይገኝ ታውቃለህ? ድህ በመሆኔ ነው። እኔ እውቀት እንጂ፤ ሙያ እንጂ ገንዘብ የለኝም። ይሄ ሙያ ደግሞ በፍቅር ያጀልህና ሳታውቀው ባሪያው አድርጎ ይገነዘባል። በርግጥ ዝነኛ ያደርገሃል፤ ያስከብርሃልም። ከሴህ ግን ባደውን እንደሆነ ይኖራል። ጌናትህ ትወደኝ ነበር። ገንዘብ ስለሌለኝ ግን ጥላኝ ሂደችህ አልፈርድባትም፤ በምን ሃጢያቷ የኔን ቅጣት ትሸከማለችህ ለምን ብላ ትሰቃይ? ስለዚህ ሂደችህ በሂደችበት ይቅናት። እናም ሊትል ፤ ከኔ ውድቀት ተማር። ዓለም እንዴት ሰፊ ነች መሰለህ። ስንትና ስንት ሙያ አላት መሰለህ? እንዴን ምረጥ፤ ማን ያውቃል ነገ ታዋቂ

ህዚህ ገዝ ነጋዴ፤ ታዋቂ መሀንዳሲ ወይ ማን ያውቃል ታላቅ የጦር ጄኔራል ትሆን ይሆናል” በማለት እያስተካከ ይግጥሳል።

ይሄ ሁሉ ጥረት ግን በድንጋይ ላይ ውሃ እንደ ማፍሰስ ነበረ። ቻርሊ ዞር ሲል ልጅየው የቁምጣ ሱራውን ማንገቻዎች እያጠባበቀ ይነሳና አንድ የተውኔት ጥራዝ መንትፎ ሥርቻ ውስጥ ይወሸቃል።

ሊትል አሁን የአሥራ ሁለተኛ ክፍል ትምህርቱን አጠናቆ ያለ ሥራ ተቀምጧል። እንደ አባቱ ታዋቂ አርቲስት የመሆን ፍላጎቱ ስላልበረደለትም ከቲያትር ቤቶች አካባቢ አይጠፋም። በተለይ አባቱ በሚሠራበት ቲያትር ቤት ብዙ ጓደኞችን ያፈራ በመሆኑም ጠፍቶ አያውቅም። አባቱን በሚያዩበት ዐይን የሚያዩት የቻርሊ የሥራ ባልደረቦችም ሊትልን ይወዱታል። አብዛኞቹ ዓላማውን ስለሚያውቁ ያበረታቱታል። ቻርሊ ግን የልጁን ቲያትር ቤቶች አካባቢ ማውደልደል አልወደደለትም። በአማተር የቲያትር ክብብ ውስጥ ገብቶ በማድረግ ላይ ያለውን እንቅስቃሴም አይደግፍም።

አንድ ጊዜ ቻርሊ በሚኖርበት አካባቢ የተቋቋመ የአማተር የቲያትር ክብብ ቻርሊን ለወጣት አባሎች የሙያ ልምድ እንዲያካፍል ይጋብዘዋል። ቻርሊም ቀጠሮውን አክብሮ በተባለው ጊዜ ይደርሳል። የክቡ ሊቀመንበርም አጀንዳውን ብብቱ ሥር እንደሸገጠ ሞቅ ያለ አቀባበል አድርጎለት ወደ አዳራሹ ይዞት ገባ። በመምጣቱ የተደሰቱ ወጣቶች እየተሻሙ ሰላምታ አቀረቡለት። ሊቀመንበሩ ስለ ክቡ አላማና ሰላጋጠሙት ችግሮች አጠር ያሰ ገግግር ካደረገ በኋላ ወጣቶቹ ያዘጋጁቸውን ሁለት አጫጭር ተውኔቶች እንዲመለከት ጋበዘው።

ቻርሊ ከተውኔቶቹ ይዘት ይልቅ በወጣቶቹ የአተዋውን ብሰለት ከመጠን በላይ ተደነቀ። ከእድሜያቸው ለጋንት በስተቀር አማተር መሆናቸው ያጠራጥራል። በሚቱን እንዲያውቁበት ግን አልፈለገም። እዲራውን ሳይጠየቱ፤ ለልብሳቸውና ለሰውነታቸው ሳይጨነቁ መድረኩ ላይ ሲወድቁና ሲነሱ ሲያይ ከልቡ አዘኑ።

ወጣቶቹ ትርጉሟቸውን ካጠናቀቁ በኋላም የርሱን ገግግር ለማዳመጥ በታ በታቸውን ይዘው ተቀመጡ። ቻርሊ ፊት ለፊቱ ባለው ጠረጴዛ ላይ ከርኖቹን ተመርኩዞና በመዳፎቹ ጉንጮቹን ደግፎ እንድ በአንድ አስተዋላቸው ከዚያም “ማነው አክሊህን ተውኔቶች ያዘጋጁቸው?” ሲል ጠየቀ። ወጣቶቹ እርስ በርሳቸው እየተያዩ ዝም አሉ። ይኸኔ የሊትል ቻርሊ ሥራ መሆኑ ገባውና በንዴት ጥርሶቹን ቅርጭም አድርጎ አፋጫቸው ምሰጋናን ናፍቀው የሚንከራተቱ የወጣቶቹ ዐይኖች አሳዘኑት። እናም ከቤቱ ሲወጣ ሊያደርገው

ያሰጠውን ንግግር ሊለውጥ አለበዱ ከውጭው በፊት ግን ጠርቶ እድሜ ሳለ ያጋጠመው ትውስ ብሎት በሃላብ ፈረስ የኋሊት ሸመጠጠዉ

የተዋናይነት ሥራውን የጀመረ ሰዎን ነው። እርሱና ወጣት ጓደኞቹ የተሰማቸውን ቃለ ተውኔት ቀን ተሌት አጥንተው፣ በተከከር የሚሠሩበት ጊዜ ነበር። እንደ ቀን አንጋፋው ዳይሬክተር በሰዓቱ ባለመገኘታቸው ቻርሊና ጓደኞቹ ለልምምድ የተሰጠቻቸው የመድረክ ሰዓት እንዳትባከን የራሳቸውን ጊዜያዊ ዳይሬክተር ሸመው በእናው አዳራሽ መድረክ ላይ ይጫጫሃሉ፤ ይወድቃሉ ይነሳሉ። ልብሳቸው አዲሱ ጠጥቷል፤ ጠንግቶውና የዐይናቸው ሽፋል ሳይቀር አዲሱ ለብሶ አህል አስፈጭዎች መሰለዋል።

ይህ ሁሉ ሲሆን የቲያትሩ አዘጋጅ አዳራሹ ጥግ ጨለማ ውስጥ ቆመው ሁኔታቸውን ያስተውሉ ኖሮ የወጣቶቹን መዳከም አይተው እረፍት እንዲያደርጉ በማዘዝ መድረኩ ላይ ብቻቸውን መንገራደድ ይጀምራሉ።

ቻርሊ ያልገባውን ሊጠይቃቸው ወደ መድረኩ ወጣና ከፊት ለፊታቸው ቆሞ ሲንገባተብ ዐይኖቻቸውን ፍጥጥ አድርገው ይመለከቱት ነበር። እነኞ የፈጠጡ ዐይኖች ግን ቻርሊን አይመለከቱም፤ ጆሮዎቻቸውም ቻርሊን አያዳምጡም። ይህን ያወቀው ዘግይቶ ነው። ዐይኖቻቸው የሃሬውን ሳይሆን የነገውን ቻርሊን ሀይወት ለመቃኘት የጊዜን ኬላ ሰብረው ነጉደዋል። ጆሮዎቻቸውም የሃሬውን ሳይሆን የነገውን ቻርሊ ብሶት ለማዳመጥ ቆመዋል። ብዙም ሳይቆዩ አፍጥጠው ከሚያዩት ትናንሽ ዐይኖቻቸው የእንባ ዘለላዎች ዱብ... ዱብ... ሲሉ ተመለከተዉ ያ እንባ ስለሱ የወደፊት ሕይወት የፈሰሰ እንባ መሆኑን ያን ጊዜ አልተረዳውም። “ምንው ጋኜ?” አላቸው በድንጋጤ ዐይኖቹን በልጥጠዉ ሁለት እጃቸውን ትከሻዎቹ ላይ አሳረፉና ጥገ ከሚያፍነው ልሃናቸው ጋር እየታገሉ “በርቱ!” አሉት። አዕምሯቸውን የሳቱ መሰለውና እጃቸውን ከትከሻው ላይ መንጭቆ እየሮጠ ከመድረኩ ወረደ።

ወጣቶቹ ፊት ተቀምጦ ይህን ሲያስብ በርሱም ዐይኖች ላይ የእንባ ዘለላዎች ተንጠለጠሉ። ወጣቶቹ በመገረም እርስ በርሳቸው ይተያያሉ። ከተቀመጠበት ድንገት አፈፍ ብሎ ተነሳና ጎሮሮውን ሲጨረግ የሚያደርገውን ረዥም ንግግር ለማዳመጥ ሁሉም በየመቀመጫቸው ተስተካከሉ።

“ወንድሞቼና እህቶቼ፣ በዚህች ሰዓት ላስተላልፍላችሁ የምፈልገው መልእክት አንድ ብቻ ነው። ተማሩ፣ ሰው መሆን

ከፈለጋችሁ ተምራችሁ በሙያው ወረቀት ያዙ፤ በርቱ!” አላቸውና የረጠቡትን ዐይኖቹን እያደራረቁ ከአዳራሹ ወጥቶ ሂደዉ ወጣቶቹ ጤንነቱን ተጠራጥረው እርስ በርሳቸው ይተያዩ ጀመር። ማታውኑ ቻርሊ ከልጁ ጋር ቡጢ ቀረሽ ውገግብ አካሂደዉ ዘግይቶ እንደሰማውም ያ የአማተር ቲያትር ክብብ ወዲያውኑ ፈረሰ። የክብቡ ሊቀመንበርም ቻርሊን አሁን ድረስ መንገድ ላይ ሲያየው እየገላመጠው ያልፋል።

ሰለዚህም ቻርሊ ልጁን እንደምን የለከፈውን የጥበብ አጋንንት አስለትቆና ከደሙ የተሞሃደውን አሻረረኝ ባይነት አርቆ ሰው ሊያደርገው እንደሚችል ገና ሲያስብ የተሰፋው ብርሃን ይጨልማል። እናም ሁልጊዜም ጭንቅላቱ እስኪፈነዳ ድረስ ችግሩን ያብጠለጥላል። ከራሱ ጋር ይጨቃጨቃል። አውጥተና አውርዶ የደረሰበት ድምፃሚም ከዚህ ከማይወጣው ችግር ውስጥ የተዘፈቀው በሙያው ምክንያት መሆኑን ነው። ከሃያ ሁለት ዓመት በፊት ውቢት ልትረዳው የቻለችውን እውነት ለመቀበል ይህን ያህል ጊዜ በመውሰዱም ራሱን እንደ ድንጋይ ራስ መቆጠር ጀምሯል።

ዘወትር ከራሱ ጋር ሲወያይም “ልጆቼን ሰው ለማድረግ በቅድሚያ እኔ ሰው ሆኜ መገኘት መቻል አለብኝ። ለላውን ታግሎ ከመጣል ራስን ማሸነፍ ይከብዳል። እኔም ራሴን ማሸነፍ አለብኝ፤ ሥራዬን መተው አለብኝ!” እያለ ይምላል። በመሃላው የፀናበትና ራሱን ያሸነፈበት ጊዜ ግን አልነበረም። ትዳሩን ያፈረሰበትን፣ ቤቱን የበተነበትን ሙያ እንዲህ እንደዋሃ እንዴት ሊሠናቡተው ይችላል?

ያስባል። ቢሮው ውስጥ ከተቀመጠበት ወንበር ላይ ሆኖ የዘረጋው መጽሀፍ ላይ ዐይኖቹን አፍጥጦ ማሰቡን ቀጥሏል። በሩ የተንጃኔ መሰለውና “ይግቡ?” አለ በጥርጣሬ።

በሩ ተከፈተ። ዐይኖቹን ግን ማመን አልቻለም። የውቢት መንፈስ በአብነት ተመሰሎ “አሁንም መድረክ ከምትላው የዶሮ መስፈሪያ ቆጥ ላይ ነህ?” እያለ ሊያፈገዘበት የመጣ እስኪመስለው ድረስ ዐይኖቹን አፍጥጦ ተመለከታት። “መንፈሱ” ፈገግ አለለት... ወደ እርሱም መራመድ ጀመረ... ቻርሊ ከመቀመጫው ፈጥኖ ተነሳ። “እንደምን አደርኩ!” ልብን ከሚሰነዩቅ ፈገግታ ጋር “መንፈሱ” ለሠላምታ እጁን ዘረጋለት... ቻርሊ ደመ ነፍሱን የሚንቀጠቀጡ እጆቹን ዘረጋ። ተጨባጩም ሞቃት ደም “በመንፈሱ” እጆች ውስጥ ሲርመሰመሱ ታወቀው። የጨበጠው አካል መንፈስ ሳይሆን ሥጋ ነው። የሞት ሞቱን ፈገግ ለማለት እየሞከረ “ጤና ይስጥልኝ፤ ... እንዴት ሰነበትሽ ወዳጄ?” አላት። በፈገግታው ውስጥ ግን ጥርጣሬና ስጋት ነግሶበታል። የዐይኖቹን መላኩደኝ ኒጣብ ትኩር ብሎ ተመለከታት።

ጩምቶ የያዘው የእጅ መጻፍ እንደጋለ ብረት በላቃጠላው በፍጥነት ለቆት "ተቀመጥ እመቤት" አላት ከልቡ ያልመነጨ የደላላ ፈገገታ ተላብሶ በጣኑ ወንበር እያመለከታት ፊት ለፊቱ ተቀመጦች ፀጥታም ሆነ።

በዚያ ፀጥታ ውስጥ አንዳቸው የአንዳቸውን ስሜት ለማወቅ የአንዳቸው በአንዳቸው ዐይን ውስጥ ጠልቀው ይበራበሩ ጀመርዞ ሲጋት፣ ጥርጣሬ፣ ፍርሃት በሁለቱም ዐይኖች ውስጥ ተመስገው በየልቦቻቸው የሚገደውን የፍቅር አላት ለማጻፈን ቃተቱን ቅጭም ካለው ገጽታቸው በደመናሰ በመካከላቸው ያለውን ረዥም ርቀት እየለከና የተጋረጡባቸውን እንደ ሺህ መሰናክሎች እየቆጠሩ ሊዘልቁት የማይችሉ መሆናቸውን ተረድተው ተሰፋ የቆረጡ ይመስላሉ። ያለ እንደበት ቀላጤነት፣ ያለ ቃላት አጨብጫቢነት ጭንቀታቸውን ተወያዩ።

ብዙ ብዙ ዘግይቶ የእጁን ጣቶች እያንዳንዱ "ያን እለት በደህና ገባሽ?" አላት ። ፈገግ ብላ "እንደጠየቅክኝ" አለችውና አንገቷን አቀረቀረች። ከንፈሯ ላይ የሚጫወተውን ፈገገታ ሲመለከትና እንደ ሩቅ ምስራቅ ለሰላሳ ሙዚቃ በጆሮ ገብቶ መቅኒ ውስጥ የሚቋጠረውን ለሰላሳ ድምጹን ሲለማ፣ ከውቢት ጋር የተፋጠጠ መሰለውና እንደገና ደግሞ መረበሽ ጀመረ። ስለ ውቢት ያለው ጥሩ ትዝታ ከመጨረሻዎቹ መጥፎ ትዝታዎች ጋር ተዘበራርቀው ታወሱት። ሊያሳያት ይጥር የነበረው የውሸት ፈገገታም ጭል... ጭል... ጭል ብላ ውድም እንደምትል የሻማ አላቂ ከገጽታው ላይ አልም አለች።

ቀና ብላ ስታየው ፈገገታው ፊቱ ላይ የለም። ግንባሩን ቅጭም አድርጎ ያስተውላታል። በአጭታ የተለወጠ ስሜቱን ስትመለከት ግራ ጋዴም ታወሰችትና ፈገግ አለች።

"ምን ያስቅሻል?" አላት የተቋጠረ ግንባሩን ፊትቶ እንደገና ፈገግ ለማለት እየሞከረ።

"ምን እያሰብክ ነው?" አለችው በአድራጎቷ እንደ ግፈር እያለች።

"አንቺን ካገኘሁበት ጊዜ ጀምሮ የየእለቱ ዋናው ተግባራ ግሰብ ብቻ መሆኑን ለደብቅሽ አልፈልግም። ካንቺ ሁኔታ ጋር የተያያዙ ብዙ ትዝታዎች አሉኝ። የሚያሰጨንቀኝ ነገር ግን ግሰቤ ሳይሆን በሀሊናዬ እንደ ጅረት ከሚፈለው የሀላብ ጎርፍ በእፍኝ ጨልፌ በለግሰበው ነገር ምንነት ለመገንዘብ አለመቻሌ ነው" አላት የውሸት ፈገገታው ጠፍቶ ትክክ እንዳለ።

አብነት ግንባሩን ቅጭም አድርጋ በጥርጣሬ ዐይን ትመለከተው ጀመርዞ የተናገረውን በጆሮ ለእጅ በል። ለላዳመጠችውም። በመጨረሻ ግን "የፍቅር አባዜ አንተንም አንበርክህ ይሆን?" የሚል ጥያቄ በአዕምሮዋ አቃጨለ።

"ግራ ጋዴም ስለ አንቺ ብዙ አጫውታኛለች። ስለንቺ በሰማሁ ቁጥር አጨነቃለሁ" አላት ፊቱ ላይ ያንጃበበውን ጭንቀት ለመደበቅ ሳይሞክር። አብነት የቻርሲ አንደበት ሊገልጽው ከቻለው በላይ ስጋቱን ከፊቱ ላይ አንጠብላች።

በል። ያቺ እብድኮ ሚስጥራን ሁሉ ከከዝላለት ይሆናል ብላ ስላሰበች። "ግራ ስለኔ ምን ነገረችህ?" ስትል ጠየቀችው። ትከሻውን ሰበቀና "እሷስ ሁሉን ነግራኛለች" በማለት መርዶውን በአደባባይ አረዳት።

"አንተን ታዲያ ይሄን ያህል የሚያሰጨንቅህ ምንድነው?" ለረዥም ጊዜ በዝምታ ተውጦ ከቆየ ባኋላ "አብነት፣ ልናልፈው የማንችለው በመካከላችን የተጋረጠ ትልቅ ተራራ ይታይሻል?... በግልጽ ለመናገር የሀብታም ልጅ ነሽ!" አላት።

"የቤተሰቦቼ ሀብት በሁለታችን መካከል ጣልቃ የሚገባበት መገንድ እንደሌለ ላረጋግጥላህ እወዳለሁ" አለችው በእርግጠኝነት።

"አየሽ አብነት፣ የንዋይ ፈተና ከፈተናዎች ሁሉ የላቀና በዋዛ የማይታለፍ ነው። በሁለታችን መካከል ያለውን የአስተዳደግና የአድኗር ልዩነት ስንምተው..."

የጀመረውን ሳይጨርስ አብነት አቋረጠችው። "እባክህን ይህንን ሀሳብ አትጨርሰው... ስለምትለው ሁሉ የማውቀው አንዳች ነገር የለም። ስለ አንተ አንድ ነገር ብቻ ማለት እሻለሁ።" ቻርሲ ደንገጠ። አብነት ቃሉን ከአኗ ለማውጣት ስትታገል ቆየችና "እወድሃለሁ!" አለችው በድፍረት።

ይህንን በማለቷ ሀፍረት አልተሰማትም። በዚያ ሰዎች ራዲን መግዛት እንደተሳናት፣ በባህሪዬዋ ፍጹም እንደተለወጠችና ራዲን እንዳልነበረች ታውቃለች።

"ለምን እውነትን እንፈራዋለን አብነት?"

"እኔ የማውቀው አንድ እውነት ነው ቻርሊ" ቃሉን እንደደግመው "ትሬልጋህ? እውድሃለሁ!" ይህን ቃሉን በቴፕሪከርደር ቀርጾ በረጋ መንፈስ እንደገና እንደታደገው የሚያደርጋት ቢኖር "አብጄ ነበር" እንደምትል እርግጥ ነው።

ቻርሊ አዘገገው "የወጣትነት መንፈስ የገንባ ቀን ዛሬ ላይ ቆሞ ግዩት አያስችልም። በሰሜኑ እየተገፋ የፊት የፊትን የአለቱን እንጂ ዘገይቶ ሊደርስ የሚችለውን የችግር ቁልል ግዩት የለምና። ያፈቀረ ወጣት የፈለገውን እስኪያገኝ የተመኘውን እጁ እስኪያስገባ ሰማይ መደጠጡ አይታለልም። ያ ግለት በርዶ አፍላ ጉልበት ተገጠፍጥፎ ሲያልቅ ግን ዐይኑን ገልጦ ማስተዋል ይጀምራል። ያይ ተስፋ ቆርጦ የለውንም ተስፋ ያጨልማል- ልክ እንደ ውብት" እያለ ሲያስብ ቆይቶ በመጨረሻ "አብነት! ስለ ልዩነታችን ጥላልሽ ምን ለማለት እንደፈለግሁ ገብቶሻል? ከትኩቶ ያሳደገሽን ስርዓት የምጠላው መሆኑን እንድታውቁው ነው! በሚይደይ ሰልፍ ላይ የትግላችን አንድ አካል ነሽ ብዬሽ እንደነበር ታስታውሻለሽ? ሃራ ስለአንቺ ከነገረችኝ በኋላ ግን መሳሳቱን ተረዳሁት። የምጠላው ሥርዓት አካል ነሽ! ፍቅር ደግሞ ከሰጋዊ ግንኙነት በላይ የመንፈስና የዓለማዊ አንድነትን ግድ እንደሚል ይሰማኛል..."

አብነት ልትቆጣጠረው ያልቻለችው አንድ የእላህ ስሜት ደረቷ ላይ ሲተናነቃት ተሰማት። "እና?" አለችው እየተቆነጠነጠች።

"እና ይህን አንድነት እንደምናስታርቀው አላውቅም" አላት፤ በእነጋገሩ ጠንክር እንዳለባት ገምቶ ለመለሰለሰ እየሞከረ።

"ግን አንድ ነገር ልንገርህ?" አለች አብነት እሳት መትፋት በጀመሩት ዐይኖቿ እየለበሰችው ። ቻርሊ ሁኔታዋ ሰላማረው መቀመጫው ላይ እንዳለ ወደ ጋላው አፈገፈገ።

"እንደሚገባኝ ልዩነቶቻችን አንተ የጠቀስካቸው ብቻ አይደሉም። አንድ ሺ ልዩነቶች አንድ ሺ መሰናክሎች አንዲ ሺ ችግሮች እንደሚገኙት መገመት አላቃተኝም። ይሁን እንጂ በዜ እምነት ፍቅር ተራራ የሚያዘለውን መሰናክል የሚያሻግር ጉልበት የውቅያኖስ ሰፋት ያህል የተዘረጋውን ልዩነት የሚያጠብ ምትገት ታላቅ የተባለውን ችግር የጉድፍ ያህል የሚያስንቅ ትዕቢት የማይቻለውን ሁሉ የሚያስችል የነፍስ ኃይል ነው" አለችው ከሚተናነቃት እላህ ጋር እየታገለች።

ቻርሊ ዘደረገ ከሱ ሲጋራ አወጣና ከብረት ጭር ከለከሰ በኋላ በረኸው ሳቡው አብነት የከብራቱን ጭስ ሽታ ለመካከል እጇን አራገዘች።

"በንድፈ ሃሳብ ደረጃ የምትይው ሁሉ እውነት ነው" አላት ሰውነቱን ዘና አድርጎ።

"እንዲያ ከዚያ ታዲያ ወደፊት ስለሚሆነው ዛሬ የሚያስጨንቅህ ምንድነው? ባንድ ነገር እርግጠኛ ነኝ... ከነቢያት ልጆች አንዱን አይደለህምና ነገ በፈተናው ማን እንደሚደክም ልታውቅ አትችልም" አለችው።

"ልክ ነሽ..." አለ ራሱን በመነቅነቅ ። ውሸቱን ነበር። ህይወት በዙ አስተምራዋለች። ከነቢያት ልጆች እንደ አንዱም አድርጋዋለች። በፍቅር ፈተናም ማን እንደሚወድቅና ማን እንደሚያልፍ በትክክል መገመት ይችላል።

"አንድ ነገር ደግሞ ልለምገህ! ውደደኝ ብዬ አልለምገህም። የፍቅር ጉልበት ከሰው ሰው ይጠናልና... የልቤ ስቃይ እንተን አልፎ አያምህም ይሆናል። ውደደኝ ብዬ አልለሁም። እንደወድህ ብቻ ተወኝ" አለችው በሚንቀጠቀጥ ደምጿ። እኛ ይህን ቢናገርም ቅሰሟ ግን በውስጧ እንደ ሸክላ ሲንከታከት የሴትነት ክብር እንደ እንቢይ ካብ ሲኖድ ይታወቃል። ሰውነቷ መንቀጥቀጥ፣ ፀጉር መቆም ሲጀምርም ከተቀመጠችበት ተፈናጥራ ተነሳችና ወደ በፋ ሮጠች።

ባለ ኃይሏ ሁሉ በሩን ከፍታ እየሮጠች የሀንገውን ደረጃ መውረድ ጀመረች። ሻይ ቤት በረንዳው ላይ የተደረደሩት እርቲስቶች እንደጉድ ይመለከቷታል። ግድ አልሰማትም። በሩ ላይ የተጋረጠውን አዎሩን ዘበኛ ገፍትራ እየተንደረደረች አስፋልቱን ተሻግረች።

ላዩን ባር ትይዩ ባለው የእስፋልት ጫርቢ ላይ ታክሲ ስትጠብቅ ነበር ቻርሊ የደረሰባት። ከንደን ያዝ ሲያደርጋት ከኔ የምትፈልገው ምንድነው?" ስትል ጮኸችበት።

ቻርሊ የሚናገረው ጠፍቶት እየተንተባተብ አብነት ምን እያደረገሽ እንደሆነ ታውቁያለሽ? ሲል ጠየቃት።

"አዎን አውቃለሁ" ፍትርን ከረገጠ ግንኙን ለረዳልን ከልታለህ ህጻና በሰ ሰው እየሸሸህ ነው አውራ" አለችው፤ ለትርጉም በገጠሰ የተበታተነውን ረገም ፀጉረን እያስተካከለችሁ

ቻርሊ ተገርጦ "አብነት፤ እስኪ የምትናገረውን ረጋ ብለሽ አስተውይ" አላት የልመና ዜግ ባለው ድምፅት።

"ውስጤን ገልጫ ባላይህ መውደድ እንዳሸነፈኝ ብናገርህ እንደ መገደድ ዳር አልባሌ ሲት ቆጠርከኝ..." የጀመረችውን ለመጨረስ አልቻለችም። ከገደን መንጭቅ በግብረተኛ እየሮጠች የቀመ ታክሲ ውስጥ ገባች። ቻርሊ ለትን በጁ ደፍኖ በመገረም ያስተውላታል። ምን ግድረግ እንደሚችል በውል አላውቀም።

ታክሲው ውስጥ አብነት ጭላቅላቷን ጭናቿ ላይ ደፍታ ፀጉረን እየጫች ግልቀስ ጀመረች። በሁኔታዋ የተገረመው ታክሲ ነጂ "ምንድን እመቤት?" አላት ጎርጎን ባለ ድምጽ።

"እይመለከትህምና ዝጋ!" ስትል ጫኸችበት። "መርሃባ ባንቺው መጀገዪ እዘጋለሁ" አላት በትህትና። ቀና ብላ ስታየው ራሱን የተላጩት አገንቆ ሙሉ ደረተ ሰፊ ወጠምሻ ነው። ቡጫ ቡጫ የሚያካክሉ የቀሉ ዓይኖቹን ግድት አስፈርቷት ገንብሶ አለች።

ከቀትር በኋላ አብነት ከሀገሩ ላይ ሆኖ ቁልቁል መገንባት ስትታኝ ሃራ ጋዴም ወደ ሀገሩ ስትገባ አየች። ልትረዳው ባልቻለችው ምክንያት ግን ሃራን ግንጋገርም ሆነ ግድት አልፈቀደችም። ስለቻርሊ እንዳትጠይቃት ሰግታ አሊያም የሃራ ግንጠንቀቂያ ስለሰለቻት ይሆናል።

የቢሮዋ በር ሲገኝ "እባክህ አምላኬ እኔን ያዝልኝ" ስትል አገተመተመች። ሃራ ገና በሩን ከመክፈቷ ላቋን ለቀቀችው አብነት ደገጠች።

"እሺ፤ ጉድገትህ ለክስ እንዲህ እይነቷ ጀግና ፍረሻልና" ብላም መልስ ላትጠብቅ ሃመቻት። "ቁጭ በይ፤ ሃራ" "ቅድምኮ ከቻርሊ ጋር ሌላና ፖሊስ እንደሚጫወቱ ሀገሩን ስትባረሩ እይቻችኋለሁ" "ቁጭ በይ፤ ሃራ።"

ቁቁቂቂ ቁቁቂቂ እውነተኛውን የሀይወት ድራግ በትግራውቲት ያ ሁሉ አይርሰት ሀገሩ ላይ ካለው የቡና ቤት መስተዋት መስኮት ላይ ይመለከታችሁ ክበረ። የተዋቀሉት ድራግ በመሆኑ ያላደነቀ አልነበረም ቁቁቂቂ..."

"ቁጭ በይ፤ ሃራ" "አቢ፤ ቢሮው ገብተሽ ምን እንዳልሸው አልጠይቅሽም። ለመሰማት የጎጃሁት እሱ ምን እንዳለሽ ብቻ ነው"

"ቁጭ በይ፤ ሃራ" ሃራ ወንበሩን ሰባ ተቀመጠች። አብነትም ወደ መቀመጫዋ ሂዳ በገምታ ተኮረለች።

"ምንድን አብነት? ምን እንዳለሽ ገገሪኝ እንጂ!" ጆሮዋ ቆመዋል "አብነት የጠየቀችትን ከገገሪቻት ቢያንስ ለላምንት ባቃ የምታስቅበት ትኩስ ወራ ይኖራታል።"

"ምንም" አለች አብነት ትከሻዋን እየሰበቀች። "እንዴት ምንም አብነት? ከኔ የምትደብቂው ሚስተር ሆንብሽ እንዴት?"

"እንደዚያ ሳይሆን ምንም የሚሠራልሽ ነገር የለም" "ይሠራልኛል፤ ገገሪኝ"

ገንዘብ ሲሰለቻት የሆነውን ሁሉ በዝርዝር አጫወተቻት። ሃራ መጀመሪያ በፀጥታ እየቆየች ግን ራሷን መቆጣጠር አስከላኛት ድረስ በሃት ትንኮተከት ጀመረ። ስትሰቅ ትናንሽ ዐይኖቿ ይጨፈናሉ፤ በቀጭን ሰውነቷ ላይ የተተከሉት ትልልቅ ጠቀቻም ላይና ታች ይዘላሉ። እንዴት ጎንበስ ሌላ ጊዜ ቀና እያለች ሰውነቷ አስከላገላለች ላቋን ቀጠለች።

አብነት በንዴትና በእልህ መጋል ጀምራለች። ግንባርን ቁጥርጥ ቅንድባን ሰብሰብ፤ ዐይኖቿን ፍጥጥ አደረገችና "ምን ያስቅሻል?" ስትል ጠየቀችት።

"ሃራ እንደ ወባ በሽተኛ የሚያገዝፈዝፋትን ላቅ እንደ ምንም ታግላ ካቆመች በኋላ ከዐይኗ የሚወርደውን እንባ በጣቶቿ እያደራረቀች "አይ አብነት!" አለች በመገረም።

"ማበደሽ ነው እንዴት ቤትዬ?" አብነት እንደሰሸቀች ጠየቀች።

“ያበድሽሰ አንቺ ወርቅሽን መጣል እንጂ አሁንግ ሌላ ምን ቀረሽ?”

አብነት ከመቀመጫዋ በፍጥነት ተነስታ እልህና ቁጭት ባረገው አንደበት “አንቺ የውሻ ልጅ፤ ይሄን ክፍል ለቀሽ ውጭ” ስትል አንባረቀችባት።

ሣራ ለአጭር ጊዜ ባለችበት ደርቃ ቀረች። የጓደኛዋ ፀጉር ቀጥ ብሎ ቆሟል፤ ደም ሥሮቿ ግንባሯ ላይ ፈጠዋል፤ ከንፈሮቿ ይንቀጠቀጣሉ። በርጋታ ከመቀመጫዋ ተነሳችና ግንባሯን ትጭም አድርጋ “ምን አልሽ?” ስትል ትናንሽ ዐይኖቿን እያቆለጨለጨች ጠየቀችት።

“ውጭ! ሁለተኛ ዐይንሽን ግየት አልፈልግምና ውጭልኝ!”

ሣራ ጋዴም በፈሰታል ይዛ የመጣችውን ባለ ፈር ጃኬት ከአብነት ጠረጴዛ ላይ በርጋታ ካስተመጠች በኋላ በርሳዋን ይዛ ተነሳች። ለአብነት ብዙ ልትነግራት የምትፈልገው ነገር ነበር። ከአብነት ጋር ብዙ መጫወት የምትፈልገው ጉዳይ አላት፤ ከአብነት የምትፈልገው ብዙ ነገር አላት። በውስጧ የታፈነው ቁጣ ግን ከዚህ ሁሉ በላይ ነበር። “አመሰግናለሁ” አለችትና ዐይኖቿ የቀጠሩት አንባ አብነት ፊት ከመዘርገፉ በፊት እየተጣደፈች ቢሮውን ለቃ ወጣች።

አብነት እየተንቀጠቀጠች መስኩኔ አጠገብ ሂዳ ቆመች። ቁልቁል ስትመለከት ሣራ ጋዴም አስፋልቱ ጠርጌ ላይ እንባዋን በመሀረብ እያደራረቀች ታክሲ ትጠብቃለች። የአብነት አንጀት በሀዘኔታ መንሰፍሰፍ ጀመረ። እንባዋ ግድቡን እንደጣሰ ዐይ ጉንጮቿ ላይ ይንደለደል ገባ። እዚያ በታ ላይ ቆማ ይህን ትርኢት ግዢ አልተቻላትም። የቢሮዋን ስር ክፍታ ደረጃውን እየተንደረደረች ወርዳ ወደአስፋልቱ ርጠች። ሣራ ጋዴም ግን አልነበረችም። የሀንገውን ምሰብ ተደግፋ ዐይኖቿን በሁለት እጆቿ ሽፈነችና ተንባቅሷል ግልቀቧን ተጠለች። በመጨረሻም ፀጉሯን እየጠፈችና እየተወላገደች ወደ ሀንገው መጥታ መፀዳሻ ቤት ገባች። የእጅ መታጠቢያውን የባንቧ ውሃ ከፍታ በእፍኛ ውሃ ከዘንቸለት በኋላ ቀና ስትል፤ በመስተዋት ውስጥ ምሰሷን እየች። የተበታተነው ፀጉር ግንባሯ ላይ ወርዶል። በደፈረሱት ዐይኖቿ ውስጥ ጭኔና እልህ ይንቀለቀላሉ፤ ውጭው የፊቷ ቆዳ ገርጥቷል፤ ከንፈሮቿ ደርቀዋል። “አምላክ ምናል ብትገድለኝ?” ስትል ድንገት ከጣራ በላይ ሮሽች።

ከሣራ ጋር ያሳለፈችውን የጓደኝነት ጊዜ ስታስታውስ ግም ተመልሰው የግይመጡት ድንቅ ዓመታት አንገበጧትና ራሷ

ረገመች። ሣራ መተኪያ የሌላት ጓደኛዋ ነበረች። ስለ ራሷ ስትናገርም “እኔ በፈተኛባት አቅጣጫ ያለከልካይ በነገራት እንደምትበር ወፍ ነፃ የሆንኩ ሰው ነኝ” የምትለው ታወሳትና በቅሬታ ፈገግ አለች። አሁንም ከአብነት እቅና ወጥታ በነገራት በረረች። ምናልባት ዛሬውኑ ሌላ የሴት ጓደኛ ትይዛለች፤ ግም በነገራት እስክትበር።

አብነት እንደተከሰች ወደ ቢሮዋ አመራች። ሣራ የነበረችበት ወንበር ላይ አባቷ ተቀምጠው ጠበቁት። ግር ብሏት የከፈተችውን በር እንደያዘች ባለችበት ቆመች።

“ግቢ” አሏት፤ ከፒጋቸው የሚትነሳለውን ጭስ ከፊታቸው ላይ በእጃቸው እያባረሩ። ከታቸውን ቢሯቸው ትተው በሸሚዝ ብቻ ነበሩ። ጥቁር ሱፍ ሱሪያቸውን የታጠቁትም በግንገቻ ነው። እንደከበዳት በርጋታ ሂዳ ወንበሯ ላይ ተቀመጠች።

“ለአጭር ጉዳይ ነው የመጣሁት። ከዚህ ቀደም ስለድርጅቱ በተነጋገርንበት ወቅት፤ ተቀራርቦን እንደምንሠራ ተስማምተን ነበር” አሉና በዝምታ ተመለከቷት።

ከዝምታቸው የአዎንታ ማረጋገጫ እንደሚጠብቁ ገመተችና “አዎን” አለች ራሷን እየነቀነቀች።

“ጥሩ፤ እ ... አዲሱን ሥራሽን ለድርጅቱ አንድ ውሳኔ በመፈፀም ትጀምሪያለሽ” አሏት።

የአብነት ልብ በፍጥነት መምታት ጀመረ።

“አዲሱ ሥራሽ... እ... የዚህን ድርጅት ጠበቃ አቶ ስዩምን ይመለከታል። ባለፈው ጊዜ እንደነገርኩሽ ይህ ድርጅት ያለሱ ምንም ግለት አይደለም። ሰውየው ተጓምር መሥራት የሚችል ችሎታና አቅም አለው። ይህ ድርጅት ደግሞ ይሄንን ምትሃታዊ ችሎታውን መጠቀም ይፈልጋል። በየሳምንቱና በየወሩ እየተከሰሰ ሕግ ፊት የሚቀርበው ድርጅታችን በጠበቃችን ብርታት ባይሆን ኖሮ ይቅር ያለፉትን በርካታ ዓመታት፤ እንደ ቀን እንኳን ተከፍቶ መቆየት ባልቻለም ነበር። ይሁንና ይህ ድርጅት ጠበቃውን እንደሚፈልግ ሁሉ ጠበቃው ደግሞ ከኔ የሚፈልገው ነገር አለ” አሉና በለበጣ መሣቅ ጀመሩ።

አብነት ትንፋሿን ሰብሰብ አድርጋ በመገረም ትመለከታችሁላችኋል።

“ይህን ፍላጎትን እንደ ህልም አድርገሽ ቁጠራው። ልጅን እንደርሱ ላለ ፈንጭና አባካኝ ሰው የማይሰጥ ጠንቃቃ አባት ስላለሽ ልትከራ ይገባል። በቀጥተኛ አነጋገር ጠባቂው አንቺን ማግባት ይፈልጋል!”

አብነት ትንፋሿ መቆራረጥ ጀመረ።

“ረጋ በይገባ ጠባቂው ምን እንደሚፈልግ አስቀድሜ አውቅ ስለነበረ በጥያቄው አልተደነቅኩም። ይሁንና በዚህ ጉዳይ መቃቃርና ሰውዬውን ማራቅ የለብንም። ሰዎች እንጂ ፊጋ በሬዎች ስላይ ደለን እንዲህ ዓይነቱ አደጋ በድርጅታችን ላይ ሲያንጃብብ ግምባራችንን ስትረን መላተም አይገባንም። ይህን ችግር እንዴት እንደምንገዛው ማሰብ አለብን። ‘ላምን ሲያልቡ ጨው እያላሱ ነው’ ሲባል እንደሰማሽ እገምታለሁ። ትክክለኛ አባባል ነው” አሉ ፈገግታቸውን እያጠገቧት ። በትምባህ ጭስ የጠቆሩና ውልግድግድ ያሉ ረኅኸም ጥርሶቻቸውን ማየት አስጠላት። ከአንደበታቸው የሚወጣውን ቃል ማድመጡም ሰቀጠጣት።

“የተመኘው እንደሚሳካለት እንዲገምት ፈገግታሽን አትንፈገው፤ ሊቀርብሽ መሞከሩ አይቀርምና ቅረቢው። ነገር ግን ምንጊዜም አንድ ነገር ከህሊናሽ መውጣት የለበትም። ከርሱ ጋር በሆንሽ ቁጥር ራሳሽን ልክ ቲያትር እንደሚጫወት ሰው አድርገሽ ቁጠራው። ሁሉ ነገር ልብ ወለድ መሆኑን አትዘንጊ።”

“ሲያጫውትሽ ተጫወትለት፤ ልብሽ ግን እየደጋገመ ይርገመው። ሲያሰቅሽ ገልፍጭለት፤ ልብሽ ግን በለበጣ ይሳቅበት። በእሣት እንደምትጫወቱ ግን አትርሺ። በመርዛው ልሣት እንዳያደነዝዝሽ ተጠንቀቂ። በነፍሱም በሰጋም ከርሱ መራራቅሽን ዘወትር አረጋግጧል። ያልተሞጣላት ተዋናይ ሆነሽ ያዘጋጀሽው ወጥመድ ውስጥ ራሳሽ እንዳትወድቁና የድርጅቱን ህልውና ከአደጋ ላይ እንዳትጥይ ግን ተጠንቀቂ!” አሏትና ፒፓቸውን እየመጠጡ ተነሱ።

አብነት ልትቃወማቸው አፏን ስትከፍት ሰሜቷን ተረድተው ቆም አሉና “አንድ የማስጠነቅቅሽ ነገር ደግሞ አለ። የምንሠራው ሁሉ ለድርጅቱ ህልውና መሆኑን እንዳትዘንጊ። በዚህ ግንኙነታችንም እንደ አባትና እንደልጅ ሳይሆን እንደ አሠሪና ሠራተኛ ራሳችንን መቁጠር ይኖርብናል። አሁን የሰጠህሽ ሥራ ትእዛዝ ነውና ያለ ጥያቄ፤ ያለ አንዳች ተቃውሞ መፈጸም ይኖርበታል!” ብለዋት እየተቆናጠሩ ከቢሮዋ ወጥተው ሄዱ።

የትምባህው ጭስ ቢሮዋ ውስጥ ይንሳፈፋል። ዐይኖቿ ደጡ ነፍሳቸውን በወፍራሙ ጭስ ላይ ይማልላሉ። ማድረግ የምትችለው ነገር የለም። እሷ የሁኔታዎች ተገዥ እንጂ በፈለገችበት አቅጣጫ ያለከልካይ የምትበር ወፍ አይደለችም። እናም በወጥመድ ውስጥ ያለች ትንሽ ወፍ የሆነች መሰላትና ከትከት ብላ በምሬት ሣቀች።

ሰባቱ የሰብሰባ ተካፋዮች ቡና የጠጠባቸው ፍንጃሎች ባደቸውን ረጅሙ ጠረጴዛ ላይ ተክለኩለዋል። ጠበብ ያለችው ክፍል በሲጋራ ጢስ ታፍፍላች። በዚያች ቢሮ ውስጥ ከየቲያትር ቤቱ የተወሰኑ ባለሙያዎች የሳንሱር ጣጣቸውን ጨርሰው የሚቀርቡላቸውን የቲያትር ጽሑፎች በመገምገም ሰቃታቸውን ያረጋግጣሉ። በባህል ሚኒስቴር ህንፃ ውስጥ።

የዕለቱ ስብሰባ ረዘም ላለ ሰዓት ያለማቋረጥ በመካሄዱ ባለሙያዎቹ የተሰላቹ ይመስላሉ። አንዳንዶቹ ያዛጋሉ፤ ይንጠራራሉ፤ ከፊሎቹ ደግሞ የፊዘዙ ዐይኖቻቸውን በመዳፎቻቸው እያሻሹ ጆሮዎቻቸውን ወደ ተናጋሪው ደግነዋል።

“ስብሰባውን ለማጠቃለል፣ በቀረበልን እንድ ተውኔት ላይ ለእምስት ጊዜ ተገናኝተን ቃለ ተውኔቱን በንባብ አዳምጠናል፣ ከተውኔት መመዘኛ ነጥቦቻችን እኳያ በመመልከት የተለያዩ አስተያየቶችን በማቅረብ የተውኔቱን ደካማና ጠንካራ ጎኖች መርምረናል...” አለ ሰብሳቢው ግንኙኛ እጅጉ። “በመሆኑም የማጠቃለያ ሀሳብ በመስጠት ስብሰባውን እንድንፈጽም አጠይቃለሁ።

የሚጽፍበትን ብእር ጭንቅላት በጥርሱ እየነከሰ ያዳምጥ የነበረው የሰብሰባው ፀሐፊ ቀበል አድርጎ... “እንደ እውነቱ ከሆነ ...የግል አስተያየቱን ለመስጠት ነው፤ ይህ ተውኔት ከተውኔት መመዘኛ ነጥቦቻችን እኳያ እንከን የሚወጣለት ለይደለም። የሴራ አነዳደፋ፣ የቃላት አጠቃቀሙ፣ የገፅ-ባህርያት አሳሳቢ፣ የገፅ-ባህሪያቱን የኢኮኖሚ አቋም በማያሻማ ሁኔታ አገላለፁ፣ የመቼት ጥያቄ አመላለሱ... እንደ እውነቱ ከሆነ... የግል አስተያየቱን ለመስጠት ነው። ...በሰሰት ያለው ሥራ ነው ብዬ እገምታለሁ” አለና ሰረቅ አድርጎ ቻርሊን በሀፍረት ተመለከተው። ቻርሊ ይህ ሰው የደራሲው የልብ ጓደኛ መሆኑን ያውቃል። ትላንትናም እንደ ቡና ቤት አብረው ሲጠጡ አይቷቸዋል።

“ባደረግናቸው ስብሰባዎች ላይ እንዲስተካከሉ ሃሳብ ያቀረብንባቸው ነጥቦች እንደተጠበቁ ሆነው ተውኔቱ ለህዝብ ቢቀርብ ብቃት ያለው ሥራ ነው ብዬ እገምታለሁ” አለ ወፍራሙ የሰብሰባ ተካታፊ ጢሙን በእጆቹ እያፍተለተለ።

ወላላ ድምጽ ያለው ለጭሩ ተካታፊ በበኩሉ ገርሮውን ጠራረገና ቀጠለ፤ “የደራሲውን ጥበባዊ አቀራረብ እያደነቅኩ ተውኔቱ ለህዝብ ቢቀርብ እደግፋለሁ”

“የኔም ሀሳብ አሁን ከተሰማው የተለየ አይደለም” ራሱ በራው ተናገረ። ... ቀጣዩ ተሰብሳቢ ምንም አልተነቃነቅም። ወደ ጣሪያው የሚትጎለጎለውን የሲጋራ ጭስ እያስተዋለ በፀጥታ ተቀምጧል። ግንኙኛ ጥቂት ቆይቶ “አበራ፣ አስተያየት የመስጠቱ ተራ ያንተ ነው” ሲል አሳሰበው። አበራ የሲጋራውን አመድ መተርከሻው ላይ አራገፈና “የምስጠው አስተያየት የለም” አለ በሰለቸ ድምጽ።

ስብሳቢው ወደ መጨረሻው የከሚቱ አባል ፊቱን መለሰ። ቻርሊ ግምባሩን እንደደጠረ ባደው ግድግዳ ላይ አፍጥጧል። ግንኙኛ ቻርሊ እንደ ቲያትር ቤት ውስጥ የሚሠሩ የማይጣጣሙ ባለሙያዎች ናቸው። እናም ተጠብብቀውና ተራራቀው ነው የሚኖሩት።

“ቻርሊ አስተያየትህን ብትሰጥ” አለ ሰብሳቢው በንቀት። ቻርሊ ዐይኖቹን ከተክለበት ግድግዳ ላይ ነቅሎ ሰብሳቢውንና ተሰብሳቢዎቹን ከገረመመ በኋላ፣ “ተውኔቱ ብቃት የለውም!” ሲል ባጭሩ አስተያየቱን ሰጠ።

“ምክንያትህን ብትገልጽ?” አለ ግንኙኛ ግምባሩን ቅጭም እንዳደረገ። ፀሐፊው በበኩሉ ብእሩን በቃለ ገብኤው መዘንብ ላይ እያነጣጠረ ተቆጠነጠነ።

“ምክንያቱም ፀሐፊ ተውኔቱ የተውኔትን ዓላማና ግብ አለማወቁ ነው። ጆረ እስኪ እናንተን መልጆ ልጠይቃችሁ ስለተውኔቱ ጥበባዊ አቀራረብ አብዝታችሁ ስትወተውቱ ምንም እንዳችሁ እንኳን ስለ ይዘት አለመተንፈሳችሁ?” እያንዳንዳቸውን ተራ በተራ አስተዋላቸው፤ መልስ የሰጠው ግን አልነበረም።

ቻርሊ ቀጠለ “ጥበብ በጥበብነቱ ብቻ ከተወሰደ ጥበብ የለኝ ነው ያለውን ደራሲ ትክክለኝነት እንጂ ስሙን አሁን ማስታወስ አልቻልኩም። የማንበረሰቡን ሀይወት የማይዳስሰጥ የዘመኑን ሰው ማሰራጨ ሀይወት መስተዋት ሆኖ የማያሳይ ጥበብ ጥበብነቱ ምን ላይ ነው?” ዐይኖቹ ደም መልበስ ከንፈሮቹ መንቀጥቀጥ ጀምረዋል።

“መድረኮቻችን እስከ መቼ ነው የአንድ ሺ ከአንድ ሌሊት ተረቶች መተረቻ የሚሆኑት? ጥበብ መቼ ነው ለደራሲው የገንዘብ

ውድቀትህን እንጥርጥር ነው ያልነኘን? ለመሆኑ የህይወት ውድቀት ምክንያት ምን እንደሆነ ታውቃለህ? ብድህ ብሎ ቆመ መናገሩን እንጂ ምን እንደሚል አያውቅም። የአዕምሮ ህመሙ ሲነሣበት እንደሚሆነው ሁሉ ዐይኖቹ ደም ለብሰዋል፤ ከንፈሮቹ መንቀጥቀጥ ጀምረዋል። ከሞተው ጎጆዬ ይልቅ የጥበብ ሞት ነው የሚቆጫኝ፤ ባክሰው ከቀሩት ልጆቹ ይልቅ ፍቅር ስትባከን ነው የሚያመኝ። ከባደው እንደቴ ይልቅ የእውነት ጤ ነው የሚጥለኝ። እንተ ሳትሞቅ የፈለህ የምሁር ጅምር፤ አትናገረኝ። አትና።” ከመጨረሱ በፊት በሁለት እጆቹ መጻፍት ጭንቅላቱን ግራና ቀኝ ግጥም አድርጎ በመያዝ “ራሴ ለፈነዳ ነው!” ሲል አቃሰተ። አጠገቡ የነበሩት ሁለት የሰብሰባ ተሳታፊዎች ደጋግፈው ከወንበር ላይ አስቀመጡት።

“ውሃ ውሃ እባካችሁ ትንሽ ውሃ፤ ሌላኛው ሰው በና ከጠጠባቸው ፍንጃሎች አንዱን አንስቶ እየተጣደፈ ከከፍሉ ወጣ። ቻርሊ ጭንቅላቱን እንደያዘ ጠረጴዛው ላይ በግምባሩ ተደፍቶ በፍጥነት እየተነፈሰ ያቃስቶ ጀመር። ጎንካላ በድል አድራጊነት ገዱ ፈክቷል። ተሳታፊዎቹ በድንጋጤ እርስ በርሳቸው ይተያያሉ። ከፍሉንም ሙሉ ፀጥታ ዋጠው።

ውሃ ሊያመጣ የሂደው ሰው በፍንጃል ሞልቶ ያመጣውን ውሃ ጠረጴዛው ላይ አስቀመጠና የቻርሊን ትከሻ እየተነቀ “ቻርሊ፣ ይህ ውሃ እያለ አነቃው። ቻርሊ ከጭንቅላቱ ቀና አለና ያለበት ቦታ የጠፋው ያህል ዙሪያውን ተመለከተ። ዘግይቶ ከኩቱ ኪስ ውስጥ ትንሽ ጥቅል አውጥቶ ሁለት እንክብሎችን በመጣለት ውሃ ዋጠ። ከዚያም በረከሙ ተነፈሰና ቆመ። ከጎንካላ ጋር ዐይን ለዐይን ተፋጠጠ። በጎንካላ ዐይኖች ላይ ድል አድራጊነት፤ በቻርሊ ዐይኖች ውስጥ ደግሞ በቀል ይንቀላቀላል። “አንድ ቀን ይለይልናል!” አለና ጥርሶቹን በሀይል አፋጭቶ በመጠጥ ኃይል ሚዛኑን መጠበቅ እንደተሰኘው ሰው እየተወላገደ ከፍሉን ለቆ ወጣ።

የባህል ሚኒስቴርን ሆነ ጠምዛዛ ደረጃዎች ወርዶ፤ የግራና የቀኝ እግሩን እያማታና እጆቹን እያወናጨፈ የአስፋልቱን መንገድ በመሻገር መንደሩን አቆራርጦ ለንጋተራ ሲደርስ ፊት ለፊት ወጻው የመጠጥ መቸርቸሪያ ግርሃሪ እየተጣደፈ ገባ።

ኒቂሴኮ የሀበኛ ልብጂን እንደለበሰች መቀመጫዋን እያጠረገች “ምን ልታዘዝ?” ስትል ከፈገገታ ጋር ጠየቀችው። “ደብል ቅጥር ነፍስ ገጻይ ቅጅልኝ!”

“የዚህ የጅን ቅጥል ስሙ ደግሞ አጠቃላይ...” እያለች ስትወረገገግ ሄጻ አልቀሉን ቀድታ አመጣችላት። ቻርሊ ገና ከእጁ እንደተቀበለ በአንድ ትንፋሽ ጨለሞው ሁለተኛውን ዙር ሲያሰቀጻ ከጥቂት ደቂቃዎች በፊት የዋጣቸው እንክብሎች ትዝ አሉትና ክትከት ብሎ ብቻውን ሣቀ። “ያልታደልኩ፤ ያልታደሉ” ፊቱን አማተባና ሁለተኛውን ዙር መለኪያ ለመጨረጥ ከከንፈሩ ጋር አገናኘው።

“በቻዎን ይሰቃሉ እንዴ እንኮዩ?”
“ከሌሎች ጋር ለመሳቅ ሳልታደልህ ኒቂሴኮ...”
“አረ እኝህ! የሰው መድሃኒቱክ ሰው ነው”
“አጥፊ መርዞም!”
“ቢሆንም ህልም ተፈርቶ ሳይተኛ አይታደርም። ሰው ያለ ሰው የደረቀ እንጨት ማለት ነው። ተቃጥሎ ከመክሰልና አመድ ከመሆን ሌላ ምን እጣ አለው? ምንም”

አጋር የሌለው ከርታታ ፍጡር መሆኑን አሳየችው። ከዚህ ጥቁር ሰማይ ቦታች፤ ከዚች ጥቁር መሬት በላይ አንድ ራሱን፤ ብቻውን ቆግሏል። ነፍሱ አጋሯን ፈለገች። በበድን ህይወቱ ውስጥ እስትንፋሷን እፍ ብላ የምትዘራበት አይዘህ የምትል ጓደኛ ፈቀደች። ሥጋው ግን በአልቀል ትንፍራሳች፤ ይጠጣል ያለማቋረጥ። ድንገት አጠነት ከአላዋ በዐይኑ ላይ ተደቀነች። ከርሷ ሊቆራኝ ወሰነ። ህልም ተፈርቶ ሳይተኛ አይታደርም እማይደል ያለችው ኒቂሴኮ!

*** *** ***

አጠነት ከሥራዋ ወጥታ ወደ ቤቷ ለመሄድ ታከሷ ፍለጋ ትጣደፋለች። አባቷ ቀደም ብለው መኪናዋን ይዘው ወጥተዋል። አንድ ሰው መንገዱን ዘግቶ ከፊት ለፊት በመቆም እንዳትራመድ አገዳት። ቀና ብላ እየችው - ቻርሊ! ቢሮው ባገኘችው ጊዜ ፊቱ ላይ ይነበብ የነበረው ንቃትና በራስ የመተማመን መንፈስ አይታይበትም። የሰለች፤ የደከመና ተስፋ የቆረጠ ይመስላል።

“ደህና ሰነበትሽ አጠነት?” ብሎ ለሰላምታ እጁን ዘረጋላት።
“መንገዱን ልትለቅልኝ ትችላለህ?” አለችው ግምባሯን ቁጥር አድርጋ እጆቿን እየሰበሰበች ። እልህ ይተናነቃት ጀምሯል።

“በቀደም እንዳሳዘንኩሽ ይገባኛል... ግን ምን ላድርግ?”
“መንገዱን ብቻ ልቀቅልኝ!” ገፍትራው ልታልፍ አሰበች።
“ይቅርታ ልታደርገልኝና የሆነውን ሁሉ ልትረገው አትችይም?” አላት ሀዘን በሰበረው ድምጽ። ተስፋ የቆረጠት ዐይኖቹ እየተንከራተቱ ሲማገገሙ ጨካኛ ረግጣው ልትሄድ አልቻለችም።

ሰረኸም ጊዜ በዝምታ ስትመለከተው ይተናነቃት የሰረው አላህ እየቀለላት የውሰጧ መንተክተክ የጀመረው ደም መቀዝቀዝ ሲጀምር ታወቃት። ዐይኖቿም የእንባ ሰላሳዎች መቋጠር ጀመሩ። የዘረጋውን እጅን በሚንቀጠቀጡት እጆቿ በዝምታ ጨበጠቻቸው።

የአስፋላትን ጠርዝ በመያዝ ከመንገደኛው ጋር እየተርመሰመሱ በዝምታ መጓዝ ጀመሩ። ብዙ ከሄዱ በኋላ “እንደሚገባኝ... አንቺን ልረዳሽ የቻልኩትን ያህል አንቺ እኔን ልትረጃኝ አልቻልሽም” ከልዩነታችን አንዱ... “የጀመረውን ባይጨርስ አብነት አቋረጠችው።

“አሁ... ቻርሊ! አሁንም ስለልዩነቶቻችን?”
“ስለ ልዩነቶቻችን መነጋገሩና አንዳችን የአንዳችንን የሀይወት ድክመት መገለጠ፣ የሰህተቶቻችንን ምክንያቶች በቅድሚያ ለመገንዘብና ልባችንንም ለይቅርታ... ለማንበርከክ እንደሚበጀን ታውቂያለሽ?” አላት የጎድን እያስተዋላት። “እኛ ስለ ልዩነታችን ማውሳቱ የሚጎዳን አይደለም። ቅድም ልነግርሽ የፈለግኩት አንቺ ለሀይወት አዲስና ገና ጉልበትሽ ያልተነካ፣ ሁሉን መጋፈጥ የምትችይ ደፋር ሴት ስትሆን እኔ ግን ሀይወትን እምፈራ መሆኔን ነው። ከሀይወት ልምዴ ሁሉን አጠራጠራለሁ። ዛሬ ዛሬ ግን በአንድ ነገር እርግጠኛ ሆኛለሁ። ለዓመታት የተቆለፈውን ልቤን ፈልቅቀሽ ከፍተሽዋል...”

ከዚያ በኋላ የተናገረውን በውል ለማዳመጧ እርግጠኛ አይደለችም። የድል አድራጊነት፣ የደብታ፣ የቁጭት ስሜት ተደበላለቀው መላውን ሰውነቷን አሞቁት። ጆሮዎቿ ከዚያ በላይ መስማት አላስፈለጋቸውም። ነፍሷ በውሰጧ ጨፈረች፣ ልቧ በሀሴት አጨበጨበች።

“ቡና ብንጠግስ?” አላት በዚያው የልመና ቃና ባለው ድምጽ። ቀና ብላ ዙሪያዋን አየች። አንድ ካፌቴርያ በር ላይ ደርሰው ነበር። እጅ ለእጅ ተያይዘው ወደዚያው በማምራት ቦታ ፈልገው በረንዳ ላይ ተቀመጡ።

ሁለቱም ቡና አዘው፣ አስተናጋጁ ይዘላቸው እስኪመጣ በጥቃ ተፋጠጡ።

አብነት የቀረበላትን ቡና እያማሰለች “ቻርሊ፣ በዚያን ቀን ለምን እንደዚያ ጨከንኩብኝ?” ስትል ጠየቀችው።

“ባለፈው ቀን ስለሆነው ሁሉ እንዳናነሳ ለምን ስለልነበረም?”
“እሽ፣ ከዚያ በኋላስ የት ጠፋህ?”

“ታሰራ ነበር” አላት፣ ባሻገር መንገደኛቿን እየተመለከተ።
“ትቀልላለህ?” በድንጋጤ ከተቀመጠችበት ለመነሳት ቃጣት።
“የዲሞክራሲ መብቶች ትቢያ በለበሱበት አገር ጀንቤ በውጣችና በጠለቀች ቁጥር እንደ ጥጃ መታሠሩና መፈታቱ ያስደንቅሻል? በተገናኘን ማግሥት ነበር የታሰርኩት!”

የጀመረውን እስኪጨርስ አልታሠገችውም። “እኮ በምን ምክንያት?” ስትል በጥያቄ ወጥራ ያዘችው።

“ሰዎችን ለማሰር ምን ምክንያት ያስፈልጋል? ፀረ- አብዮተኛ ነው የሚለው ጥርጣሬ ብቻ እንጠርጠሳ ለማውረድ በቂ ምክንያት ነው።

“እኛ እንዴት ለቀቁህ?”
“ማሰረኝ አልነበራቸውም። ኅትተው ፖሊስ ጣቢያ እንደወረወሩኝ ገፍትረው ደግሞ አሰወጡኝ” አለና በቅሬታ ፈገገ አለ።
“ግን አንተ እንደሚሉህ የአብዮቱ ጠላት ነህ?”

“እኔ እንኝ” አላት ትከሻውን እየሰበቀ። “እኔ ይህን አላውቅም፤ በአንድ ነገር ብቻ እርግጠኛ ነኝ። ሀገሪን እወዳለሁ-፤ ሀዘቦቼን አመልካችዋለሁ። ትከሻቸው ላይ የመርግ ያህል የተጫናቸውን ጭቆና አሽቀንጥረው ለመጣል የሚያደርጉትን ትግልም እደግፋለሁ።

“የእውነት ኮምፒሊት ነህ?”
“አዎ?”
“የየትኛው ድርጅት አባል ነህ?”
“እሱን ማንሳት ያስፈልጋል ብለሽ ነው?”
“ግን የምር ኮምፒሊት ነህ?”
“አዎን ነኝ”

ውሰጧ የተቀጣጠለው ድንጋጤ ፋታ እስኪሰጣት ጠብቃ “ቻርሊ! ለምን ኮምፒሊትነትህን እርግፍ አድርገህ አትተወውም?” ስትል የልመና ያህል ጠየቀችው።

“ከነፍሴ የተሞላደውን እምነት፣ ከደሜ የተቀላቀለውን ዓላማ እንደምትይው በፈቀድኩት ጊዜ ልጥለውና ባሻኝ ጊዜ ላነሳው አይቻለኝም። የሀዘቦችን ነጥብ እናጃለሁ። ለኔ ሀይወት ያለዚህ ተስፋ ትርጉም የለሽና ባይ ነኝ።

አላስጨረሰችውም። “ተሰስተሃል ቻርሊ! የሰው ልጅ ሀይወት ባይ የምትሆነው ፍቅርን ስትነፈግ ብቻ ነው!” አለችው እየተጣደፈች።

"ሐክ ነሽ" አላት ራሱን እየተቀናቀኑ ያለ አንዳች ሙግት እጁን መስጠቱና ሆላጊን መቀበሉ እየገረግጡ "ታዲያ ለምን ልመናዬን አትቀበልም?" ብላ ልትጠይቀው ስትዘጋጅ "እኔም ሐክ ነኝ!" አላት እየፈገገ።

"ሁለት ፍፁም የተለያዩ አመለካከቶች እንዴት ባንድነት ትከክል ይሆናሉ? እርግጠኛ ነኝ ከሁለት አንዳችን በተሳሳተ የህይወት መስመር ላይ ነን!" አለችው ግራ በመጋባት ሰሜቱን እየመረመረች።

"አይመስለኝም! በመደመር ስሌት አንድና ሶስት ወይም ሁለትና ሁለት ውጤታቸው ያው አራት ነው። ባንድ ጉዳይ ላይ እውነት ወደሆነው ውጤት ለመድረስም የግድ አንድ መስመር ብቻ መከተል የለብንም። እንደሚገባኝ ሰፊ ልዩነቶቻችንን ግቻቻል የምንችለው አንቺም የእኔን እውነት እኔም የአንቺን እምነት ስንቀበል ብቻ ነው" አላት አስተሳሰቡን ምን ያህል እንደተቀበለችው ለመገመት ዐይኖቿን ጠልቆ እየመረመረ። ለልመላሰችለትም።

"አየሽ አብነት! በሁለት አካል ውስጥ ያለተቃርኖ የሚጓዙ ሁለት ነፍሶች በታቸው ምናልባት በልብ ወለድ መጽሀፍ ብቻ ነው። የገሃዱ ዓለም ህይወት ግን... በየግእዝኑ በቅሪኔ የተወጠረችገ በልዩነቶች የታጠረች ነች። እንደምረዳው ፍቅር ህያው ሊሆን የሚችለው በክብር ልዩነቶችና ቅሪኔዎች ውስጥ ሲፈጠር በሚችለው አንድነት ነው። እየተግባባን ነው?" አላት ፈገግ እያለ።

"ስለ ዲያሌክቲክስ እየሰተግርከኝ ነው እንዴ?" አለችው በፈገገ። አንዳንድ ሣራ ጭላ ጊዜ ደግሞ ሠአለው አጎቷ ሲሉ ሰምታ እንጂ የምታውቀው ነገር እንኳ የላትም።

"የለም... የለም..." መናገር እስኪሳኘው ድረስ በላቅ ይንፈቀፈቅ ጀመር። ሲሰቅ እንደ ሣራ ጋዴም ዐይኖቹ ይጨፈናሉ። በዐይነ ጠርዝ ግራና ቀኝ ቆዳው ይሸበሽባና ውበቱን ያጎላዋል።

"ሐክ ከምንዘምን የምታሰጠኛ ነው የመሰለኝ" አለች አብነት እየሳቀች። የሚያንፈቀፍቀውን ሳቅ እየታገለ አቆመና "እሽንፈሻል! እኔስ እንደበቀደም ዕለቱ ርጠሽ ትሄጃለሽ ብዬ ሰግቼ ነበር" አላት። ሁለቱም ከግራ በላይ መሳቅ ጀመሩ። በካሬቴርያው በረንዳ ላይ የነበሩ ተሰተናጋጆች ሁሉ ፈታቸውን እየጠመከሱ በመገረም ተመለከቷቸው።

"ልዩነቶችን ግቻቻል ጀምረናል ግለት ነው። እምነትሽን ሳልጋብጥ እምነቱን ሳትቀበሉ ጥሩ ጅምር ነው" አለና የጠጠብትን ከፍሎ ብዙ ርቀት በእግራቸው ከተጓዙ በኋላ ተሰባብተው ተለያዩ።

አብነት ከሄደች በኋላ ቻርሊ ብቻውን ቆሞ ግሰብ ጀመረ። አንድ ታላቅ በደል እየፈጸመባት እንዳለ ሁሉ ከልብ አሰጥቶ ከብዙ ዓመታት በፊት ወብት የተናገረችው ትዝ አለው። "ይህን መልክ ቀናትህንና ሙያህን ወዳ ትዳር በምትለው ወህኒ ቤት የምትግቅቅህ ሌላ ምስኪን ሴት ፈልግ። እኔስ ከትብትብህ ተፈታሁ!"

"ይችን ውብ ልጅ በማትዘልቀው የፍቅር ንጻና እየመራሁ እግር ከወርቅ ወደምትታሰርበት ወህኒ የምንዳት ለምንድነው?" ሲል ራሱን ጠየቀ።

በአንድ ነገር እርግጠኛ ነው። የወጣትነት ስሜቷ ሲቀዘቅዝገገ የፍቅር ግለት ሲበርድገ አንድ ቀን ሐክ እንደ ወብት "... ፍቅር የጊዜ ጉዳይ ነው!" ብላው በእድሜዋም በኑሮ ደረጃዋም አቻዋን ፈልጋ ትሄዳለች። በፍፁቅ መቀለሉገ በትዝታዋ መንገብንቡ የአርሱ ፈንታ ነው። ቻርሊ ለራሱ አሸኞ።

በውብት የፍቅር ጦር ተወግቶ ገና ያላገለገመው አመጸኛ ልቡ ግን ያሻግው ጀመር። "ቻርሊ ገ አብነት የህይወት ጨው ስለሆነች መራራውን ህይወትህን አግፍጥባት። አዲስ እንደተወለደች የንጋት ጀንበር ብርሃንህ ናትና ጨለማውን ህይወትህን እደምቅባት። አብነት ከአልግዝገዝ ከእንቁና ከከበረ ሌላ የምትበልጥ ናትና ለደረትህ ሲሻን እድርገህ ተቀብባት። እስከመቼ ህይወትን ፈርተህ? እስከመቼስ ከፍቅር ሸሽተህ ትኖራለህ?" የቻርሊ ነፍስ መልሳ አንሰራራች። የሚፈራረትን ህይወት ጨከባት።

አብነት መንገሻ በዚያች እለት የወደቀችበትን ሳታውቅ የአርይታ ምሽት አሳለፈች። በነኛ ጥቂት ሣምንታት ውስጥ ብቻ በንቱን እየችው? ጭንቀትገ ፍርሃትገ ናፍቆትገ የጨለመ ተስፋገ ራሱን መጥላትገ ፍቅር እንዴት ያለ ሃይል አለው? በአንድ ጀንበር ብቻ ህይወት እንደ አደይ አበባ ፈከቶ በራላት። ራሳቸውን የሚያጠፉ ሰዎች ለአንዲት ጀንበር መታገስ ችለው ከአዲሷ ጀንበር ጋር የሚወለደው ቀን ምናልባት በህይወት ለመኖር የሚያጓጓ ገፁብረከትን ያመጣልናል ብለው አለግሰዋቸው ደነቃት።

ለርሷ ግን ልቧ ውስጥ የተሰነቀረችው ትንሽ የፍቅር ትንታግ እለት ተለት እየጋመች መላ ህይወቷን አፈካችላት። "ህይወት" ግለት

ትርጉሙ "ቻርሊ" ግለት ብቻ እስኪመሰሰት ድረስ ከአየሩ ጋር ተነፈሰችው ከፀሐይዋ ጋር ዋቅቷው

ቻርሊና አብነት እንደ ሁለት ቀዳይ ድንቢጦች የፍቅርን መዝሙር በየደረሰበት እየዘመሩ አንጻቸው ለአንጻቸው ብቻ የተፈጠሩ እስኪመሰሰሉ በአረፍት ቀናትና ከሥራ በኋላ የማይነጣጠሉ ሆኑ ከዋለበት ወለው ሠፈሩ ድረስ ሸኝቷት ሲመለስ ከእርሱ መለየቱን ትጠላው ጀመርዉ ነጣጥሎ የሚያሳድራቸውን ፍቅር የማያውቅ ጨካኝ ጨለማ እየረገመች ለእይታዋ እስኪሰወር ድረስ በዐይናቿ መንገዱን አሻግራ ትሸኘዋለች።

በክሊያ ከማር በጣፈጠ ጥቂት ቀናት ውስጥ ያሰጨንቃትና ያሰጋት የሰሪ አንድ ነገር የወጣ ሁሉ ግርጌሽ አብዝቶ ወደ ወላጆቿ ቤት መመለስ ነበር። ይህን በደስታዋ ውስጥ የተሰነቀረ ሳንካ ስታስብ ለአጭር ጊዜ ትሸበርና ወዲያው ደግሞ የሚመጣውን ሁሉ በቆራጥነት ለመጋፈጥ ከራሷ ጋር ትማማላለች።

ምዕራፍ ስድስት

አብነት ቻርሊን ከሰላላው አገቷ ጋር ለታስተውተው ወሰኝ። በርሷና በሰላላው መካከል ድብብቆሽ የለም። እናም የመጀመሪያውን ፍቅርን ከርሱ የምትደብቅበት ምክንያት አልነበረም። "አብነት! ወደ ሞትና ወደ ህይወት በሚወስድ መንታ መንገድ ላይ መቆምሽ ይሰማኛል..." ያላትን እያስታወሰች ወደ ህይወት የሚያመራውን ጎጥና መምረጧን ለታረጋግጥለት እጅግ ገንታለች።

የአንደኛ ደረጃ ተማሪ ሳለች ብዙውን ጊዜዋን የምታላልፈው በሰላላው ቤት ነበር። ነገራቸው የሚያስገርም ፍጥረት ነው። አጭር ሆኖ ከሰውነቱ ደልደል ይላል። በራው ከመሀል ግምባሩ በመነሣት እናቱን አቋርጦ ማጅራቱ ደርሷል። ከጆሮው በላይ ግራና ቀኝ ሽቦት የተዘራበት ጎፈሬው በወር አንድ ቀን እንኳን ለመበጠሩ ያጠራጥራል።

እቤቷ በመጣ ቁጥር ሁለት እጆቿን ካፖርት ከሆኖ ውስጥ ሸጉጦ ትናገሽና አስተዋይ ዐይናቿን እያርገጠጠ አስቂኝ ቀልዶች በማውራት ቤቷን ሁሉ በሣቅ ሲያገፈረፍር፣ ህይወት ያሸበሰችበት የሚመስለውን ቀዝቃዛ ቤት እንዲያደምቅ ከሰማይ የወረደ ከሚክ ይመስላት ነበር። ቤቷን በሙሉ በሌለበት "ጅምር እብድ" ስለሚለው እናቷ የወንድማቸው መሰደብ ይቆረቆራቸው እንደነበር ታስታውሳለች።

እቤቱ በሄደች ቁጥር አንጻች የደስታ ስሜት እየፈነቀለው ትናገሽ ዐይናቿን በደስታ እያቆለጠጠ "ቀደዋ ድንቢጥ!" ብሎ በመራራ ሆኖ በሁለቱም ብብቶቿ ስር እጆቿን አስገብቶ ወደላይ ያነሳትና ከደረቀ ላይ ለጥፎ በዝምታ ያስተውላታል። እሷ ግን በጅ ብላ ደረቀ ላይ አትረጋለትም። ባላት ሃይል ሁሉ በመንፈራገጥ ለማምለጥ ትታገላለች። ትግሉ ሲለለቸው በርጋታ ከደረቀ አውርዶ ዘወትር እሚቀመጥበት ሶፋ ላይ ያስቀምጣትና እጆቿን ከሱ ከቶ መንጎራደድ ይጆምራል።

ስዓሊው የሚኖርበት ቤት ስለት ከፍሎች ያሉት ሲሆን አንዱ የአንግግ ወቀሰያ፣ አንዱ መኝታ ቤት፣ ሌላው ደግሞ የሰላላ መሳያ ስቴዲዮ ነው።

ስቴዲዮው ውስጥ ጠንካራ ሽፋን ያላቸው በርካታ መጻህፍት ተበታትኑት ሰላላ የተሠራባቸው የፋይዚት እንጨት ቁርጥራጮች እዚህም እዚያም የአዲራ ልብሳቸውን እንደለበሱ ወዳድቀው ሳይ የሺና ጠርመሶች በየስርቻው ተንከባለው ስትመለከት የሰላላው ህይወት

ወዲያው ግን ወደ ቤት እየመራ አስገዥውና እንግዳ
ጠቅላይው ክፍል ውስጥ በአረጃት የሰፋ ወንበርች ላይ ተቀመጡ።
ሰዓሊው ጠላት አለበረደለትም ክር። “በሀገሪ ሰማይ ላይ ሞት
እንደዚህ ጥላውን ያጠለበትና ምድር ራሷ ደም ደም የተነፈገችበት ጊዜ
አላየሁም፤ በየመለክት ጨለማ!” አለው የተናገረው ለአብነት ይሁን
ለራሱ በውል አላወቀውም።

“አትጨነቅ ወንድም፤ ከጨለማው ባሻገር የጭቁን ህዝቦች
ብራ ቀን እንደሚወጣ ሞት ባረበበበት ሰማይ ላይ የህዝቦችን ብሩህ
ተሰፋ እንድ ቀን እንደምታይ አትጠርጥር” አለው ቻርሊ የአገጨን
ጢም እያቆተለተለ።

ሰዓሊው በመገረም ሲመለከተው ቆየና “በደም ባህር ከተዘፈቁና
ከአልቁት በኋላ የሚመጣ ብራ ቀን አይኖርም። ወንድም፤ ከፍጅት
በኋላ የሚመጣው ቀን የፈራረሱ ጎጆዎችና ምድር ሙሉ የምስኪኖችን
በድን የሚያስታቅፈን ጨለማ ቀን ነው። ይሄ የምትለው የማይጨበጥ
ተስፋ የኮሚኒስቶች መሸገገያ ነው።” አለው የሰፋውን ጠረጴዛ
እየደበደበ።

“ጦርነቱ ተጀመረ!” አለች አብነት በሃሳቧ ሁለቱ ተቃራኒ
አመለካከት ያላቸው ሰዎች ለፍልሚያ ሲዘጋጁ የሰነበቱ ይመስል ገና
ከመገናኘታቸው ፍልሚያውን መጀመራቸው አስደነግጣት። ሰዓሊው
ሰለሚናገረው ነገር ገድ የሌለውና ቻርሊም ግትር መሆኑን
ሰለምታውቅ ንትርካቸው ወዴት እንደሚያመራ በመግመቷ ስጋች።

“ኮምኒስቶች ከግንም ይበልጥ የሰው ልጅ ደህንነት ጠባቂች
የሽብርና የአልቁት ተቃዋሚዎች መሆናቸውን አታውቅም?” አለ
ቻርሊ በሰዓሊው ንግግር እየተቆጨ።

ሰዓሊው ፍቅፍቅ ብሎ መሳቅ ጀመረ። አብነት የምታደርገው
ጠፍቷት ግራ ተጋባች። “አምላኪ፤ እባክህ እርዳኝ። ምን ሲያቀብጠኝ
ነው እነዚህ ሰዎች እንዲገናኙ ያደረግኩት!” እያለችም ራሷን በጸጸት
ጅራፍ መግረፍ ቀጠለች።

“... እኮ በስንተኛው ክፍል ዘመን? በየትኛው የዓለም ክፍል?
ከታሪክ እንዳይባሉት ኮምኒስቶች ከረገጡት ምድር በላይና ቀይ
ባንዲራቸው ከተውለበለበበት ሰማይ በታች የሚታይ ነገር ቢኖር
የሆነውን ደም ብቻ ነው” አለ ሰዓሊው በርግጠኝነት።

“ይታው ያለ መስዋዕትነት የሚገኝ ድል የለም። ህዝቦችን
በባርነት ከሚገቡና ደግሞቸውን ከሚጠጡ ጨቋኞች ደግሞ በልመና
ነገትን መቀዳጀት ለሰማይቻል ኮሚኒስቶች ደግሞቸውን በየትግሉ መስክ
ማፍሰሳቸው እውነት ነው። ይሁን እንጂ ይህን እንደጠባት ደም
የሚረጭ የደጋጎች ደም አሸዋ ጠጥቶትና አየሩን አከርፍቶት የሚቀር
እንዳይመስልህ ለአልፍ አእሳፍ ድሆች ነገት የተከፈለ ሞጋ በመሆኑ
አንድ ቀን የህዝቦችን ብሩህ ቀን ይዞ ይመጣል። ይህን ደግሞ ታሪክ
ደጋግሞ አሳይተናል...”

ሰዓሊው አላስጨረሰውም። “ይህንን ታሪክ አትበለኝ!
በጎስቋሎች ደም የተጨማለቀ ታሪክ ታሪክነቱ የህዝቦችን ደም
አንጠፍጥፈው እየሳሱ ለደለቡ ኮሚኒስቶች እንጂ ለሌሎች ታሪክ
አይደለም። እና ጀብድ ሆኖ አያሰርክርም” ሰዓሊው ይህን ሲናገር
በቁጭት እየተንጨረጨረ ነበር።

“ኮምኒዝም ወፈራኑን የሚጀምረው ሰበአዊውን ፍጡር
በመደብ በመሸገሽን ለአንድ ሀገር እድገት መሠረት የሆኑትን የምርት
ማመንጫና መገልገያ መሣሪያዎችን በመዝገፍ በጋራ ባለቤትነት
እንዲያዙ ሲያደርግ ነው። አስተውል! ይህ አስተሳሰብ በቅድሚያ
የሚታገለው ግለኛ የሆነውን የሰው ልጅ ተፈጥሯዊ ባህሪ ነው።
ኮምኒዝም ጨርቁን ጥሎ የሚያብደው ደግሞ ይሄን ጠንባራ ዓላማውን
ከግብ ለማድረስ በአሸባሪነትና በወረራ የህዝቦችን ሰላም በማደፍረስ
ከቡር የሆነውን ሰበአዊ ፍጡር መጨፍጨፍ ሲጀምር ነው” አለ
ሰዓሊው አላህ እየተናገረው።

“ወዳጄ፤ ስለ ኮምኒዝም ከዚህ የክፋ ዘለፋዎችና ትችቶች
ተሰንዝረዋል። ከዚያም አልፎ እንደ ጥጂ ሲታሰሩና ሲፈቱ ኖረዋል፤
በፈላ ዘይት ተቀቅለው፤ በኤሌትሪክ ተጠብሰዋል። ይሁንና ኮምኒስቶች
ይሄን ሁሉ መስዋዕትነት መክፈል ቢገደዱም ግባቸውን መቀዳጀታቸው
አይቀርም። ለምን? የያዙት ዓላማ የህዝብ አላማ ነውና! የያዙት
እውነት የህዝብ እውነት ነውና!” ቻርሊ ሙግቱን ሲጀምር አሁንም
ሰዓሊው ጣልቃ ገብቶ አቋረጠው።

“የህዝብ እውነት አትበለኝ! አንድ ነገር ባረጋግጥላህ።
በምእራቡም፤ በምሥራቁም ዓለም፤ በየትኛውም አገር ፖለቲካ ውስጥ
“እውነት” የሚባል ነገር የለም። ቃሉን ለምን ታረክሰዋለህ? ይህ
“የህዝቦች እውነት” የምትለው ቀልድ የሚወለደው በፖለቲከኞች
ጭንቅላት ውስጥ ብቻ ስለሆነ አልቀበለውም!”

“ጋዜ፣ እንግዳ ቤትህ ሲመጣ የምትከተላቸው በዚህ ዓይነት ነው?” አለች አብነት የንትርኩን ውጥረት ለግርግብ።

በዓለው መደናገጡ ፊቱ ላይ እየታወቀበት “አ! ትልቅ ይቅርታ አብነት! ትልቅ ይቅርታ! አንተም ይቅርታ የኔ ወንድም። ከአብነት ጋር በመምጣትህ እንግዳ መሆንህም ተከላካይ። ስህተቱ እንኳን የኔ ብቻ ሳይሆን እንግዳ ይመስል እጅና እግርሽን አጣጥፈሽ የተቀመጥሽው ያንችም ነው።” አላት ግሳጺ በተቀላቀለበት እንደበት። “የኦሌትሪኩን ምድጃ ለኩሳሽ መከሰስ ብጤ አዘጋጃልን። የምትፈልገው ሁሉ እዚያው አለልሽ። እኔ ደግሞ የሚጠጣ ነገር ልግዛ። ተጫውቱ” አለና ሰፋው ሥር ተቀምጦ የነበረ አነስተኛ የመንገድ ቦርሳ አንጠልጥሎ እያፏፊ ወጣ።

አብነት ቻርሊን ቀና ብላ ስታየው በሃሳብ ጭልጥ ብሎ ሄደል። ህላቡ ከሰዓሊው ጋር ሲያደርግ በነበረው ክርክር መመሰጠን ገመተች። “ቻርሊ፣ ጋሼ በተናገረው ተቀየረክ እንዴ?” ስትልም ጠየቀችው። ከሃሳቡ እንደነቃ ራሱን ነቀነቀና “ለምን?!” ከምኒዝምን የሚነቅፋ ሰዎች ከሚናገሩት ከአሥር አንዱ ከ እውነት ነው።... ነቀፊታቸውን ማዳመጡ ደግሞ የኮምኒዝምን ድክመቶች እንድንረዳና ተግባራችንን እንድንመረምር ይረዳናል” አላት በፈገገታ።

“ቻርሊ፣ አንተ ግን ለምን ኮምኒስት ሆንክ?”

“አየሽ በሰዎች ሁሉ ገጽታ ላይ ብሩህ ፈገገታ ማየትን አመኛለሁ። ስለዚህም ለሰዎች ያለኝ ፍቅር ነው ኮምኒዝምን እንድወድ ያስገደደኝ”

“ኮምኒስቶችንና ተግባራቸውን ስትመለከትህ በሰዎች ላይ ማየት የምትመኘውን ፈገገታ ለምን እንደሚችሉ ታምናለህ?”

“አብነት! እውነቱን ለማወቅ ከፈለግሽ ሁሉም ነገር ተመሰግኑላቸዋል። ኮምኒዝም ከ የብዙ ጨካኝ ገዥዎች መጠቀሚያ ርዕዮተኛ ግለሰብ ሆኗል። ሁሉም በበጎ ግለሰብ ላይ ያነጣጠረ እምነት መሆኑን በማየት ያደብረብርበታል። ይህ ግራ ያጋባኛል። በርዕዮተኛ ግለሰብ ግን አሁንም የማልፍለት ግለሰብ ነው።”

አብነት ግራ የተጋባ ስሜቱን ተመልክታ ከልቧ አዘነችለት። “ቻርሊ እኔ የሚቀመስ ነገር እስኪገኝ ድረስ ለምን የሰለል ሥራዎቼን አትመለከትም?” በማለት የአጎቷን ሥራዎች እንዲመለከት ጋበዘችው።

ቻርሊ በማጨስ ላይ የነበረውን ሲጋራ መተርከሻው ውስጥ ደፈጠጠና አብነትን ተከትሎ ወደ ሚቀጥለው ክፍል ሄደ። ጠቢብ

ያለችው ስብደት ያልያዘችው ቅሪትን የለም። መጻሕፍት፣ የወዳደቱ ፋይዘቶች፣ መለሰተኛ ጠረጴዛ፣ በየግእዘኑ የተወጠሩ ጨርቆች፣ የቀለም ብልቃጦችና ቡርሾች...

መስቀቶቹን በርግጥ ገጹ ላይ ላይ ላይ እንዲገባ ካደረገች በኋላ በሥርዓት የደረደረችውን በፋይዘት፣ በካርድና በወረቀቶች ላይ የተሠሩ በርካታ የሰለል ሥራዎች ወደ ጠረጴዛው በማምጣት እንዲመለከታቸው ሰጠችው። ቻርሊ ሰለሎቹን እንደ በአንድ እያሳ መመልከት ሲጀምርም አብነት ጥላው ሄደች።

ይሁንና ሥራዎቹን እያገለበጠ ቢያረጋግጥም ቅርጻቸውንም ሆነ ማስተላለፍ የሚፈልጉትን መልእክት ሊገነዘብ አልቻለም። ሁልጊዜም በአብነትራክት ሥራዎች ተልእኮ እንደተገረመ ነው።

ጥቂት እንደቆዩ አብነት ተመልሳ መጣችና “ሥራዎቼ እንዴት ናቸው?” ስትል ጠየቀችው፤ በጀርባው ላይ ተገጠራርታ በጁ የያዘውን ሰለል እየተመለከተች።

“አብነቶቹን ሥራዎች በየትኛው አቅጣጫ መመልከት እንዳለብኝ እንኳን አልተረዳሁም” አላት በራሱ ላይ እየሳቀ። በግልጽነቱና አላዋቂነቱን ለመሸፈን ባለመጥከሩ ከልቧ እያደነቀችው ቀደም ሲል ከሰዓሊው ጋር የተወያየችባቸውን ሥራዎች አብራራችለት። ቀጥሎም “ዘር” የተሰኘውን ሥራ ያልሆነ ሥራ ለመመልከት ሲያሳ የሰለሉን ሃሳብ ራሱ እንዲመረምረው ትታው ወደ ሥራዋ ሄደች።

የአንቁላ ሳንድዊች አዘጋጅታ እንዳበቃችም እጇን ታጥቦ በፎጣ እያደረቀች ወደ ስቲዲዮው አመራች። ቻርሊ በዚያው ሰለል ላይ እንደተመሰጠ ስለአገኘችው ተገረመች “ቻርሊ፣ ይህንን ሰለል ወደድከው እንዴ?” ስትልም ጠየቀችው። አልመለሰላትም።

ዐይኖቹ ሰለሉ ላይ ቢያፈጡም እየተመለከተው እንዳልሆነ ተገነዘበች። አንዳች መንፈስ ነፍሱን እየተቆጣጠራት እንዳለ ሁሉ የፈጠጡት ዐይኖቹ እግረ ህሊናውን ተከትለው ኩብልለዋል። ትከሻውን እየነቀነቀች “ቻርሊ ምንው?” አለችው።

ከሄደበት ለመመለስ የፈጀበት ጊዜ ረዥም ነበረ። “ስለዚህ ሰለል ልታስረጅኝ ትችላለሽ?” አላት ገና ከአንቁልፋ እንደነቃ ሰው ሆና። ከሰዓሊው ጋር ብዙ ጊዜ የተወያየችበት በመሆኑ ሃሳቡን ለማብራራት አልተችገረችም። “እ... እዚህ ላይ ያው በሌጣ ትርጉሙ እንደምታየው ጠሬው ዘሩን በእጆቼ ዘግኖ ቁልቁል ሲበትን ዐይኑ ግን

በቅዱስ ደመናው ላይ ነው ተሰጥቶ ሀይማኖት ልብ ስለህ ብታስተውላቸው ተሰፋን ብቻ የተማመን ባዶ ዐይኖች ለይደሉም እምነት ይገባቸዋል፤ ርግጠኝነት ያይልባቸዋል። ሰማዩ ላይ የተገጠሙበት ደመና አንድ ቀን ዝናብ ሆኖ እንደሚወርደው ከአጥንቶቹ ላቡን ዉምቆ ያስሰለሰውን ግላና፣ ከጥሪቱ አግጦ የሰራውን ዘር በተለም አልባ ቀለሙ እንደሚያቀልጥው የበቀለውም እንደሚያሸጉ ያሸተውም እንደሚያረራ እምነት ለሰው የወዙ ሙጣዎ እንደማይመነገጉ ድካሙ ከንቱ እንደማይቀር ተማምዷል።

በገለጻዋ የሰለለው ፎቶ ኮፒ የሆነች ያህል እየተሰማት ቀጠለች። “እንደ ምታውቀው ዘር የትውልድ ምሳሌ ነው። አያቶችን ልጆቻቸው እነርሱት መሰለው፣ እምነታቸውን፣ ባህላቸውን፣ አኗኗራቸውን፣ ቋንቋቸውን፣ ለተፈጥሮና ለህይወት ያላቸውን ከአድሚ የተከበተ ልምድ ይዘው እንደሚበቅሉ፣ እንደሚያሸጉና እንደሚያረሩ ተሰፋና እምነት አላቸው። አባቶቻችን በኛ ላይ፣ እኛም በልጆቻችን ላይ የሚኖረን ተሰፋና እምነት ይሄው ነው። የህይወት ፈርጅ ባይካፍ እንዲቀጥል” ስትል ገለጻን አጠናቀቀች።

ቻርሊ ፈደል። ዐይኖቿን ተሰፋ በዘለት የገበሬው ዐይኖች ውስጥ አስርን በውስጣቸው ጠፍቷል። ስለሌ ለህይወቱ ውስጥ እንዳት ትርጉም እንዳለው የጠረጠረችው አብነት “ቻርሊ ደከመህ?” ስትል ጠየቀችው። ስለሌን በገገታ ጠረጴዛው ላይ አስቀምጦ በረዥሙ ሲተነፍስ ሰዓሊው ገርብባ ያለውን የሰላን በር ከፍቶ ገባ። እን ቻርሊም ከስቲዲዮው ወጥተው ተቀላቀሉት።

በቦርሳው ያመጣውን የቢራና የሰላሳ መጠጥ ጠርሙሶች ጠረጴዛ ላይ እየደረደረ “ቤት እንዳልቆየህ ተሰፋ አለኝ... ከተማው አሁንም በአመጸኞቹና በወታደሮች እየታመሰ መሆኑን ሰግኑ” አላቸው። አብነት የጀመሩት አታካሮ ይቀጥላል ገባ ስለሰጋች ያዘጋጀችውን ሳንደግች በፍጥነት አቀራረባ ለነርሱ ቢራ ለራሷ ለሰላሳ ቀላች።

የቀድሞውን ውይይት አቅጣጫ መቀየር ስለነበረባት “ቻርሊ ሥራዎችህን ለረዳህ አልቻለም።” “ዘር” ከሚለው ሥራ በስተቀር ሌሎችን በየትኛው አቅጣጫ እንኳን ግዮት እንዳለባት አላወቀም። አለችው አንቷን። ሰዓሊው ከትክት ብሎ ሲለት ቻርሊ ምግብን እያላመጠ አቀርቆ ቀረ።

“አለመቻሉ ሆኖ ሥራዎቼን ለምች ለረዳህ አይችለም። ባደኛሽም ለረዳህን ባለመቻሉ አልደትም” አለ ሰዓሊው ቢራውን ተጎንግቶ ልፋን እየጠራረገ።

“የሥነ-ጥበብ ፋይዳም ዜር የሚሆነው እዚህ ላይ ነው። በጠቢቡና ጥበቡ በቀረበለት ሕዝብ መካከል ለኖር የሚገባው የመግባቢያ ድልድይ ከተናደ የጠቢቡ ጥበብ ባከፈል። የጥበብ ሥራው ከማህበረሰቡ የአኗኗር ልምድ፣ ስነ-ልቦናዊ አመለካከትና ባህል ስለሚያረጋግጥ ተመልካች እንጂ ተርጓሚ፣ አፍጣጭ እንጂ አድናቂ አይኖረውም” አለ ቻርሊ ያለይሉኝታ። አብነት ሰዓሊው ይናደዳል ብላ ጠብቃ ነበር። የተገቢጠሽ እግሩን እያገላ ከግራ በላይ መሳት ሲጀምር በሀፍረት ተሸግቀቀች።

“እንዴት ያለሽው ጡንቻ ራስ ነህ እባክህ?!” ቀድሞ ነገር የከያኒ ድካም መች ተርጓሚና አድናቂ ግግንት ሆነና?!” እየሀ የእውነተኛ ጠቢብ ህልሙ፣ ለሥራዎቹ ትርጉም የሚሰጡ ደቀመዛሙርት ወይም በቀለሙ ድምቀት የሚፈኩ አድናቂዎችን ግፍራት አይደለም።

“እንዲህ ዓይነቱ ከያኒ ብሩሹን ቀለም ባጠቀሰ ቁጥር የሚታየው የተፈጥሮ እውነታ፣ የህይወት ምንነት ሚስጥር ሳይሆን የአድናቂዎቹ በግርምት የፈጠሙ ዐይኖችና የተርጓሚዎቹ ምናብ አድማስ ብቻ ይሆናል። እዚህ ቦታ ላይ ጠቢቡ ከራሱ እምነት ይርቃል፤ ከእውነታ ይሸሻል። ከያኒ ከማህበረሰቡ ባህል፣ ስነ-ልቦናዊ አመለካከትና ከፖለቲካዊ ተጽእኖ ውጭ በራሱ ዓለም ውስጥ ለእውነታ፣ ለህይወት ፣ ለራሱና ለብሩሹ ታማኝ ሆኖ መቆም አለበት” አለው ሰዓሊው በትናንሽና ብልጣብልጥ ዐይኖቹ እያሸገጠጠው።

ቻርሊ ግንባሩን ቅጭም አድርጎ ሲያዳምጠው ቆየና በብርጭቆ ከሞላው ቢራ ተጎንጠለት። አብነት ብሽቂቱን እያጠበቀች እንደሆነ ተረዳችና ፈገገ አለች።

በርጭቆውን በሁለት እጆቹ መሀል እያሸከረከረም “የምትለው ጋሉ እውነት አይደለም።” እኔ የሥነ-ጥበብን ዋጋ የምመዝኘው ለማህበረሰቡ ንቃት በሚሰጠው ፋይዳ ብቻ ነው። የማህበረሰቡን ጆሮ የማይኮረከር፣ ቀልቡን የማይሰጠና ዐይኑን የማይወጋ ጥበብ፣ ጥበብ ነው ብትለኝ እንኳን ጥበብነቱ ለጠቢቡ ብቻ እንጂ የህዝብ ቁብ አይደለም” አለና ተጋፈጠው።

ጠርቱ በዚህ መልክ ይዘቱን ለውጥ ቀጠሎ እነርሱ በአሁን
በገደት እየጠፉ በሃገር ጥይት ሲጠጠዙ፤ አብነት በየትኛውም ደቂቃ
በዙጠ ሊቀጣቀሙና በቢራ ጠርሙስ ሊፈራከሱ ይችላሉ እንዳሉት
የመሄጃቸው ሰዓት ስለተቃረበ ለመሰናበት ተነሱ።

ሰዓሊው ውጭው በር ድረስ ሲሸኛቸው የቻርሊን እጅ
እንደወለዘ እንዲህ አለው። “በህዝቦቿ ደም ከቅኝ ገዢዎች መገገጥ
የተተፋቸው አፍሪካ ገና የዲሞክራሲ ጀንበር ሲፈነጥቅግት በኮምኒዥም
ሰም በየማእዘኑ በወታደራዊ አምባገነኖች ጫማ እየተረገጠች መድግቷ
ያሳዝኛል። የሀገሪ አጣም ከዚህ አላለፈም። አዝናሉ። ለዚህ ምስኪን
ሀዝብና ለዚች ላልታደለች ሀገር አዝናሉ። ሀዝቡ ለአንዲት ጀንበር
የነጻነት አዦር ለመተንፈስና ለአንዲት ቀን እንኳን ጠግቦ ለማደር
አልታደለም። ሀገሪቱ የልጆቿን ደም እየጠጣች ወልዳ ለመብላት እንጂ
አሳድጋ ለወግ ለማድረስ አልቻለችም። እንዳንድ ጊዜ ሳሰበው ተረግግ
ይሆን? እያልኩ አወሰኝለሁ።”

“የህዝቡ እጅ አመድ አፋሽ ነው። የታሠረበትን የእጁን ገመድ
በጥሶ አንዱን ሥርዓት ሲሰብር ቀጣዩ ሥርዓት የብረት ሰንሰለት
ያጠልቅለታል። በትግሉና በደሙ የሰንሰለቱን ቀለቦች ፈልቅቆ ነፃ
ህዝቡ ነኝ ብሎ ሲሆን ሌላኛው ሥርዓት የአግራሙቅ ገፁ ለብኩትን
አንጠልጥሎ ከተፍ ይላል። የህዝባችን አጣ ይሄው ነው። ለኋላ ሲል
እየወለሰበት፤ ሊነሳ ሲል እየጠለፉት፤ ሊጎርስ ሲል እየጠቁት፤
ከባርነት ወደ ባርነት ተቀባብሎት። ከወለማ ወደ ወለማ ነዱት።”

አብነት ሰዓሊው ሞቅ ሳይለው እንዳልቀረ ገመተች። ቻርሊ
በመገረም ከግፍጠጥ ሌላ የሚናገረው አልነበረውም። ሰዓሊው ፍጹም
ተስፋ የቆረጠ ይመስላል።

“እና አርቲስት ኮምኒስት፤ በኮምኒዥም የምትመኘውን ብሩህ
ቀን በእድሜህ እንዳትጠብቀው” አለና እጁን እየወዘወዘ በመወለድ
ተሰናበተው።

አብነት ወደ ኋላ ቀረት ብላ የሰዓሊውን እጅ እንደያዘች
የገብቆክታ ያህል “ጋሽገይ ወደ ሞትና ወደ ህይወት ከሚያመራው
መገታ መገንድ የህይወትን ጎዳና የመረጣኩ አይመስልህም?” አለችው
ዐይን ዐይኑን በመመልከት።

በሰከንዶች ክፍልፋይ ፍጥነት ዐይኖቹ ውስጥ የመሸንፍ፤ ተስፋ
የመቆረጥና የመታከት ስሜት ሲያንጃብብ ተመልክታ፤ ተስፋ
እንደቆረጠባት ገመተችና ደነገጠች። ሰዓሊው እጇን እንደያዘ ጠልቀው

በሚያደት ሰይፍቱ በርሀራህ ሲመለከታት ቆየና “ድንበጥየ፤
እግዚአብሔር ከአንቺ ጋር ይህን!” አላት። ጎንጎም በመገፈስ አንድ
እንደግይሆን የተነሳ ያህል ዐይኖቹ ለአፍታ የእንባ ዘለላዎች
አንጠለጠሉ። ዘለላዎቹ ከመውደቃቸው በፊትም ጀርባውን አኩር
እየተጣደፈ ወደ ቤቱ ገባና በፋን በዝግታ ዘጋው።

ሰኔ ግም አለ። ሰማዩ በሆጭ ወፍራም ደመና ተሸፍኗል።
ከረምቱ ፊትን ካወረገው ሰማይ በታች እያዳገጨ በሚያልፈው
ቀዝቃዛ አዦር “ገዛ” እያለ ያስፈራራል። እንደ ቅዝቃዜውና እንደ
ሰማዩ ከርፈሪ ግን ህይወት ደንግግ አላሸለሰችም። እንደወትሮ
በጥይት ፍጥነት ትበራለች።

መተላለፊያው መንገድ በመንገደኛው ዝብርቅርቅ እንቅስቃሴ
እንደተሞላ ነው። ሁሉም እየተጣደፉ ይሮጧሉ... ይሄዳሉ፤ እርስ በርስ
አይተያዩም ይሄዳሉ... ይሄዳሉ... ይሄዳሉ። ቆሞ ላስተዋላቸው
ተማክረው ያበዱ እስኪመሰሉ ድረስ በመሄድ ቀልባቸው ጠፍቷል።

አብነትና ቻርሊም ታክሲ ከመጠበቅ በአግራቸው መጓዝን
ሲለመረው የአስፋልቱን ጠርዝ በመያዝ ከትርምሶ ተቀላቅለዋል።
ከበቅሉ ቤት እስከ ጎተራ ያለው መንገድ በሰው እንደተወሰነቀ ነው።
ጎተራ ደርሰው በስተግራ በመታጠፍ መጓዝ ሲጀምሩ ግን ትርምሶ
እየቀለለና ትፍግፍን እየዘረዘረ ሄደ።

አብነትን አንድ ነገር በሀሊናዋ እየተመላለሰ ፋታ ነበቷታል።
ቻርሊ “ዘር” የተሰኘውን ሥራ ሲመለከት ያን ያህል የተመሰጠውና
መገፈሱ የተሸበረው ለምን ይሆን? ቀና ብላ እየቸው። በብዝሃ ባሉት
ዐይኖቹ የሚጓዝበትን ጎዳና ባሻገር እየተመለከተ በርጋታ ይራመዳል።

“ቻርሊ፤ ቅድም ዘር የሚለውን ሥራ ስትመለከት እንደዚያ
የተመሰጠኩ ለምንደኛው?” እየፈራችና እየተባች ጠየቀችው። ለረክም
ጊዜ መልስ አልሰጣትም። በመወረሻ ግን ለራሱ እንደሚነጋገር ዓይነት
ከንፈሮቹ ሲነቃነቁ አስተዋለች “ዘር!”

ከፊቱ መጥቆርና ከሰውነቱ መወራወት አንድ ነገር ሲነግራት
እንደፈለገና መፍገር የፈለገውን ነገር እንዳይናገር ግን ከውስጡ
የሚታገለው ኃይል እንዳለ ስለተረዳች በፀጥታ መጓዝ ጀመረች።
“አባቴ አገራው ከእድሩ ታዛዥ ከሸንገው የጥላ ስብሰብ ያራቀው
የድሆች ድሃ የሆነ ምስኪን ፋቂ ነበረ...” አላት ትንፋሹን ሳግ
እያፈነው።

"ትቀልጻለህ?" ልትለው አሰብኛል ቀና ብላ ፊቱን ስታይ ገደብም ራትና በጥላቻ መጥቆናን በማየቷ በዝምታ የጀመረውን እንዲጨርስ ተወችው።

"ፋቂ ታውቂያለሽ አብነት?"

"ፋቂ?!" አይ አላውቅም፤ ሲባል ግን አሰማለሁ" አለች እየተጠራጠረች።

"ፋቂ የከብት ቆዳ በጨው እጅሎ፣ የቀርከህውን ግንጣይ በጥቁር አለት ላይ ስሎ ... ከጠነባ ቆዳ ታግሎ፣ የሚኖር ፍጥረት ነው። እንደ አላማ አለያም እንደጅብ ግልገል ጥንብ ለጥንብ ሲፍገመገም ህይወቱ የምታሸልብ የሰው አንድ አሰሪኛ ሰው ነው" አላት በቁጭት እየተንጨረጨረ።

"እና አባትህ ፋቂ ነበሩ?"

"አዎን ነበረ..." በምጸት ሣቀ።

"ታደሰህ!" አለችው በፍጹም ቅንነት ። ግምባሩ ቅጭም እንዳለ ዞር ብሎ ተመልክታትና "እያሸፍሽ ነው?" ሲል ጠየቃት።

"አረ አላሸፍኩም... ለምን?!" የፋቂም ልጅ ሆንክ የጋይለት ለኔ ጉዳይ አይደለም። የኔ ጉዳይ ሰው ሆነህ ከመፈጠርህ ላይ ብቻ ነው!" አለችው ፍርጥም ብላ።

ጥርጣሬ ባዘሉት ዐይኖቹ እያስተዋለት "ጀርዎቼ የሚሰሙትን ግመን ይቸግራቸዋል አብነት... ከምን አይነት ቤተሰብ የተገኘሽ ሰው መሆንሽን ሳሰበው አሁን የምትናገረው የነፍሰሽን እውነት መሆኑን መቀበል ያስቸግረኛል። ምክንያቱም ሰው እንደ አስተዳደጉ ያሰባል ብዬ ስለምገምት ነው" አላት ጥርጣሬ በጎላበት ድምፅ።

"እንግዲህ ዜጋ ቻርል! ደግመህ ደግመህ የቤተሰቦቼን አስተሳሰብና እምነት በኔ ላይ አትለጥፍብኝ። የሀብታም ልጅ ስለሆንኩ ድህንና ድህነትን መጥላት አለብኝ ማለት ነው?"

እንደገና በዝምታ ሲጓዙ ቆዩና አሁንም ቆም ብሎ "አብነቴ? አንቺ ተርቦሽ ታውቂያለሽ?" ሲል ጠየቃት።

"አልተራብኩም" አለችው በርግጠኝነት። የመንገሻ የኔህ ልጅ ማለት ምን ማለት እንደሆነ ስለማያውቅ አይፈረድበትም ስትል አሰብኛል ፈገግ አለች።

"ጥጥራቸው ነገር አጥተሽ በርዶሽሰ ያውቃል? ወይም ... የጥጥራው ግን አጥተሽ አገሮችሽ በቀን ሀሩርና በምሽት ቁር ተቃጥለውና ተካግትረው ያውቃሉ?"

"አይ አረ በጥራሽ!" አለችው የጥያቄው አቅጣጫ ወዴት እንደሚያመራ ለመገመት እየሞከረች።

በረኝሙ ተነፈሰና "ታደሰሽ" አላት። "አንቺ ድህነትን እንደጥሩ እድል ብትቆጥሩ አልፈርድብኸም። ከሰይፍ ስለት የሰላ ጥፍሩ አልጧጠሽም፤... ከጦር የሾሉ ጥርሶቹ አላገኩሽም፤ ነጻድ እላቱ አልፈኸም። እና አይፈረድብኸም አብነት። ተፈጥሮ ከለገሰችን በረከት ጣፋጭ ጣፋጭን እንጂ መራራዋን አልቀመሰሽም። ግማሽ ህይወት እየኖርሽ በመሆኑም ድህነትን ብታሞክሻ አልፈርድብኸም" አላት። የተፀፀተም ፣ የቀናም፣ የተናደደም ፣ ተስፋ የቆረጠም ይመስላል።

"የብዙዎቻችን ችግር ከ ህይወትን እንዳለች መቀበል አለመቻላችን ነው። እንደሚገባን መንፈስ ሰባራና አልሸኞችም የምንሆነው የፍላጎታችን መጠን፣ ጣራና ድንበር ስለማይኖረው ብቻ ነው። አየህ፣ ድህነትም እንደ ሀብት ህይወት የጣለችልን እጣ ነው። ድንቁርናም እንደ እውቀት፣ በሽታም እንደ ጤንነት፣ መልክ ጥፋነትም እንደ ውበት የተፈጥሮ ድልድል ነው። ባለገና በሆነው ሁሉ ልንኮራበት እንጂ ልናማርር አይገባም" አለችው የበታችነት ስሜቱን አጥቦ ሊወሰዱ የሚችሉ ቃላትን በመምረጥ እየተጨነቀች።

የተጨማሪው ፊቱ በአፍታ ፈክቶ ክትክት ብሎ መሳቅ ጀመረ። እንዴት ያለው ድንቅ ፍጥረት ነው ስትል አሰብኛ አብነት። አለት ተለት ከነፍሷ የሚሞሃደው ነፍሱ መላ ህይወቷን ለውጦ ልቶ ፍጥረት አድርጓታል። ዐይኖቿ ጠልቀው እንኳን አያዩትም። እየሟሟ የሚያልቅባት ይመስላታል።

"አይ አብነት! የምትይው ቢጠፋሽ ድህነትና ድንቁርናም ሊኮራባቸው ይገባል አልሸኝ?!" ሰፊው ልዩነታችን በመሀሳችን ሲዘረጋ ይታይኛል?!" አንቺ ህይወት የመለከት ስጦታ ነች። እንደዩ እጣ ረንታችን ልንቀበላት እንጂ ልንታገላት አይገባም አይደለም የምትይው?! ላንቺ ድህነትና ድንቁርና፣ በሽታና ረሀብ የሚያኮሩ እንጂ የሚያሳፍሩ አይደሉም። የኔ እምነት ግን ከዚህ የተለየ ነው። ድሆችን ድሆች እንዲሆኑ የፈረዱባቸው ሰዎች እንጂ መለከት አይደለም። የችግሮችም ሁሉ ምንጭ ሰዎች እንጂ መልስ ላጣንላቸውና ምክንያት ልንሰጥባቸው ላልቻልንባቸው ነገሮች ሁሉ በጥበብ የምናላልፈው

ረግሮ ልይደለም። ልትይዛቸው ያልቻሉቻቸውን ጠቅላላ ሃሳቦች ይተነትንላት ጀመር። እርሷ ግወት የፈለገችው ግን "ዘር" የሚለው ስሌዳ የፈጠረበትን ስሜት ስለዘጠረ የጀመረውን አቋርጣ "ቻርሊ" የጀመርከው እኮ ዘር የሚለው ስሌዳ...

"አዎን... አዎን... ዘር የሚለው ስሌዳ ... ለምን ወደዚህ ሀሳብ እንደገባሁ አላውቅም... አየሽ አብነት፣ እናቴ በወለደችኝ ባመቷ ነው አሉ ቀጥቶጠው የገደሏት... ቡዳ ብለው። ቀጥቶጠው ገደለው ፈፋ ጣሏት፣ ሞትን ራሱን የገደለ ያህል፣ ከዚያ በኋላ ነው አሉ የአገራው ሰዎች በሰላም ግንቀላፋት የጀመሩት ... ሃ ሃ ሃ ሃ ... ሃ ሃ ሃ ሃ ..."

ቀና ብላ አየችው፤ ይስቃል። ሳቱ ግን የዋይታ ያህል የሚሰቀጥጥ ነበረ። ጥላቻና ምሬት እሾም ጥፍራቸውን ዘርግተው ለቧጥጠት የተዘጋጁ ያህልም ገጽታው አስበረገጋት። እንደዚያም ሆኖ ግን ይስቅ ነበር። "ሃ ሃ ሃ ሃ ... ሃ ሃ ሃ ሃ ... ሞትን ገደልን ብለው ፎክሩ አሉ አንዲት እናቴን ገደለው..."

"ተወው ቻርሊ፣ ተወው፤ ከዚህ በላይ ምንም መስግት አልፈልግ" አለችው በፍርሃት እየተንቀጠቀጠች።

ጀንበራ በምእራብ በኩል ጠልቃ የመንገድ መብራቶች በርተዋል። በአስፋልቱ መንገድ ላይ መኪኖች ረኻም መብራታቸውን ለቀው ያልፋሉ። መንገደኞች ወደ ቤታቸው ይጣደፋሉ።

"ምንው? ጠላሽኝ?" አላት በትዝብት ዐይን እየገረመማት።
"የላም አልጠላሁህም ቻርሊ... ግን በቃ አሁን የምታወራውን ነገር ተወው..."

"ለምን አብነት? ለምን? የእውነት ግማሽ እኮ የለውም። እውነቱን እነግርሻለሁ። በእኔ ሕይወት ውስጥ አንቺ የማታውቁው ነገር እንዲኖር አልሻም። ጠቅላላ ጊዜ እንደምትወጁኝ ነግረሽኛል። ምናልባት ያፈቀርሽው በሙያዬ ላይ ያለኝን ችሎታ ወይም ውጫዊውን እኔነቴን ሊሆን ይችላል። ውስጣዊ ግንኙነትን? መላውን ሀይወቴንስ ታውቁኋለሽ? አታውቁውም እና ልንገርሽ..."

"ቻርሊ..."
አላስጨረሳትም። "የዚያን የፋቂና የዚያችን የቡዳ ደምና ገጽታ ብቻ ሳይሆን የሰም ስብራታቸውን፣ በወግ ቀበኞች የተነከተ ታሪካቸውንና እንደሞት መርዶ ነጋሪ አስፈሪ ደህነታቸውን ወርሼ ለተወለድኩት ሀገን ከዚያ ከምስኪን አባቴ በቀር የተረፈ ዘር አልነበረኝም። ገና እግር ተከዬ መውተርተር እንደጀመርኩ፣ ርጭ

እንኳን ሳልጠግብ ነበር መግር የጀመርኩት። የአባቴን ዐይን የሸበሰ ደንቁርና እኔንም እንዳይጋርደኝ፣ አባቴን ለጥንብ ሽታ እግር ከወርቶ ጠፍሮ ገብብረኩት ያቀረበ ግይምነት፣ የእኔንም እጆች እንዲደር ለደንቁርና ግዳይ ሳይጥላኝ ገና ከጠዋቱ ነቃሁኝ። በጆሮ ግንደ የሁጅራፍ ላመህበት፣ በአንጎሌ ግላ የፊደልን ዘር ለዘራበት፣ ከመንደሩ በጣም ርቄ፣ ስንቁን ጣልጣል ሸከፈ ተረከዜ እስኪንሻፈፍ እየተንከኩ እግር ነበር። አባቴም በርታልኝ ሲለኝ፣ ሳለም የነፈገችኝን ፍላጎት በልጅ ወግ ግዕረግ እካስቦታለሁ ሲለኝ፣ የዐይን ተሰፋ ነፃ ሲለኝ፣ እሱንም በጥይት አረር ደብድበው አንድ ብቻዬን አስቀሩኝ፣ ሃ ሃ ሃ ሃ... ሃ ሃ ሃ ሃ... ውው!" ይስቃል፣ ይስቃል፣ ይስቃል። "ሃ ሃ ሃ ሃ... ሃ ሃ ሃ ሃ... ውው!" ይስቃል፣ ይስቃል፣ ይስቃል። "ሃ ሃ ሃ ሃ... ሃ ሃ ሃ ሃ... ውው!" ይስቃል፣ ይስቃል፣ ይስቃል። ድረስ የበቀል እሳት በውስጣቸው ይንቀለቀላል። ፍጨ ፍጨ፣ ብረሪ ብረሪ የሚል ስሜት ከውስጥ ይታገላት ጀመር።

"አባቴን ለምን እንደገደልኩት ታውቁኋለሽ? የእናቴ መንፈስ በአባቴ ላይ አድሮ ልጆቻችንን ፈጀ ብለው ነው። አባቴን ገደለው ሞትን እንደገና ገደለው ብለው ፎክሩ። ትዝ ይለኛል፣ አርብ ቀን ነበር። እኔና አባቴ ገደለው ወላጅን አመሻሽ ላይ ወደ ጎጆችን ስንመለስ፣ በርቀት ጎጆችን በእሳት ተቃጥሎ እንደ ወፍ ስትንበላበል አየናት። ሁለታችንም ካለንበት ደርቀን ስንመለስ ከብቶቻችንም ሲነዱ አስተዋልን።

"አባቴ በዘንግ ያነገተውን ቋጠር መሬት አስቀመጠና እንደ ወደሚቃጠለው ቤት እንደ ወደ እኔ እየተመለሱት ልጅ ... ከእንግዲህ ይህን ጥቃት ቆሜ የምቀበልበት ትግስት የለኝም። ያለኝን ሁሉ ሸጫ አይገቡበት ገብቼ ይህን ጠመንጃ የገዛሁት፣ የእናትህ ደም እየሞሽ ለበቀል ስለቀሰቀሰኝ ነበር። 'የሰራሌ አምላክ ይጠብቅህ!' አለና አንገቱ ላይ በማተቡ ከር ተንጠልጥላ ረጅም ዘመን ከርሱ ጋር የኖረችውን የኮከብ ቅርጽ ያላትን የብር ጌጥ በገላ በእጆቼ አስጨበጠኝ። 'ከአባቴ የወረሰኩት ነው። አንተም ለልጅህ፣ ለጅህም ለልጅ ለጅህ ያስተላልፈው። ይች ሀብል የአያቶችህና የቅድመ አያቶችህ ላብና ደም በላይዋ ላይ የታተመባት የህያውነታችን ምስክር ናት። እንደ ሀይወትህ ጠብቃት አለና ግንባሪን ሳመኝ።

"በፍርሃት የፈጠሙ ዐይኖቼ በጨበጥኩት የብር ጌጥ ላይ ሲቀለጧላጩ አባቴ አጭር ምንሽሩን ከእንግቱ አውርዶ አቀባለና ቁልቁል ወደሚቃጠለው ቤት ገሰገሰ። እኔም ዳካውን ተከትዬ አብራው ሮጥኩ።

አባቴ ከቤታችን መላረሻ ላይ ቁጥጥጥ የሸፈነውን አንድ ትልቅ ቋጥኝ ተገን አደረገና በደረሰ ለሽ ብሎ አደረጠ። እኔም ከወደ ጓላው አንዲት አነሳተኛ ቋጥኝ ተከልዶ በደረሰ ተኛሁና ዐይኖቼን አፍጥጦ የሚሆነውን አይጀመር።

“አባቴ የተከላቀው ሁለት ጥይቶች ጫሽት አጠርግገውኝ ጀርዎቼን በጣቶቼ ድፍን አድርጌ እንደያዘኩ ከቤታችን ደጃፍ አንድ ሰው ተዘለፍልፍ ሲወደቅ አስተዋልኩ። ቤታችንን የሚሰበሰቡት መንደረተኞችም የአፀፋ ተኩስ ለቀቁበን። ለሩብ ሰዓት ያህል በዚህ መልኩ ተኩሱ ቀጥሎ የአባቴ ጥይት ወደ መገባደዱ ሲቃረብ የባላጋራዎቻችን ተኩስ ማየል ጀመረ። ዙሪያችንን ሲከቡን መፈለጋቸውንም ከእንቅስቃሴያቸው ተረዳን።

“አባቴ ወደነበርኩበት አቅጣጫ ለአፍታ ያህል ዞር አለና ‘ፈጥኞ ሸሽ’ አለኝ እንደተቆጣጠ። የአውራ መንፈስ ዐይኑ ውስጥ ይንቀለቀላል፤ ፊቱ በላብ ተጠምቋል። ካላሁበት ንቅንቅ አላልኩም። ተነሳሽነት የተተካሉ ጥይቶች ተገን ያደረገውን ቋጥኝ ሲሸራረቱት እንደገና ወደኔ መለስ አለና ‘አምልጥ እኩ ነው የምልህ!’ ሲል መሽብኝ። ምክንያቱ ባይገኝም ካላሁበት መንቀሳቀስ አልፈሁም። የባላጋራዎቻችን ከዘባ ግን እየጠበበጠ ማምለጫ ቀዳዳዎቼም እየተደፈኑ ነበር።

“ለመጨረሻ ጊዜ እንገቱን ዘንበል አድርጎ ‘እባክህ አምልጥ፤ እባክህ እንተ እንኳ ለዘር ትረፈኝ’ ሲል ተግዳኝ። በሬቱ ላይ ይንበለበል የነበረው የቀጣ አሳት ቀዝቅዷል፤ ዐይኖቼ ድክም ብለዋል፤ ድምጹም ለሌላ ነበር። ይተጋደምኩበት ሆኜ አንዳች የአላሁ ሲቃ ገደርየን አነቀው። ማሰብው እንባዶ በጉንጫ ላይ ይወርድ ጀመር። ወዲያው ተገን አድርጌው የነበረው ቋጥኝ በሁለት ጥይቶች ተነደለ።

“አባቴ ወደነበርኩበት ዞር ብሎ ሲያይ እኔም እርሱን ስመለከት ዐይኖቻችን ለአፍታ ተጋጧል። በዚያ እንደ በረዶ የቀዝቀዘ ስሜት ባዘሱ ዐይኖቼ እየተማፀኝ መሆኑን አላጣሁትም። ‘እባክህ ለዘር ትረፈኝ!’ ወደ ጓዳዬ መለስ አልኩና እንደ ጥንቅታ ቁጥጥጥን እየዘለልኩ፤ ጋራጣውን እየጣከኩ ተፈተሁ። የባላጋራዎቹ ተኩስ ግን ከእይታቸው ለስክለወር ድረስ ተከተለኝ።

“በግንኙኑ ካደርኩበት ጹር ወጥቼ በጥንቃቄ ወደ ቀያችን አገንኜ። አባቴ በጥይት ተደብድቦ ከተቃጠለው ጎጆ ገበን ላይ ተሰቅሎ አገኘሁት። እዚያው ከባድግው ላይ ያለ እህል ያለ ውሃ...

ቀንን ሙሉ የአባቴን በድን ሽቅብ እያየሁ የእንባዶ ኮሬ ደርቆ ከዐይኖቼ ደም እስኪታሉብ አለቀሁ። አለቀሁ።

“አሁን ግን እስቃለሁ... በአሸዋ መጫኛ መከና ላይ ተንጠልጥዶ ወደ አዲስ አበባ ስመጣ አንድ ቀን እንደምቀላቸው ከራሴ ጋር እየተማግልኩ ነበረሁ እያደር ግን... ብዙ እያወቁኩ ሰሄድ ከልቤ ይቅር አልኳቸው። ልጆቻቸውን የሚገድለው ኩፍኝ፤ ትክትኩ ሣንባ ነቀርሳና ተቅማጥ እንጂ በእናትና በአባቴ ላይ ያደረ ከፋ መንፈስ አለመሆኑን ያስተማራቸው አልነበረም። እንዲሁም አውራ ያደረጋቸው ማይምነት መሆኑን ስረዳ የበደል እድፍ ያጠቆረውን ልቤን በገዛ እንባዶ አጥቤ ይቅር አልኳቸው።

“አዲሳባም ብትሆን የተቀበለችኝ ፈቷን አጥቁራ ነበር። አትታዘቢኝና አብነት በረንዳ እያደርኩ ነበር ትምህርቴን መማር የቀጠልኩት። ከእራት የመረረ ህይወት። የአባቴ ልመና ግን ዘወትር ከልቤ አይጠፋም ነበር። ‘ዘር’...”

አብነት ስሜቷ ሁሉ ጀርዋ ላይ ስለነበረ ጉንጫጭ ላይ እንደ ጀረት የሚፈለሰውን እንባ አላስተዋለችም።

ድንገት ቀጥ ብሎ ቆመና “አብነት... ለመሆኑ ሁለት ልጆች እንዳሉኝ ታውቁያለሽ?” ሲል ጠየቃት።

ጀርዎቿ በትክክል ያዳመጡት አልመሰለትም። ምላሷን ከትናጋዋ በግድ አላቃ “ምን አልክ?” ስትል ጠየቀችው ድክም ባለ ደምጽ። የተናገረውን እንዳይደግም በልቧ አምላኳን እየተማፀኝች።

የጎድን ተመለከታት። ገጽታዋ ጠቁሯል፤ አተነፋፈሷ በላይ በላይ ነው። ይህ የስሜት መለዋወጥ ግን ማወቅ የሚገባትን ነገር እንዳታውቅ ምላሱን እንዲሰበሰብ አላገደውም። “ሁለት ልጆች አሉኝ!” አላት ያለ አንዳች ማወላወል።

አብነት ራሷን እንደግጥረ፤ የረገጠችው መሬት እንደመክዳት አላት። “ለምን እስከ አሁን አልሃገርኩኝም?” አለችና ሳታሰባው ሮሽቸበት።

“አሁንም ብዙ የዘገዱ አልመሰለኝም። ምንው ከፋሽ?”

አብነት አልመሰለችለትም። መሬት መሬት እያየች በዝምታ መጓዝ ጀመረች። ሣራ ጋዴም “የማፍቀር ስሜትሽ እስከዘለላለሙ

በውስጥሽ እንዳይቀበር ስላፈቀረው ሰው ግንኙነት ከዚህ በላይ እንዳትጠይቁኝ ያለቻችን አስታወሰችና በጥልቀት ግሰብ ጀመረች።

ዝናቡ ግካፋት ጀምሯል። አብነት ወደ መኖሪያ ቤቷ ተቃርባለች።

“እውነት እንደዚህ መራራ ነች አብነት... እንደአይስክራም እየጣፈጠች አትላሰም” አላት ግንባሩን እንደቋጠረ።

አብነት ከውስጧ መንደድ ጀመረች። “አሁን ምናል ምላሰህን በትሰበሰብልኝ!” አለችና ትላልቅ ዐይኖቿን አገረጠረጠችበት። አልመለሰላትም። “እሽጥ ለምን ቀድመህ አልነገርከኝም?”

“ለውጥ የለውም። እና ቅድም እንዳልኩሽ አሁንም የዘገየሁ አይመስለኝም። ለመወሰን በቂ ጊዜ አለሽ” አላት።

“ምን ለመወሰን?” እየተንቀጠቀጠች ጠየቀችው ትከሻውን ሰበቀና ዝም አላት።

ቻርሊ እንደሚለው ከእንግዲህ ምንም ጊዜ እንደሌላት አውቃለች። ከነፍሷ የተዋሃደ ነፍሱን እንዲህ እንደዘበት መንጭቃ ልታወጣና በልቧ ውስጥ ሥር የሰደደ ፍቅርን በዋሃ ልትፈነቅል እንደማትችል ታውቃለች። ሁለት የእንባ ጠብታዎች ከዐይኖቿ ዘለው ጉንጮቿ ላይ ሲነጥሩ አልታወቃትም።

“አዝናሱ። ልጆች ያሉኝ መሆኔን ስታውቁ ስለተከፋሽ በጣም አዝናሱ” አላት ቅሬታ ባዘለ ድምጽ።

አብነት ግሰብ ጀመረች። “ግን ምን እንደዚህ አደረገኝ?” እያለች ራሷን ጠየቀች። ቅናት ነው? ጥላቻ ነው? ፍሬቻ ነው? መልስ ልታገኝለት አልቻለችም።

“ጥፋተኛዎ አንቺ ነሽ አብነት። ያፈቀርሽው ውጫያዊውን ግንኙነትን እንጂ እኔን አልነበረም። አሁን ግን እውነተኛ ግንኙነትን አሳይቼሻለሁና መወሰን ያንቺ ድርሻ ነው” አላት። እንደበጠ ይህንን ቢናገርም ውስጡ ግን በመለያየት ስጋት እየተዘዘዘ ነበር።

ያለ አንዳች ቃላት ልውውጥ በፀጥታ ተጓዙ። ሰውነታቸው ቢዝልም አዕምሯቸው በውጥረት ላይ ነበረ። ሳያውቁት አብነት መኖሪያ ቤት ትይዩ ካለው ትልቅ ዛፍ ሥር ደርሰዋል። ከካፊያው ለመጠለል

ሱሩ ሄደው ቆሙ። ከመንገድ መብራቶች የተፈነጠቀ ብርሃን እኩባቢውን ደጠዘ አድርጎታል። ፍጹም ፀጥታ ነግሷል።

ቡዝዝ ብለው መሬቱ ላይ የተተከሉትን የቻርሊን ዐይኖች ስትመለከት አንዳች የሀዘን ስሜት አንጀቷን አንስረሰረው። መናገር በትፈልግም ቃላት ጥርሶቿን ፈልቅቀው ለውጡላት አልቻሉም። ምላሷ ከላንቃዎ ጋር በመርፈ የተሰፋ ያህል ፀጥ ብላ እየቸው። ባሻገር የትጫቤት መብራቶች ይበራሉ፤ ግቢውም ረጭ እንዳለ ነበር።

የቻርሊን ሁለት ከንደች ጥበቅ አድርጋ ያዘችና ከፊት ለፊቱ ቆመች። የልብ ምታ እየፈጠነ፤ የደም ስርጭ እየተወጠ፤ ሰውነቷ እየጋለ ሲሄድ ይታወቃታል። ደምዷ ግን ይካግ ነበር። “ቻርሊ፣ ወስኛለሁ ። ካለአንተ መኖር አልችልም... እስከ መቃብር ከአንተው ጋር ነኝ!” አለችው። በስሜት የሚቃጠሉ ዐይኖቿን እያንከራተተች።

ቻርሊ የጀመረችውን እንዳትጨርስ አሏት ይዞ ዝም ሊያሰኛት እጁን ለመሰንዘር ቢሞክርም አጥብቀው የያዙት የአብነት እጆች አላነቃነቁትም።

“አብነት፤ በስሜት ተገፋፍተሽ የገባሽው ቃል ኪዳን አንድ ቀን እንደሚጸጽትሽ አስተውይ! ቃል ህይወት ነው። ያለ ቃሉ የሚኖር ሰውም በቁሙ እንደደረቀ ዛፍ በድን ነው። አቢ... አንድ ቀን የገዛ ቃልሽ ጠልፎ እንደሚጥልሽ ታውቂያለሽ? ለምን ይህን ቃል ተነፈሰሽው?” አላት በሚንቀጠቀጥ ድምጽ። በዚህ እርግጠኛ ነው፤ አንድ ቀን አብነት ልክ እንደውቢት “ፍቅር የጊዜ ጉዳይ ነውና በቃን!” እንደምትለው።

“ቻርሊ፣ ይህን ቃሌን ባጥፍ የቆምኩባት ምድር ትክኖኝ!”

“አብነት!” ቻርሊ ሳያውቀው ጮሽ። እጅግ እጅግ በመዘግየቱ አብነትን ዝም ሊያሰኛት አልቻለም።

እነኛን ቃላት ከዚያ በፊት ከሌላ ሰው ትሰማቸው ወይ ራሷ ትናጠራቸው በትክክል አታውቅም። በህይወት በኖረችባቸው ዓመታት ውስጥ ከተናገረቻቸው ቃላት ሁሉ የከበሩና ድንቅ ቃላት ግን ናቸው። እነኚህ ቃላት በመጪው ህይወቷ ውስጥ ሊያስከፍሷት ስለሚችሉት መስዋዕትነት ግን ለሰከንድ ታህል እንኳን አላሰበችም።

እጆቿን ስዩ ደረቱ ላይ ሲለጥፋትና ሲሰማት ሁሉ በውል አታስታውስም። ወዲያው ሰማይና ምድሩን የሚያርገፈገፍ የነጎድጓድ

ድምጽ ሰማችና ከእትፍ ውስጥ ተመንጭቶ ወደ ሰማይ አንጋጠጠችሁ
የመብረቁ ብልጭታ ጥቁሩን ሰማይ ያርሰዋል። ከሀይለኛ ነፋስ ጋር
የተቀላቀለ ከባድ ዝናብ እያገረመረመ በአለው ጋይል ሁሉ ምድሪቱን
ይቀጠቅጣል።

ዛፋ ሥር እንደቆሙ ውሽንፍሩና ጠፈጠፉ መላ አካላቸውን
አራሰው። ከንፈሩን ሰማ ተሰናብታው ስትሄድ ዳግመኛ የምታገኘው
አልመሰላትም ነበር። የትልቁን ቤት የውጭ በር አስከፍታ ስትገባ ዘር
ብላ አየችው። እሻግር እየተመለከታት ከዛፋ ሥር እንደቆመ ነው።

መሀረቧን ከቦርሳዋ አውጥታ በጉንጭ ላይ ከዝናቡ ጋራ
ተቀላቅሎ የሚወርደውን እንባዋን እየጠረገች ወደ መኝታ ክፍሏ
ሮጠች።

ምዕራፍ ስምንት

ሆሌ ወር መግቢያ ላይ አብነት ከቻርላ ጋር የያዘችው
ቀጠር እንዳያልፍባት ስትዛገቧጅ እናቷ የመኝታ ክፍሏን በር ከፍተው
ገቡ። አርያም መኮንን ከቁመታቸው አጠር፣ ከሰውነታቸው ደልደል
ያሉና እንደ ፀሐይ የሚያበሩ ዐይኖች ያሏቸው ናቸው።

“ወዴት ለመሄድ ተነሳሽ ልጄ? ዛሬ እኮ እንግዳ ጋብዘናል”
አሏት የአለባበዷን ድምቀትና የሰውነቷን ውበት በመደነቅ እያስተዋሉ።

“ዛሬ ብርቱ ጉዳይ አለኝ እማይ... የማልቀርበት” አለች አብነት
ማጠራያዋን ከቦርሳዋ ውስጥ ለማውጣት እየተጣደፈች።

“ተይ ተይ ልጄ... ዛሬ እንኳን የትም መሄድ አትችይም።
የአባትሽ ትእዛዝ ነው። ይልቅ ፈጥነሽ ወደ ጭሰ ቤቱ ሂጂና
መሰናዶውን እርጅያቸው” ብለዋት መልስ ሳይጠብቁ ከከፍሏ ወጥተው
ሄዱ።

አብነት በቦርሳዋን አልጋዋ ላይ ወርውራ እጆቿን አጣመረችና
ከአልጋዋ ትይዩ ባለው ወንበር ላይ ተቀመጠች። የሕይወት እስረኛ!
ነፍሷን ለአንድ ቀን እንኳ ልታዝናና የማትችል የሕይወት እስረኛ።
እንደ ሣራ ጋዴም ነፃ ወፍ ሆና የምትኖረው መች ይሆን?

ቀትር መቃረቢያ ላይ እናቷ ወደ ዋናው ቤት ስለአስጠሯት
እየተጣደፈች ሄደች። ፍቅርና ርህራሄን ባዘሉ ዐይኖቻቸው እየደባበዷት
“አብነቲ፣ የእንግዳው መምጫ ሰዓት ተቃርቧል፣ ሰውነትሽን
ተጣጥብሽ ልብሶችሽን ቀይሪያቸው።” አሏትና ለጥያቄ የተከፈተው አፏ
ከመገጠሙ በፊት የለበሱትን ነጠላ መሬት ለመሬት እየጎተቱ ጥለዋት
ሄዱ።

ሰውነቷን ታጥባ ወደ መኝታ ክፍሏ በመሄድ ቡና ዐይነት
ቀሚሰና ሣሣ ያለ ነጭ ሹራብ ለበሰች። ፀጉሯን አበጥራ ስትጨርስም
ለመጨረሻ ጊዜ ወደ ቁምሳጥኑ መስተዋት ሄዳ ራሷን ተመለከተች።

ብዙም ሳይቆይ ከግቢው ውጭ የመኪና ጥሩንባ ሰማች። እናቷ
ወደ ክፍሏ መጥተው “አብነቲ ነይ ውጭና እንግዳውን ተቀብይው።
ፍጠኝ እንጂ” እያሉ አጣደፏት። እየገፋፉ ወደ በረንዳው ሲወሰዱትም
የምታደርገው ጠፍቷት ግራ ተጋብታ ነበር።